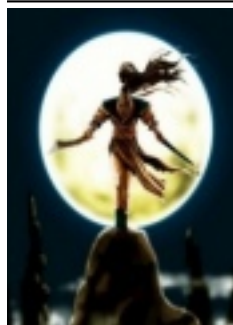

Trang Hiệp Khách

Contents

Trang Hiệp Khách	1
1. Chương 1: - Hồi 01	2
2. Chương 2: - Hồi 02	6
3. Chương 3: - Hồi 03	11
4. Chương 4: - Hồi 04	14
5. Chương 5: - Hồi 05	18
6. Chương 6: - Hồi 06	21
7. Chương 7: - Hồi 07	25
8. Chương 8: - Hồi 08	30
9. Chương 9: - Hồi 09	33
10. Chương 10: - Hồi 10	37
11. Chương 11: - Hồi 11	41
12. Chương 12: - Hồi 12	45
13. Chương 13: - Hồi 13	50
14. Chương 14: - Hồi 14	54
15. Chương 15: - Hồi 15	58
16. Chương 16: - Hồi 16	62
17. Chương 17: - Hồi 17	66
18. Chương 18: - Hồi 18	70
19. Chương 19: - Hồi 19	74
20. Chương 20: - Hồi 20 (hết)	78

Trang Hiệp Khách

Giới thiệu

ác phẩm được ví như một trong những truyện Samurai của Nhật Bản. Thông thường nước Nhật sở h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-hiep-khach>

1. Chương 1: - Hồi 01

Thay lời tựa: Nhật Bản có rất nhiều truyện SAMURAI rất hay, rất nổi tiếng được Tây Phương mượn ý viết ra nhiều tiểu thuyết cũng như tạo dựng nên nhiều bộ phim lừng danh bất hủ trên thế giới. Câu chuyện sau đây là một điển hình.

Dưới nắng chang chang, một người đàn ông tuổi trên dưới ba mươi, một mình lê bước, tay mang gói hành trang. Nơi đây lưng chàng đeo là một thanh đoản kiếm màu đen giắt chéo, và sau lưng là một thanh trường kiếm đeo ngang. Trông hình dáng chàng, ai cũng nhận ra ngay đây là một võ sĩ đạo Samurai.

Chàng võ sĩ đạo đang đi bỗng dừng chân lại ngấm ngấm vì để ý cách đó không xa rõ ràng là một sơn trang thật lộng lẫy khang trang. Bên cạnh đó là một vườn hoa, phía sau đó là một vườn rau, và kế vườn rau là một rừng cây ăn trái. Chẳng khác nào người đi trong sa mạc tìm thấy nước, chàng khẽ nở một nụ cười thoải mái, rảo bước tiến nhanh lại phía sơn trang trước mắt trong vòng một dặm...

Chàng võ sĩ đạo phấn khởi tinh thần, đi thật nhẹ. Chẳng bao lâu chàng đã từ từ đến mục tiêu. Khi còn cách sơn trang độ hai trăm thước, một bóng người trẻ tuổi hình như là một đứa trẻ nhỏ từ trong một bụi rậm phóng ra, chạy nhanh vào trong nhà. Không đầy nửa phút sau, một người đàn ông từ trong bước ra, đi sau ông ta là chiếc bóng nhỏ khi nãy, giờ trông thấy rõ ràng là một đứa trẻ mới lớn chừng 12 - 13 tuổi. Cả hai người mắt đều chăm chăm nhìn chàng võ sĩ đạo đang trên đường tiến tới, luôn để ý từng hành động của chàng.

Khi tới sơn trang, chỉ còn cách hai người chừng mười bước, chàng võ sĩ đạo dừng chân lại, hướng về phía người đàn ông mà chàng tin là Trang chủ, gập mình xuống chào. Sau đó chàng ta lên tiếng :

- Tôi là khách lỡ đường, đi đường xa quá khát nước nên mạo muội ghé lại đây xin giúp đỡ. Nếu Trang chủ cảm thấy không phiền thì cho tôi xin một ngụm nước giải khát, xin đội ơn.

Thấy chàng võ sĩ đạo nói năng lễ phép lịch sự, người chủ sơn trang ôn tồn đáp :

- Không dám, tứ hải giai huynh đệ. Xin huynh đài dừng khách sáo.

Quay sang phía đứa con trai, ông ta sai :

- Hải Đầu, mau vào lấy nước và trái cây cho chú này giải khát.

Đứa nhỏ khẽ “dạ” một tiếng, đoạn chạy tuốt vào nhà. Lát sau nó trở ra với một gáo nước lạnh lớn cùng với hai trái lê mang tới định trao cho chàng võ sĩ đạo. Nhưng người đàn ông chặn lại, giằng lấy, rồi tự tay ông ta đích thân mang tới đưa cho người khách lạ. Chàng võ sĩ đạo lại khẽ cúi gập mình xuống, nói vài tiếng cảm ơn rồi tay đón lấy gáo nước cùng trái cây. Chàng cầm gáo nước, đổ vào miệng làm một hơi cạn không còn một giọt. Hai trái lê, chàng ta không ăn mà bỏ trong gói hành trang buộc kỹ lại, hình như là muốn để dành mang đi đường cho cuộc hành trình.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa trở lên không biết từ đâu tới, nghe bên tai mỗi lúc một gần. Chàng võ sĩ đạo khẽ cau mày, để ý nghe ngóng. Đang băng khuâng chợt nghe có tiếng trẻ nheo nhéo đằng sau lưng :

- “Kiếm đây, thân phụ”.

Chàng võ sĩ đạo giật mình đánh thót một cái! Có lẽ theo phản ứng tự nhiên của một võ sĩ đạo trên bước đường giang hồ, chàng đưa tay ra sau lưng tuốt thanh trường kiếm ra nhanh như điện xẹt, quay lại nhìn đằng sau đứng thủ thế. Người đàn ông lúc đó trong tay cũng cầm một thanh trường kiếm. Thấy chàng võ sĩ đạo tuốt gươm thì cũng theo phản ứng tự nhiên lạnh lẹn rút kiếm ra khỏi vỏ, nhìn chàng võ sĩ đạo lên tiếng :

- Khỏi cần phải đóng kịch nữa. Mời ông bạn cứ việc ra tay!

Lặng nhìn người đàn ông vài giây, chàng võ sĩ đạo bỗng tra kiếm lại vào vỏ. Người chủ sơn trang thấy vậy hỏi :

- Các hạ định chờ đồng bọn tới để hợp lực ra tay một lượt hả?

Chàng võ sĩ đạo im lặng không đáp. Chủ sơn trang thấy vậy nói tiếp :

- Một là các hạ ra tay, còn hai là rời khỏi nơi này ngay tức khắc.

Không trả lời người chủ sơn trang trực tiếp, chàng võ sĩ đạo trầm giọng, nói :

- Xin Trang chủ cất kiếm đi trước đã.

Người chủ sơn trang hỏi :

- Vì sao? Lý do gì?

- Vì tôi không thích ai cầm kiếm chĩa về phía tôi hết.

Người chủ sơn trang “hừ” một tiếng, gần giọng, nói :

- Nếu các hạ không chịu ra tay thì mau rời khỏi chỗ này ngay. Mặc cho tôi có chĩa kiếm về phía các hạ hay không cũng có điều gì quan trọng đâu?

- Có chứ.

- Điều gì?

Chàng võ sĩ đạo lạnh lùng đáp :

- Điều tôi mong muốn là rời khỏi chỗ này hoàn toàn do lòng tự nguyện chứ không phải vì bị hăm dọa hay bị ép buộc.

Thấy mặt chàng võ sĩ đạo như có một lớp băng phủ, người chủ sơn trang hơi rùng mình chột dạ. Và nghe lời chàng ta vừa thốt, ông ta cũng phải khen thầm rằng lời nói tuy đơn giản ngắn gọn nhưng chứa đựng đầy khí phách với vẻ ngang tàng. Nhìn chàng võ sĩ đạo vài giây, chẳng hiểu nghĩ sao, ông ta tra kiếm ngay vào vỏ. Chàng võ sĩ đạo thấy thế liền mỉm cười, quay lưng trở gót đi thẳng một mạch. Bóng chàng ta vừa khuất thì tiếng vó ngựa càng lúc càng nghe rõ mồn một. Chỉ trong tích tắc, hơn hai mươi thốt ngựa hiện ra trước mắt hai cha con người đàn ông. Trên mỗi thốt ngựa là một kỵ sĩ mang đầy vũ khí trên người, mặt ai cũng đầy sát khí trông phải kinh sợ.

- Chuyện gì vậy anh?

Từ bên trong, một người thiếu phụ rất có nhan sắc, với nước da thật trắng, tuổi cũng trên dưới 30 chạy ra đứng bên cạnh người đàn ông. Người đàn ông bảo đứa trẻ đứng sau lưng mình, còn ông ta một tay ôm thiếu phụ, hình như là vợ ông, còn tay kia nắm chặt lấy thanh trường kiếm, như chuẩn bị sẽ rút ra ứng phó bất cứ lúc nào.

Người kỵ sĩ đi đầu, một người tuổi trạc 40 ngoài, râu xồm xoàm, tướng mạo dữ dằn lớn tiếng nói :

- Sơn Điền (Yamada), ông đã nghĩ kỹ chưa?

Sơn Điền, tức người đàn ông chủ nhân của sơn trang, khẽ đẩy người phụ nữ, tức vợ ông, sơn trang đường chủ ra đằng sau, cầm ngang thanh trường kiếm quát lớn :

- Điền Trung Tấn (Tanaka Susumu)! Ông đừng bức người thái quá! Sơn Điền trang chủ này không thích bị ai dồn vào đường cùng hết. Nếu ông muốn chiếm đoạt trang trại của tôi thì chỉ có một cách duy nhất là bước qua xác chết của tôi mà thôi.

Điền Trung Tấn, người kỵ sĩ phá lên cười, giọng mỉa mai :

- Nếu tôi thật lòng muốn làm chuyện đó thì ông thử nghĩ xem có khó khăn gì không? Có tổn hơi sức gì không? Ngay cả giờ phút hiện tại, nếu tôi muốn giết ông cũng dễ như trở bàn tay.

Vợ Sơn Điền như quá sợ hãi, nói rí tiếng đằng sau lưng chồng vừa đủ để một mình ông ta nghe rõ :

- Thôi, anh ơi! Hãy nhường lại sơn trang cho họ đi. Mình đi nơi khác làm ăn cũng được mà. Một mình anh làm sao địch lại từng đó người? Em không sợ chết đâu, nhưng hãy nghĩ đến Hải Đầu và tương lai của nó.

Sơn Điền nghe vợ nói mà lòng thấy ngậm ngùi, chỉ khẽ choàng tay ôm vai vợ an ủi :

- Thuận Tử (Junko), em đừng sợ! Nếu anh còn hơi thở, anh thề bảo vệ em và con đến cùng. Chúng đừng mong đụng đến chéo áo của em hay con, mà cũng đừng mong chiếm đoạt sơn trang của mình.

Điền Trung Tấn như đọc được ý nghĩ của vợ chồng Sơn Điền nên cười mai mỉa, nói như châm chọc :

- Một kiếm sĩ khi tuốt kiếm ra khỏi vỏ mà còn bận bịu vợ con thì thử hỏi đánh lại ai?

Lời nói địch nhân quả đã nói đúng tâm trạng của Sơn Điền trang chủ. Mặc dù Sơn Điền cố gắng trầm tĩnh, mang ý chí quyết tử để bảo vệ vợ con cùng sơn trang, nhưng nỗi lo lắng run sợ không sao giấu được. Không phải Trang chủ lo lắng cho bản thân mình, mà đúng là lo lắng cho vợ con. Nhìn thanh kiếm trên tay Sơn Điền trang chủ hơi rung, Điền Trung Tấn cười, nói tiếp :

- Nếu ông chịu bán lại sơn trang này cho ta thì đâu có phải lo lắng đến như vậy? Vợ con ông sẽ được an toàn sống với ông, tôi còn cho người bảo vệ các người rời khỏi nơi này bình an nữa.

Đột nhiên phát hiện ra điều gì khác thường, Điền Trung Tấn bỗng nhìn Sơn Điền, lớn tiếng hỏi :

- Sơn Điền, thì ra ông mới kêu được trợ thủ tới giúp đó à? Và ông nghĩ như vậy là kế vạn toàn?

Sơn Điền cùng cả vợ con nghe nói cũng ngạc nhiên, giật mình quay lại đằng sau nhìn. Bóng chàng võ sĩ đạo hồi nãy Sơn Điền đuổi đi đang đứng phía đằng sau từ lúc nào, cách ông ta và vợ con chỉ độ vài thước. Không thèm để ý tới Sơn Điền, Điền Trung Tấn hất hàm nhìn chàng võ sĩ đạo hỏi:

- Anh là ai?

Chàng võ sĩ đạo lạnh lùng đáp gọn :

- Bạn của Sơn Điền.

Nhìn cặp mắt có thần sáng như điện và sắc diện chàng võ sĩ đạo, Điền Trung Tấn trông thấy đầy sát khí hiện lên khiến trực giác của lão ta báo rõ cho biết là không nên đùa với người này, vì chắc y không phải là tay vừa. Với lại lão cũng không rõ ngoài chàng võ sĩ đạo này ra còn ai phục kích ngầm bên trong hay chung quanh nữa không. Chàng võ sĩ đạo đảo mắt nhìn quanh, ngắm nhìn chăm chú vào từng kị sĩ một, như có vẻ trên người, thách thức, sẵn sàng so tài với bất cứ người nào hoặc cả bọn. Đám kị sĩ ai nấy đều tay nắm chặt lấy vũ khí, như đang chờ đợi Điền Trung Tấn, người thủ lãnh của họ ra lệnh.

Suy nghĩ vài giây, Điền Trung Tấn quay qua Sơn Điền nói lớn :

- Ông Sơn Điền! Thời gian chẳng còn nhiều nữa. Lòng kiên nhẫn của tôi chỉ có mức giới hạn nào đó thôi. Nay tôi gia hạn cho ông thêm đúng một tháng nữa để quyết định mà giải quyết chuyện này bằng một cách êm đẹp. Cứ tin đi, tôi sẽ trở lại đây sau đúng một tháng. Lúc đó nếu ông vẫn còn ngoan cố thì đừng trách tôi cạm tình cạm nghĩa. Tiên lễ, hậu binh. Phần lễ tôi đã dùng quá nhiều rồi!

Dứt lời, y quay sang đám bộ hạ ra lệnh :

- Chúng ta đi thôi.

Tiếng vó ngựa dập dồn vang rền khiến bụi bay lên mù mù tứ phía. Chỉ lát sau, trang trại của Sơn Điền lại trở nên yên tĩnh như trước. Chàng võ sĩ đạo lúc bấy giờ mới từ từ quay lưng cất bước. Thuận Tử đưa mắt nhìn chàng võ sĩ đạo, sau đó lại nhìn chồng như ý muốn nói một điều gì. Sơn Điền nhìn ánh mắt vợ, hiểu ý liền gật đầu, chạy theo chàng võ sĩ đạo lớn tiếng gọi :

- Tráng sĩ! Xin đừng bước.

Chàng võ sĩ đạo nghe gọi liền dừng chân, quay gót lại. Sơn Điền bước tới, giọng ôn tồn :

- Đại diện cho Sơn Điền gia trang, tôi xin muôn vàn cảm tạ tráng sĩ, và cũng mong tráng sĩ bỏ qua lỗi lầm cho tôi lúc nãy. Những lời của một kẻ có mắt không trông như tôi nói khi nãy xin cho tôi được rút lại tất cả. Khi nãy tôi nghi ngờ tráng sĩ là đồng bọn của tên Điền Trung Tấn kia tới thanh toán tôi cho nên tôi mới trót đắc tội với tráng sĩ. Sự thật thì tráng sĩ đã cứu gia đình chúng tôi qua cơn nguy thật hiểm nghèo đó!

Bước tới gần hơn, giọng Sơn Điền thân mật :

- Tôi tên Anh Minh (Hideaki), họ Sơn Điền (Yamada). Vợ tôi là Thuận Tử (Junko), còn con tôi là Hải Đầu (Kaito). Chẳng hay cao danh quý tánh tráng sĩ là gì?

Người võ sĩ đạo khẽ gập mình thi lễ, từ tốn đáp :

- Xin Trang chủ cứ gọi tôi là Sơn Bản Nhất Lang (Yamamoto Ichiro).

- Hay lắm! Hân hạnh được biết Sơn Bản tráng sĩ. Xin mời vào nhà dùng chén rượu sake với tôi, và dùng bữa tối chung với gia đình tôi.

Thấy Sơn Bản Nhất Lang có vẻ lưỡng lự, Sơn Điền Anh Minh cười, hỏi :

- Hy vọng Sơn Bản tráng sĩ không còn giận tôi chứ?

Thấy vậy, Sơn Bản Nhất Lang liền chấp tay, nói :

- Cung kính bất như tuân mệnh. Xin tuân lời Sơn Điền trang chủ.

* * * * *

Bữa ăn chiều thật vui vẻ. Thuận Tử chỉ huy đám gia nhân nấu nhiều món thật ngon theo lời chồng dặn để đãi khách. Cả chủ lẫn khách vừa ăn uống, vừa nhâm nhi rượu sake, chuyện trò thật vui vẻ. Sơn Điền Anh Minh thật tình kể hết mọi chuyện cho Sơn Bản Nhất Lang nghe. Gia đình ông ta đến chốn này lập nghiệp đã trên mười năm kể từ lúc đưa con trai Hải Đầu chào đời chưa được bao lâu. Nhờ vào sự cần cù làm việc, hai người đã tạo dựng lên được một sự nghiệp đồ sộ, làm chủ một sơn trang khá lớn, trồng hoa, trồng rau, cũng như trồng cây ăn trái để buôn bán sinh sống. Họ trở nên thật khá giả, sau một thời gian đã muốn được một số người về giúp việc để có thì giờ dành cho con cũng như vui hưởng cuộc đời chút đỉnh. Mọi chuyện đang êm xuôi, gia đình sống đang hạnh phúc thì một hôm bỗng đâu xuất hiện một người tên Điền Trung Tấn dẫn bè đảng tới vài trăm người tới không hiểu định làm ăn gì tại thị trấn kế bên, bỏ tiền ra mua gần cả nửa thị trấn, đồng thời ngỏ ý muốn mua lại trang trại của Sơn Điền Anh Minh cho tiện việc kinh doanh. Sơn Điền Anh Minh đương nhiên từ chối. Điền Trung Tấn đòi nào chịu bỏ qua nên sau đó cho người đến phá Sơn Điền gia trang, không ngừng gây khủng bố tinh thần cho mọi người ngày này qua ngày nọ. Và mới gần đây, Điền Trung Tấn cho người mang thư đến, buộc Sơn Điền Anh Minh phải chịu nhượng bán lại trang trại cho y trong vòng một tháng, nếu không y sẽ cho người tới đốt phá gia trang, giết không chừa một con gà hay con chó cũng như không chừa lại một ngọn cỏ. Tình cờ Sơn Bản Nhất Lang đi ngang qua đúng vào thời kỳ Điền Trung Tấn gia hạn Sơn Điền Anh Minh phải trả lời. Sự có mặt của Sơn Bản Nhất Lang vô tình lại cứu ngay được cho Sơn Điền gia trang.

Sơn Bản Nhất Lang cũng cho biết chàng ta hiện là một lãng nhân [1], giang hồ nay đây mai đó không nhất định mặc dù muốn tìm một chỗ ẩn cư để rửa tay gác kiếm. Trước kia, chàng là một võ sĩ đạo Samurai, phục vụ dưới trướng của tướng Đảo Tân Nghĩa Hoảng (Shimayu Yoshihiro), đã trải qua không biết bao nhiêu là trận mạc, lập được ít nhiều chiến công. Bị người ghen tức cáo gian là toan phản bội chủ để đi đầu chủ khác khiến chủ nghi ngờ, chàng ta buồn rầu tự ý bỏ đi chứ chẳng thêm biện bạch làm gì, mặc dù chủ cũng chưa lên tiếng đuổi hay có ý diệt trừ. Tứ cố vô thân, Sơn Bản Nhất Lang nay đây mai đó, sống lang thang bằng số tiền để dành được, thỉnh thoảng trên cuộc hành trình ghé lại mấy ngôi chùa xin tá túc qua đêm. Rồi cũng trên đường giang hồ hôm nay tình cờ đi qua chốn này, và vì khát nước nên ghé lại Sơn Điền gia trang xin giải khát nên có cơ hội chứng kiến mọi việc xảy ra nơi đây.

Sơn Điền Anh Minh lên tiếng :

- Hay là Sơn Bản tráng sĩ ở lại đây với chúng ta mà lập nghiệp. Nơi đây không xa thị trấn bao nhiêu, nhưng yên tĩnh, không phức tạp. Có khó khăn cùng chẳng là lão Điền Trung Tấn kia. Nhưng tôi bảo đảm tráng sĩ không sao cả. Tôi có đủ người, đủ lực lượng để bảo vệ sơn trang, đồng thời cũng quen bạn bè trên thị trấn khá nhiều, họ sẽ giúp tôi chống lại lão Điền Trung Tấn đến cùng. Hơn nữa, tôi cũng quen thân với quan phủ trên thị trấn, sẽ nhờ ông ta dùng đến quân đội mà can thiệp nếu cần. Tráng sĩ ở lại đây lập nghiệp chứ không phải đụng gì đến đao kiếm đâu. Tôi không hề có ý giữ tráng sĩ ở đây để giúp sức chống với lão Điền Trung Tấn, mà trái lại, còn xin bảo đảm lấy sự an nguy của tráng sĩ tại nơi này nữa.

Nhâm nhi một ngụm sake, Sơn Điền Anh Minh tiếp :

- Hôm nay tôi bất cẩn, không ngờ Điền Trung Tấn kéo bè đảng tới đông và sớm như vậy nên thiếu chuẩn bị. Tôi tưởng mai hấn mới đến nên thiếu phòng vệ, may nhờ sự có mặt của Sơn Bản trắng sĩ khiến hấn khá kinh hãi, nghi chúng ta chuẩn bị chu đáo, phục kích ngầm chúng.

Sơn Bản Nhất Lang cười nhạt :

- Nếu tôi quyết định ở lại đây thì tôi chẳng ngại bất cứ điều gì cả.

- Trắng sĩ đồng ý chứ?

Suy nghĩ một lúc, Sơn Bản Nhất Lang thở dài đáp :

- Tôi còn chỗ nào để đi nữa? Nay được Sơn Điền trang chủ thương tình ban cho chỗ dung thân thì còn gì bằng nữa.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu, nói :

- Như vậy tốt lắm. Vậy ngay từ phút này trở đi, trắng sĩ là người của Sơn Điền gia trang. Ngày mai các gia nhân của tôi sẽ trở về sau khi giao hàng xong, đồng thời bằng hữu giúp tôi đối đầu với Điền Trung Tấn cũng sẽ tới đây, để tôi giới thiệu tất cả với trắng sĩ. Và xin trắng sĩ nhớ kỹ, đừng có lo gì cả. Họ dư sức bảo vệ trắng sĩ cũng như bảo vệ được sơn trang này. Mong trắng sĩ ở đây lo an cư lập nghiệp thôi, đừng dính vào chuyện ân oán giang hồ làm gì cả. Nếu có chuyện gì cứ cho tôi hay. Nếu có bị người của Điền Trung Tấn làm phiền, thấy nhịn được gì thì cứ nhịn là tốt nhất.

[1] Lãng nhân: một võ sĩ đạo Samurai vô chủ, tứ cố vô thân được gọi là “lãng nhân”.

2. Chương 2: - Hồi 02

Sau khi giới thiệu Sơn Bản Nhất Lang cùng mọi người xong, Sơn Điền Anh Minh kể lại biến cố hôm trước, nhờ chàng cứu mạng cho mình và vợ con ra sao cho tất cả gia nhân cùng các vệ sĩ nghe. Kể chuyện xong, Trang chủ trịnh trọng nói :

- Chúng ta tất cả là người nhà. Từ đây xin tất cả các anh em hãy bảo vệ Sơn Bản trắng sĩ tới đa để trắng sĩ có thể an cư lạc nghiệp ở đây với chúng ta. Tiên Điền Hùng Đại (Maeda Yuudai) dẫn theo vài anh em cùng với tôi và Sơn Bản trắng sĩ lên thị trấn mua ít đồ dùng cần thiết, còn Đức Xuyên Thắng (Tokugawa Katsu) cùng Lâm Cát Lang (Hayashi Kichiro) ở nhà chỉ huy tất cả canh giữ, đề phòng bất trắc.

Sau khi Trang chủ Sơn Điền Anh Minh cùng với Sơn Bản Nhất Lang đi rồi, Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang theo lệnh Trang chủ phân chia công tác, trách nhiệm, cắt đặt người trông nom các cửa ngõ, vườn trước vườn sau cũng như trong rừng trái cây... Nếu có gì bất trắc thì vào báo cho hai người ở đại sảnh ngay tức khắc.

Đức Xuyên Thắng cùng với Lâm Cát Lang sau đó ngồi dùng trà đàm đạo với nhau. Bàn chuyện được một lúc, Đức Xuyên Thắng như nhớ ra điều gì bỗng “hừ” giọng mũi một tiếng, nói :

- Tôi thấy hình như Trang chủ có vẻ sủng ái tên Sơn Bản Nhất Lang này lắm đó. Coi chừng Trang chủ nhìn lầm người thôi! Hôm qua, sở dĩ Điền Trung Tấn rút lui là vì y nghi ngờ có phục binh, với lại y nơm nớp sợ không biết tôi với anh quay lại lúc nào đó thôi, chứ tên Sơn Bản Nhất Lang kia có oai gì hay bảnh lảnh gì cho hấn sợ mà Trang chủ tâng bốc, trọng đãi y như thế? Bất quá hấn cũng chỉ là một tên “lãng nhân” thôi chứ có gì đặc biệt đâu chứ!

Lâm Cát Lang thấy vậy, lắc đầu, nói :

- Dù là thế nào thì Sơn Bản Nhất Lang cũng đã cứu mạng Trang chủ, Đường chủ và Thiếu chủ. Với lại, Trang chủ có bạc đãi anh đâu? Và theo lời Trang chủ thì Sơn Bản Nhất Lang muốn rửa tay gác kiếm, đâu có ý định tranh giành gì với anh đâu mà anh phải hậm hực như thế chứ?

Đức Xuyên Thắng tuốt kiếm khỏi vỏ, múa vài đường biểu diễn, nói :

- Sơn Bản Nhất Lang cũng đã thi thố được chút tài năng gì đâu chứ? Trên đời thiếu gì kẻ lập nên sự nghiệp nhờ đầu môi chót lưỡi hay chỉ vì một phút dùng chút đảm lược đúng lúc, đúng chỗ. Có lẽ vì thế nên hần mới được Trang chủ tin cậy và cũng vì biết thân biết rõ thân phận mình là thứ “hữu danh vô thực” nên mượn cố mà bảo là “rửa tay gác kiếm” để giữ được chút danh tiếng. Tôi còn lạ gì những hạng người này.

Lâm Cát Lang thở dài :

- Điều đó tôi không cần biết, mà anh cũng chẳng nên bận tâm làm gì. Ai lại không biết Đức Xuyên Thắng là đệ nhất kiếm sĩ của Sơn Điền gia trang, chứ? Sơn Bản Nhất Lang cần sự bảo vệ của chúng ta theo lời Trang chủ, chứng tỏ hần không có ý định tranh nôi cơm với anh, hay danh phận “Sơn Điền gia trang Đệ Nhất Kiếm Thủ” để làm gì. Anh ăn cơm, lãnh lương của chủ nhân thì cứ làm theo ý chủ nhân thôi, chứ đừng lo mà “vạch lá tìm sâu” hoài làm gì. Cứu địch chúng ta phải đối phó là Điền Trung Tấn chứ không phải Sơn Bản Nhất Lang. Anh phân biệt bạn thù sai rồi đó!

Đức Xuyên Thắng lộ vẻ giận dữ, nói :

- Thật không ngờ anh cũng bênh vực cái thứ “kỳ sinh trùng” đó!

Lâm Cát Lang nghe nói cũng cảm thấy bị chạm tự ái ít nhiều, lớn tiếng :

- Tôi nói lại thêm một lần nữa là anh ăn lộc chủ thì cứ theo lệnh của chủ mà làm, đừng thắc mắc gì cả. Cái tinh thần vô sĩ đạo của anh để đâu?

Đôi bên lời qua tiếng lại, chẳng ai chịu nhường ai. Chợt bên ngoài có gia nhân chạy vào báo tin :

- Thừa nhị vị tiên sinh, có mấy bộ hạ của Điền Trung Tấn tới phá tại vườn hoa, gây sự với chúng ta kìa.

Cả Đức Xuyên Thắng lẫn Lâm Cát Lang đều đứng phắt dậy, ngừng cãi vã, cất tiếng cùng hỏi một lượt :

- Chúng có bao nhiêu đứa?

Gia nhân đáp :

- Tất cả sáu đứa.

Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang không ai bảo ai, cùng nhau chạy lẹ ra bên ngoài. Đúng như gia nhân đã thông báo, một nhóm người sáu mạng, bốn gã thì đang bứt hoa thả bữa bãi khắp nơi, còn hai gã đứng khoanh tay cười đắc ý. Đức Xuyên Thắng trông thấy cả giận quát lớn :

- Lũ người kia! Chúng bây dám thừa lệnh của Điền Trung Tấn tới đây phá hại tài sản của Sơn Điền trang chủ chúng ta à?

Một tên đứng khoanh tay cười khinh khi :

- Trước sau gì chỗ này cũng thuộc về Điền Trung bang chủ nên chúng ta tới để dọn dẹp trước hộ các người phần nào thôi. Đáng lý ra các người phải nên cảm ơn chúng ta mà trả chúng ta một ít thù lao mới là biết điều đó.

Cả Đức Xuyên Thắng cũng như Lâm Cát Lang, sau khi nghe những lời lẽ đó đều không sao chịu được. Đức Xuyên Thắng đưa mắt nhìn Lâm Cát Lang khẽ gật đầu một cái. Lâm Cát Lang tiếp nhận thị quan xong liền tuốt kiếm nhảy tới chỗ bốn tên đang bứt hoa rải bữa bãi, nói :

- Chúng bây khôn hồn thì dọn dẹp cho sạch sẽ, bỏ tiền ra đền mọi phí tổn cho sự phá hại của chúng bây không thì ta đem tính mạng của cả đám mà trừ bớt nợ đó.

Đám bộ hạ của Điền Trung Tấn cả bốn tên phả lên cười khinh khi ngạo nghễ như chẳng xem lời nói kia ra gì. Chỉ thấy bóng Lâm Cát Lang lấp loáng một cái, khe vung một đường gươm thật nhẹ nhàng. Một trong bốn gã chỉ kịp “Á” lên một tiếng rồi cả thân đổ xuống đất như một thân cây bị đốn ngã. Nơi cổ gã rỉ ra một dòng máu. Tất cả trước sau chỉ xảy ra trong vòng thời gian một cái chớp mắt.

Ba tên còn lại kinh hãi, ấp úng, hỏi :

- Người... Đức Xuyên Thắng?...

Lâm Cát Lang cầm ngang kiếm, đáp :

- Ta, Lâm Cát Lang! Cắt cổ mấy con gà cần gì phải dùng tới dao mổ trâu!

Hai người phe Điền Trung Tấn bên kia nhìn Đức Xuyên Thắng, hỏi :

- Vậy thì chính ngươi là...

Đức Xuyên Thắng gật đầu, cười giọng mũi :

- Đức Xuyên Thắng!

Vừa báo xong tên họ, Đức Xuyên Thắng khê tung mình một cái. Ánh kiếm lóe lên, hai thân người ngã xuống đất một lượt ngay sau đó. Nhóm người sáu mạng không đầy nửa phút đã vơi đi một nửa. Ba gã còn lại chưa kịp rút kiếm thì Đức Xuyên Thắng đã nhanh như chớp phi thân tới. Ánh kiếm lại lóe lên, và cả ba cũng chỉ kêu lên một tiếng gục xuống đất tắt thở chết tốt. Yết hầu tên nào cũng rỉ máu, mắt vẫn mở thao láo như sống sờ, không ngờ sự việc xảy ra quá mau lẹ như vậy.

Đức Xuyên Thắng tung gươm múa vài vòng mới chịu tra vào vỏ, đắc ý, kiêu hãnh nói :

- Một tên đến là một tên chết, mười tên đến thì mười tên chết, mà một trăm tên đến thì cũng đủ một trăm tên chết! Chỉ tiếc hôm qua chúng ta không có ở đây để diệt trừ đám Điền Trung Tấn một lần cho xong.

Lâm Cát Lang gật đầu khen, nhưng cũng khuyên rằng :

- Tài nghệ kiếm pháp của anh quả thật đã đến mức siêu phàm. Nhưng anh nên nhớ kỹ, “thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân”. Tính tự cao tự đại là kẻ thù của thành công.

Đức Xuyên Thắng cười khẩy :

- Chừng nào gặp cao nhân sẽ hay. Chỉ cần biết mãi cho tới nay, kiếm ta chưa từng nhượng ai một thế.

Sau đó Đức Xuyên Thắng cùng với Lâm Cát Lang sai gia nhân dọn dẹp vườn hoa sạch sẽ, đem sáu tử thi thuê xe thồ đẩy vào thị trấn, giao cho Điền Trung Tấn. Trước khi bỏ xác sáu tử thi lên xe thồ, Đức Xuyên Thắng ra lệnh lục soát trong túi, trong người, lấy tất cả tiền bạc và đồ quý giá. Lâm Cát Lang tỏ vẻ không bằng lòng, nói :

- Anh làm thế không nên. Chúng ta cần gì phải như vậy chứ? Nếu Trang chủ biết được việc này ắt chẳng vui chút nào.

Đức Xuyên Thắng giả lã :

- Chúng phá phách thế này ít nhiều cũng thiệt hại cho chủ ta. Phải vét sạch túi chúng để bù lại chứ.

Nghe Đức Xuyên Thắng nói vậy, Lâm Cát Lang cũng cảm thấy có phần nào chí lý nên đành im lặng chẳng nói thêm được lời nào. Lúc đó gia nhân lại vào báo :

- Thưa nhị vị tiên sinh, Mộc Thôn Thanh (Kimura Haru) tiên sinh mới về tới.

Tên gia nhân vừa dứt lời thì từ bên ngoài đi vào một người trạc tuổi Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang, gương mặt trông sáng sủa, lộ vẻ thông minh đỉnh ngộ, nhưng cũng không thiếu vẻ kiêu hùng. Vừa trông thấy mặt Mộc Thôn Thanh, Đức Xuyên Thắng đã lớn tiếng chất vấn :

- Mộc Thôn Thanh! Hôm qua lý ra anh phải dẫn anh em về sớm để bảo vệ cho Trang chủ mà lại biến đi đâu vậy? Xuýt nữa Trang chủ bị hại dưới tay Điền Trung Tấn, anh có hay biết hay không?

Mộc Thôn Thanh điềm tĩnh trả lời :

- Anh nên nhớ tôi cũng mang một trọng trách bên mình. Quan phủ bảo phải đợi mà nếu tôi bỏ về ngay thì làm sao? Vào anh anh sẽ làm gì nếu không hoàn thành trọng trách chủ nhân giao phó? Chủ nhân chúng ta là người nhân từ, nếu như làm việc cho một lãnh chúa bình thường thì không hoàn thành trách nhiệm thì anh phải xử sự ra sao?

Đức Xuyên Thắng nói như hét :

- Tôi không cần biết chuyện quan trọng đến đâu, có liên quan đến quan phủ hay lãnh chúa, cho đến ngay cả hoàng đế! Còn điều gì quan trọng hơn sự an nguy của Trang chủ chúng ta? Tôi và Lâm Cát Lang về không kịp đã đành, nhưng anh thì không có lý do gì để bào chữa cả.

Lâm Cát Lang đứng ra cố gắng dung hòa đôi bên cho bớt sự căng thẳng :

- Thôi, chuyện đã qua đừng nhắc lại nữa. Chuyện đáng mừng là Trang chủ được Sơn Bản Nhất Lang vùng kiếm tương trợ nên được bình an vô sự.

Đức Xuyên Thắng nghe tới tên Sơn Bản Nhất Lang thì không sao chịu được, hậm hực :

- Lại Sơn Bản Nhất Lang! Làm ơn đừng có nhắc tới cái tên đó trước mặt tôi có được không?

Lâm Cát Lang giả vờ như chẳng nghe thấy, đem chuyện xảy ra ngày hôm qua kể lại một mạch cho Mộc Thôn Thanh nghe. Nghe xong chuyện, Mộc Thôn Thanh chống cằm suy nghĩ một hồi, nói :

- Nếu là như vậy thì hành tung tên Sơn Bản Nhất Lang này ắt không phải đơn giản hay tầm thường. Theo tôi nghĩ, chắc Điền Trung Tấn nhận ra hắn, biết được sự lợi hại của hắn nên mới tạm thời né tránh đụng độ.

Lâm Cát Lang tiếp lời :

- Mộc Thôn Thanh huynh nói phải lắm. Nghe kể trước đây Sơn Bản Nhất Lang phục vụ dưới trướng lãnh chúa Đảo Tân Nghĩa Hoàng thì bản lãnh y dĩ nhiên không phải tầm thường rồi. Cũng may, người này không phải là thù địch của chúng ta.

Đức Xuyên Thắng phá lên cười, nói :

- Điều này là chưa chắc. Biết đâu đó chỉ là khổ nhục kế, chính tên Sơn Bản Nhất Lang là người của Điền Trung Tấn, giả vờ theo Trang chủ của chúng ta, rình cơ hội hãm hại để hoàn thành sứ mệnh của lão ta. Với lại, mặc cho hắn có lợi hại đến đâu, Đức Xuyên Thắng này há sợ?

Mộc Thôn Thanh gật đầu khen, nói :

- Đức Xuyên Thắng huynh nói như thế không phải là vô lý chút nào đâu. Chúng ta cũng cần phải đề phòng, đừng quá cả tin vào Sơn Bản Nhất Lang để có ngày bị đâm lưng chết bất tử thì oan uổng đến cỡ nào! Chẳng thà là cứ nghi oan trước còn hơn là tin lầm.

Đức Xuyên Thắng cười, đắc ý nói :

- Mộc Thôn huynh quả nhiên có tầm mắt nhìn xa hiểu rộng vô cùng. Chúng ta ăn lộc chủ thì đương nhiên phải nghĩ đến mọi an nguy cho chủ rồi. Đề phòng mọi bất trắc xảy ra vẫn là hơn cả.

Lâm Cát Lang thì lắc đầu, nói :

- Anh lúc nào cũng chủ quan. Đừng quá tin vào bản lãnh của mình mà có ngày hối hận đó!

* * * * *

Cúi đầu gặp mình trước Sơn Điền Anh Minh, Mộc Thôn Thanh như nói lời tạ tội với vẻ áy náy :

- Mộc Thôn Thanh không về kịp, không chu toàn trách nhiệm bảo vệ Trang chủ, thật đáng tội, không xứng đáng với lòng tin cậy của chủ nhân chút nào.

Sơn Điền Anh Minh chờ cho Mộc Thôn Thanh ngẩng đầu lên bình thân rồi thông thả nói :

- Không sao, Mộc Thôn tráng sĩ đừng bận tâm. Việc đó là ngoài ý muốn, hơn nữa tráng sĩ đang mang bên mình một trọng trách, việc chưa xong làm sao về kịp. Ngay cả tướng ngoài mặt trận nhiều khi phải liệu vào tình hình mà ngộ biến tòng quyền thôi. Mời Mộc Thôn tráng sĩ an tọa.

Mộc Thôn Thanh ngồi xuống. Sơn Điền Anh Minh sai gia nhân dọn cỗ đãi. Sau vài tuần sake, Trang chủ mới lên tiếng hỏi :

- Chuyển đi của tráng sĩ ra sao? Có tin tức gì khả quan không?

Mộc Thôn Thanh đáp :

- Tôi đã theo lời Trang chủ đến gặp Thanh Thủy sơn trang trao thư của Trang chủ. Nhưng Thanh Thủy (Shimizu) tiên sinh không có mặt ở nhà nên đành trao cho gia nhân, nhờ nhắn lại. Còn quan phủ thì bắt tôi phải chờ mấy ngày liên tiếp mới cho diện kiến làm trễ nãi hết mọi việc khiến tôi về không kịp để bảo vệ Trang chủ, Đường chủ cùng Thiếu chủ.

Sơn Điền Anh Minh lắc đầu, gật đi :

- Đã nói Mộc Thôn tráng sĩ đừng bận tâm mà. Chuyện đã qua rồi, hơn nữa tôi bình an vô sự mà. Hãy cho tôi biết việc tiếp xúc với quan phủ thế nào.

Mộc Thôn Thanh đáp :

- Gặp quan phủ, tôi thẳng thắn kể lại tất cả những gì xảy ra ở đây trong những tháng qua sau khi trình lên thư của Trang chủ. Ông ta xem xong, có nói rằng Trang chủ đừng có lo, có chuyện gì cứ cho ông ta hay, ông ta sẽ can thiệp bằng võ lực nếu cần.

Sơn Điền Anh Minh nở nụ cười, tỏ vẻ hài lòng :

- Có vậy mới được chứ! Quan phủ là bạn cũ thân tình lâu đời giả sử mà hờ hững thì còn nói đến chuyện tình nghĩa gì! Mộc Thôn tráng sĩ làm việc được lắm. Tôi yên tâm rồi.

Lúc đó Bản Điền Nhất Lang bước vào, cúi chào Sơn Điền Anh Minh. Thấy Mộc Thôn Thanh, chàng cũng theo phép lịch sự gặp mình chào ra mắt. Sơn Điền Anh Minh chỉ Mộc Thôn Thanh, giới thiệu :

- Đây là Mộc Thôn Thanh, là một kiếm sĩ trong nhóm “Tam Kiệt” của Sơn Điền gia trang chúng ta, cùng với Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang. Nói về tài nghệ, Mộc Thôn tráng sĩ đây còn trên cả Lâm Cát Lang, cùng lắm chỉ nhường bộ Đức Xuyên Thắng chút đỉnh mà thôi. Nhưng nếu nói về ngoại giao và mưu trí thì hai người kia không thể nào sánh nổi với Mộc Thôn tráng sĩ. Có thể nói, đây vừa là cái lưỡi, vừa là bộ óc của tôi đó.

Mộc Thôn Thanh khiêm tốn, nói :

- Trang chủ đã quá coi trọng tôi rồi.

Sơn Điền Anh Minh lại nhìn Sơn Bản Nhất Lang, quay qua giới thiệu với Mộc Thôn Thanh :

- Còn đây là Sơn Bản Nhất Lang tráng sĩ, người đã cứu tôi và vợ con tôi ngày hôm qua. Điền Trung Tấn và bè đảng thấy Sơn Bản tráng sĩ đây là phải nể sợ mà cúp đuôi chạy như con chó. Chúng ta thật sự nhờ oai của Sơn Bản tráng sĩ mà còn giữ được sơn trang toàn vẹn cho tới hôm nay đó.

Sơn Bản Nhất Lang cúi đầu :

- Nhất Lang không dám, thưa Trang chủ.

Mộc Thôn Thanh cười với vẻ thân thiện :

- Sơn Bản tiên sinh bắt tất phải khiêm nhường. Tôi có được nghe Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang kể qua khi nãy. Người khiến cho Điền Trung Tấn phải gườm mà lui bước cùng với số bộ hạ đông đảo như vậy ắt không phải là tầm thường. Thật trên thế gian này không thiếu gì “ngọa long tàng hổ” [1]. Xin bái phục Sơn Bản tiên sinh, và hân hạnh được gặp. Sơn Bản tiên sinh bảo vệ được Trang chủ tức là chẳng khác nào bảo vệ chúng tôi vậy, vì có Trang chủ thì mới có chúng tôi. Từ nay tráng sĩ cứ yên tâm mà an cư lạc nghiệp. Mọi chuyện khác, nếu cần phải đối đầu với cường địch đã có anh em chúng tôi lo.

Sơn Điền Anh Minh thấy thế mỉm cười, gật đầu thỏa mãn. Trang chủ nhìn Mộc Thôn Thanh nhắn nhủ :

- Mộc Thôn tráng sĩ nhớ theo dõi cập nhật chuyện Thanh Thủy tiên sinh thế nào hộ tôi nhé. Nếu Thanh Thủy tiên sinh chịu giúp một tay thì chúng ta như hùm thêm vậy vậy, còn lo gì Điền Trung Tấn. Ông ta là người hơi khó tính, nhưng tình nghĩa lắm, không đứng yên bàng quan trước những nổi bất bình đâu.

Đi qua đi lại trong phòng một hồi, Sơn Điền Anh Minh nói bằng một giọng lo âu :

- Chúng ta vừa giết thủ hạ của Điền Trung Tấn, tất nhiên lão sẽ không bỏ qua đâu. Trước sau gì y cũng tìm cách trả thù thôi. Trận chiến thật sự mới chỉ bắt đầu! Con đường chúng ta phải đi còn biết bao nhiêu là chông gai!

3. Chương 3: - Hồi 03

Hai tuần trôi qua. Thời gian hai tuần thật ngắn ngủi nhưng đem lại cho Sơn Bản Nhất Lang không biết bao nhiêu là niềm vui, làm chàng cảm thấy tâm được bình an vô cùng. Và cũng trong thời gian này, chàng đã làm quen và chiếm được cảm tình của hầu hết mọi người tại Sơn Điền gia trang. Mọi việc trong sơn trang, chàng đều cáng đáng, sẵn sàng giúp mọi người, từ việc nặng tới việc nhẹ. Nào là tưới cây tưới hoa, cho tới bổ củi, khuôn vác đồ chứa vào kho chàng cũng chẳng từ nan.

Hải Đầu, đứa con trai của Sơn Điền Anh Minh rất thích Sơn Bản Nhất Lang. Nó hay tới chàng đùa giỡn, hỏi chuyện, đôi khi còn đòi chàng kể chuyện cuộc đời làm võ sĩ đạo của chàng cho nó nghe. Hải Đầu hỏi tới đâu, Sơn Bản Nhất Lang đáp tới đó, và bao giờ nó cũng hài lòng với những câu giải đáp của chàng. Không những thế, những bài học ở trường của Hải Đầu nó cũng đem ra hỏi Sơn Bản Nhất Lang. Chàng chỉ bảo tận tình, còn dạy Hải Đầu từ nghệ thuật viết bút lông cho đến cách làm những vần thơ Hải-Cú [1] nữa. Những điều học được từ Sơn Bản Nhất Lang, Hải Đầu đem ra trường chia sẻ với thầy giáo và bạn bè, và ai nấy đều thần phục Hải Đầu, cho nó là một thần đồng. Thấy vậy, Hải Đầu lại càng quý, càng thương mến Sơn Bản Nhất Lang.

Thấy Hải Đầu cũng yêu chuộng võ thuật muốn học hỏi, nuôi mộng một ngày nào đó sẽ trở thành một võ sĩ đạo phục vụ dưới trướng một Minh chủ, Sơn Bản Nhất Lang cũng chiều chuộng từ từ truyền thụ võ nghệ cho nó những khi rảnh rỗi. Sơn Bản Nhất Lang tự tay đeo hai thanh kiếm bằng gỗ, một thanh cho Hải Đầu vừa chơi vừa tập luyện, còn một thanh chàng dùng để sử dụng khi dạy Hải Đầu kiếm pháp.

Hôm đó, Sơn Bản đang dạy cho Hải Đầu vài chiêu thật khó khiến nó tập đi tập lại hoài mà vẫn chưa được. Hải Đầu nhiều lúc bực bội đến mặt mày bí xị, quăng cả kiếm như nản chí không muốn tập nữa. Sơn Bản Nhất Lang điềm tĩnh nhặt thanh kiếm gỗ đưa cho nó, khuyên :

- Cháu đừng có nóng giận. Sự phấn nộ và sự vội vã là thuộc về những điều tối kỵ của một người học võ nói riêng, và của một người sống trên đời nói chung. Nếu việc gì cũng dễ dàng học được thì ai cũng thành công hết rồi, và đâu còn ai được gọi là “người tài” nữa.

Câu dạy dỗ thật đơn giản và ngắn gọn nhưng quả nhiên rất hữu hiệu. Hải Đầu vốn là đứa trẻ thông minh, nghe nói liền giác ngộ ngay, đưa tay nhận kiếm, cúi đầu cảm ơn và xin lỗi Sơn Bản Nhất Lang.

- Thôi, hai thầy trò hãy tạm dừng tay nghỉ giải lao, ăn bánh uống trà đã.

Sơn Bản Nhất Lang cùng Hải Đầu quay lại thì thấy Thuận Tử, mẹ Hải Đầu đang mỉm cười, tay cầm mâm trà bánh đặt trên phản. Tiến lại gần phía hai người, Thuận Tử nhìn Hải Đầu nói :

- Con ngoan, hãy nghe lời mẹ, mau bái Sơn Bản thúc thúc làm sư phụ đi.

Hải Đầu nghe nói mừng rỡ vô cùng. Đây là điều nó vẫn hằng mong muốn, cầu mà chưa được, nay được mẹ nó toàn thành cho như vậy thì còn gì hơn, thật quá đúng ý nó. Hải Đầu cúi mình phục thân bắt đầu lạy Sơn Bản Nhất Lang theo đúng nghĩa thầy trò.

Sơn Bản Nhất Lang thấy vậy cuống lên, nói :

- Đứng, Hải Đầu! Chú chỉ là kẻ tùy tùng gia nhân, là bề dưới của thân phụ và thân mẫu cháu thôi. Cháu làm vậy thật không nên.

Thuận Tử bỗng nghiêm giọng, nói :

- Sơn Bản tráng sĩ hãy để cho cháu nó làm đúng bổn phận đệ tử xem nào. Chẳng lẽ tráng sĩ thấy Hải Đầu quá ngu dốt không đáng để tráng sĩ thu nhận làm đồ đệ hay sao?

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói im lặng không dám lên tiếng. Thuận Tử, tức Đường chủ của Sơn Điền gia trang bảo con trai tiếp tục hành lễ ra mắt sư phụ Sơn Bản Nhất Lang. Hải Đầu làm xong lễ ra mắt sư phụ, Thuận Tử dịu dàng, nói :

- Con tập thử một mình đi, để mẹ nói chuyện với Sơn Bản sư phụ một lát.

Hải Đầu vâng lời, ra tập võ một mình. Thuận Tử rót trà mời Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Chắc Sơn Bản sư phụ phải mệt với thằng đệ tử này lắm!

Sơn Bản Nhất Lang đáp :

- Không dám, thưa Đường chủ. Nhất Lang này rất lấy làm hân hạnh được dành thì giờ cho thiếu chủ. Điều này mang đến cho Nhất Lang một niềm vui khôn tả. Thiếu chủ rất thông minh lanh lẹ, mai sau ắt giúp được Trang chủ cùng Đường chủ nhiều việc, và còn giúp ích được cả cho đời.

Thuận Tử cau mày, nói :

- Nó là đệ tử của Sơn Bản tráng sĩ rồi thì cũng như con cháu vậy, sao Sơn Bản tráng sĩ cứ gọi là thiếu chủ mãi thế?

Sơn Bản Nhất Lang chưa biết trả lời thế nào. Thuận Tử cũng đổi đề tài, nói sang chuyện khác, thỉnh thoảng hỏi thăm đến vài chuyện riêng tư cá nhân của Sơn Bản Nhất Lang. Lối nói chuyện của nàng rất tế nhị và cởi mở làm Sơn Bản Nhất Lang thoải mái vô cùng chứ không phải e dè giữ kẽ.

Chuyện trò một lúc, Thuận Tử bỗng thở dài, nói :

- Nhà tôi mấy tuần nay bận nhiều việc, lo mất ăn mất ngủ, nếu không nhờ Sơn Bản sư phụ bỏ công dạy dỗ Hải Đầu thì thật nó buồn lắm. Tôi, phận đàn bà nông cạn cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Sơn Bản Nhất Lang im lặng. Thuận Tử lại nói tiếp :

- Thú thật với Sơn Bản sư phụ, nhiều lúc tôi không hiểu mục đích con người học võ để mà làm gì? Chỉ là để tranh chấp hơn thua, chém giết lẫn nhau, xâm chiếm đất đai, giành giật quyền lợi? Hải Đầu thích học võ thì tôi chiều ý nó chứ thật ra tôi nhận thấy có khi không biết võ mà dễ sống hơn, vì mình tự biết người biết ta, tự động tránh né, khỏi bận tâm mà dấn thân vào cái thế giới gươm đao đầy hận thù này.

Sơn Bản Nhất Lang húp một ngụm trà, từ tốn :

- Đường chủ nói cũng có phần chí lý. Tuy nhiên, thế gian vốn là như vậy từ ngàn xưa rồi, và cho đến ngàn sau cũng vẫn vậy mà thôi. Cho dù “Ta chẳng đụng người”, nhưng rồi “người cứ vẫn đụng ta”. Ít nhất cũng hơn một nửa số người trên thế gian này chỉ muốn sống cầu an, nhưng làm sao mà tránh nắng dưới mặt trời được đây [2]. Rốt cuộc lại phải giải quyết bằng võ nghệ và kiếm thôi chứ chẳng còn đường nào mà lựa chọn! Bởi thế cho nên thà biết chút võ nghệ vẫn có nhiều hy vọng sống sót hơn. Tóm lại, võ nghệ vẫn là phương tiện để tự vệ cho sự sống còn.

Thuận Tử gật đầu :

- Tôi kiến thức nông cạn, không hiểu nhiều về cuộc sống cũng như chuyện thế gian. Nhưng tôi nhận thấy Sơn Bản sư phụ là người có chí lớn, kiến thức rất cao thâm uyên bác và lập trường sống thật rõ rệt. Có phải vậy không?

Sơn Bản Nhất Lang khẽ cúi đầu :

- Đường chủ quá khen, Nhất Lang không dám.

Thuận Tử nói :

- Tôi có một việc yêu cầu Sơn Bản tráng sĩ.

Sơn Bản Nhất Lang cúi đầu :

- Điều gì, thưa Đường chủ?

Thuận Tử nói chậm rãi, nhưng rõ ràng từng tiếng một :

- Con tôi đã bái tráng sĩ làm sư phụ, tức là tráng sĩ ngang hàng với cha nó và tôi. Từ nay xin tráng sĩ cứ gọi tôi là “nghĩa tẩu” [3] chứ đừng có Đường chủ này Đường chủ nọ nữa. Tôi sẽ đề nghị với nhà tôi chọn ngày lành để hai vợ chồng tôi kết nghĩa cùng tráng sĩ. Hãy nhớ lấy, chúng tôi hai người từ nay là nghĩa huynh và nghĩa tẩu của tráng sĩ.

Thuận Tử rót thêm trà vào tách cho mình và Sơn Bản Nhất Lang [4], nói :

- Nghĩa đệ! Hãy kêu tôi một tiếng nghĩa tẩu xem!

Thu hết can đảm, Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Thưa... thưa...

Thấy Sơn Bản Nhất Lang ấp úng, Thuận Tử cả cười :

- Thưa gì? Thưa ai?

- Thưa... nghĩa tẩu!...

Dứt lời, Sơn Bản Nhất Lang cúi đầu bái mấy lượt. Thuận Tử cũng cúi đầu đáp lễ. Chờ cho Thuận Tử ngẩng đầu lên, Sơn Bản Nhất Lang mới dám bình thân. Thuận Tử khẽ gật đầu, nói :

- Ta cảm ơn nghĩa đệ.

Lúc đó, Hải Đầu đột nhiên xách kiếm gõ chạy tới, khoe :

- Thân mẫu ơi! Sư phụ ơi! Con đã luyện xong bài kiếm pháp của sư phụ dạy rồi! Ban đầu thấy khó nhưng cố gắng cũng làm được.

Đoạn Hải Đầu múa biểu diễn trước mặt cho hai người xem. Thuận Tử mỉm cười hài lòng. Sơn Bản Nhất Lang cũng lên tiếng khen thưởng, khích lệ chẳng cùng. Chàng đứng ra chỉ điểm thêm, đích thân sửa từng chỗ sai và bù vào những yếu điểm của đứa đệ tử mình. Hải Đầu vốn là đứa trẻ thông minh nên hấp thụ một cách thật mau lẹ.

Thuận Tử xoa đầu Hải Đầu, dịu dàng :

- Học võ xong rồi. Bây giờ con theo sư phụ đi học văn đi. Mẹ muốn con sau này phải văn võ song toàn mới được.

Hải Đầu cúi đầu, nhanh nhẩu :

- Dạ, con đi lấy sách bút ngay bây giờ.

Trong khi Hải Đầu đi lấy sách, Thuận Tử hỏi Sơn Bản Nhất Lang :

- Nghĩa đệ thấy Hải Đầu có khiếu văn hay võ?

Sơn Bản Nhất Lang chẳng cần suy nghĩ, đáp ngay :

- Cả hai.

Thuận Tử vui mừng ra mặt, nói :

- Cha của nó thì có khiếu võ, nhưng cũng chưa học được đến chốn. Có học qua văn nhưng cũng chẳng giỏi gì cho lắm. Hy vọng Hải Đầu sau này bù lại cho cha nó những khiếm khuyết đó.

Suy nghĩ vài giây, Thuận Tử nói tiếp :

- Tôi mong Hải Đầu sau này có cái nhân, cái đức của cha nó, nhưng phải có cái trí và dũng của nghĩa đệ mới được!

Rồi Thuận Tử lại hỏi :

- Nghĩa đệ chắc cũng phải cần có người nâng khăn sửa túi cho.

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói cười nhạt :

- Nghĩa tẩu quá thương nên nói vậy. Đệ sống vất vưởng nay đây mai đó, sự nghiệp chưa có gì thì nói chi đến vấn đề gia thất!

Thuận Tử lắc đầu :

- Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Nghĩa đệ há chẳng nhớ câu này sao? Nghĩa đệ an cư lập nghiệp ở đây với chúng tôi thì lo gì mà không có sự nghiệp chứ? Chúng tôi sẽ để ý việc này, sẽ kiếm người nâng khăn sửa túi cho nghĩa đệ. Chỉ sợ nghĩa đệ chê thôi.

- Đệ không dám.

Hải Đầu chạy tới với sách vở, bút, cùng nghiên mực trên tay. Thuận Tử cười, nói :

- Thôi, đến lúc ta phải lui ra để khỏi làm phiền hai thầy trò.

[1] Tiếng Nhật phiên âm là Haiku.

[2] Người Nhật nói: “làm sao tránh được nắng dưới mặt trời” cũng như chúng ta nói “chạy trời không khỏi nắng”. Tuy cách nói hơi khác chút, nhưng cùng một ý nghĩa.

[3] Nghĩa tẩu: chị dâu kết nghĩa.

[4] Phong tục “Trà mình rượu người”. Khi rót rượu thì rót cho người trước, rót cho mình sau. Nhưng trà thì ngược lại, rót cho mình trước và cho người sau.

4. Chương 4: - Hồi 04

Sơn Điền Anh Minh chủ tọa buổi họp, cầm lá thư viết bằng lụa, kẹp giữa hai thanh trúc quăng xuống bàn, nghiêm nghị nói :

- Như tất cả đã biết, tôi vừa nhận tới hậu thư của Điền Trung Tấn bắt buộc tôi phải giao sơn trang cho hắn trong vòng ba ngày, không thì hắn sẽ tấn công hủy diệt sơn trang cũng như giết sạch không chừa một ai. Đồng thời hắn cũng có thách chúng ta nếu có đảm lược thì ký tên vào chiến thư để giao cho người nhà hắn mang về, và ba hôm sau sẽ gặp quyết đấu tại Long Thành. Tất cả anh em em nghĩ sao xin cho tôi ý kiến.

Nghe xong, Đức Xuyên Thẳng gầm lên, vỗ bàn thét như sấm :

- Cái lão Điền Trung Tấn kia thật là coi chúng ta dưới mắt chẳng ra gì! Trang chủ chẳng cần phải đắn đo làm gì, cứ ký tên vào chiến thư để ba hôm sau anh em chúng tôi tận diệt chúng một phen cho xong chuyện, khỏi phiền hà về sau nữa.

Lâm Cát Lang cười, nói :

- Dĩ nhiên là phải đánh rồi, không lẽ Lâm Cát Lang ta hèn nhát sao! “Dưỡng binh thiên nhật, dụng tại nhất thời” [1]. Trang chủ nuôi chúng ta bao lâu là để chúng ta giúp trong những lúc thế này, há chúng ta lại phụ lòng chủ công hay sao? Nhưng Đức Xuyên huynh đừng quá nóng giận hay xem thường địch thủ. Việc này phải dùng cả mưu lược lẫn chiến lược. Chúng dám thách ta tới tức là đã chuẩn bị đâu ra đó rồi. Chúng ta không khéo rơi vào bẫy chúng thì mệt lắm đó!

Mộc Thôn Thanh suy nghĩ trong giây lát rồi lên tiếng :

- Tôi đã phái Thượng Địa Hùng Đại (Uechi You dai) đi dò thám xem thực lực của chúng thế nào. Dù vậy, tôi cũng đã hoạch định chiến lược xong rồi. Lâm Cát huynh dẫn anh em đi tiên phong dọn đường, để ý ba mặt: đằng trước và hai bên. Đức Xuyên huynh dẫn lực lượng chính đi giữa chuẩn bị nghênh chiến nếu mọi việc an toàn. Nếu Lâm Cát huynh thấy có phục binh, có lỡ chạm trán hay không, nếu nắm bắt lợi cho phe ta thì lập tức thông tin ngay cho Đức Xuyên biết và lập tức lui, để Đức Xuyên huynh cùng anh em lực lượng chủ đi đoạn hậu bảo vệ cho. Tôi sẽ phái Kỳ Sơn Nghĩa Lang (Yamasaki Yoshiro) dẫn một số anh em đi sau yểm trợ Lâm Cát huynh và Đức Xuyên huynh. Còn tôi và một số anh em sẽ ở lại sơn trang mà bảo vệ cho Trang chủ.

Lâm Cát Lang gật đầu, nói :

- Có Mộc Thôn huynh bảo vệ nhà thì anh em chúng ta yên tâm rồi, cứ thế mà tiến, cố hoàn thành nhiệm vụ thôi.

Chợt Đức Xuyên Thắng lên tiếng hỏi :

- Còn Sơn Bản Nhất Lang thì sao?

Mộc Thôn Thanh đáp :

- Sơn Bản huynh thì ở lại sơn trang cùng bảo vệ Trang chủ với tôi.

Đức Xuyên Thắng khẽ liếc Sơn Bản Nhất Lang, miệng lẩm bẩm :

- Không biết bảo vệ cho Trang chủ hay là núp bóng Trang chủ để được bảo vệ kia hử?

Mọi người ai nấy đều nghe rõ. Sơn Bản Nhất Lang vẫn điềm tĩnh, ngồi yên như chẳng có chuyện gì xảy ra. Sơn Điền Anh Minh thấy vậy lên tiếng :

- Chúng ta việc ai nấy làm, đừng có phân bì với nhau. Nên nhớ, chúng ta là người nhà cả. Mục tiêu đối đầu của chúng ta là ai thì chắc mọi người đã biết, tôi không cần phải nhắc nhở làm gì.

Ai nấy đều im răm rắp. Mộc Thôn Thanh lại hỏi :

- Có ai thắc mắc điều gì, hay chưa rõ điều gì xin cứ lên tiếng.

Không ai có ý kiến hay thắc mắc gì thêm. Thấy vậy, Sơn Điền Anh Minh liền sai gia nhân đem bút mực và con dấu tới. Ông ta viết vài chữ vào phần hồi âm trong thư Điền Trung Tấn gửi rồi đóng con dấu, đoạn gọi người của họ Điền Trung tới, đồng dục nói :

- Người đưa thư này cho chủ người, nói với ông Điền Trung là chúng ta sẽ tới đúng hẹn ba hôm sau.

Đức Xuyên Thắng có ý muốn đánh gã đưa thư một trận để thị uy với Điền Trung Tử nhưng Sơn Điền Anh Minh gạt đi. Mọi người sau đó tản hàng. Thấy Lâm Cát Lang có vẻ lo lắng, Mộc Thôn Thanh liền hỏi :

- Lâm Cát huynh có điều gì không được yên tâm phải không?

Lâm Cát Lang thở dài, nói :

- Tôi biết trận này quan trọng vô cùng, chỉ có thể thắng chứ không thể thua được. Tôi có điều tâm phúc này muốn nói với Mộc Thôn huynh.

- Lâm Cát huynh cứ nói.

Nghĩ ngợi một hồi, Lâm Cát Lang chậm rãi :

- Nếu lỡ chúng tôi thua, Mộc Thôn huynh hãy bảo vệ Trang chủ, Đường chủ và Thiếu chủ rời khỏi nơi đây an toàn. Tôi dự biết Sơn Bản Nhất Lang cũng sẽ đứng ra giúp huynh một tay bảo vệ Trang chủ nên việc đó tôi thấy tương đối cũng an tâm. Đức Xuyên Thắng cứ muốn gây chuyện với Sơn Bản Nhất Lang hoài, tôi thấy điều này thật không nên chút nào. Sơn Bản Nhất Lang cứ lằm lì, nhưng chính vì cái lằm lì đó mà tôi sợ. Mặc dù chưa thấy người này ra tay hay làm việc gì phi thường, nhưng tôi tin rằng người này không đơn giản chút nào!

Mộc Thôn Thanh gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ như Lâm Cát huynh. Tôi không hiểu có phải Lâm Cát huynh sợ Sơn Bản Nhất Lang có bụng này nọ với Trang chủ không?

Lâm Cát Lang lắc đầu :

- Hoàn toàn không! Điều tôi lo ngại là Sơn Bản Nhất Lang và Đức Xuyên Thắng trước sau gì cũng một phen sống mái với nhau kia! Coi bộ chuyện này khó mà tránh nổi.

Mộc Thôn Thanh cả cười :

- Điều Lâm Cát huynh nên lo là làm sao chúng ta thắng được trận này. Còn điều kia chỉ là phụ, tới đâu thì tới, lo làm gì!

Đột nhiên có tiếng la lớn bên ngoài :

- Trời ơi! Bà con ra đây mà coi!

Mộc Thôn Thanh cùng Lâm Cát Lang bỏ dở câu chuyện đang nói chạy mau ra ngoài. Sơn Điền Anh Minh, Đức Xuyên Thắng, cả Sơn Bản Nhất Lang và Hải Đầu cũng vừa tới nơi. Tất cả đều có mặt đông đủ. Trước mặt mọi người là cái xác của một nữ gia nhân nằm chết trên mặt đất ngay tại hoa viên. Mọi người không đành được, kêu lên :

- Nguyệt Tử (Tsukiko)!

Nguyệt Tử, một nữ gia nhân xinh đẹp, trung thành của Sơn Điền gia trang đang nằm dài tắt thở trên mặt đất tại hoa viên, nơi yết hầu có một vết kiếm đâm. Đức Xuyên Thắng không đành được, nói như hét lên :

- Quân tàn bạo, vô nhân đạo! Cho đến nữ gia nhân vô tội, chân mềm tay yếu mà chúng cũng không tha! Có giỏi sao không tới đặng ta đi!

Mọi người dù không ai lên tiếng, nhưng có thể nói tâm trạng của người nào ít nhiều cũng chẳng khác gì Đức Xuyên Thắng bao nhiêu. Sơn Điền Anh Minh xem xét vết thương một hồi, nói :

- Vết thương vẫn còn mới, chứng tỏ chuyện chỉ vừa mới xảy ra cách đây không bao lâu.

Lâm Cát Lang cau mày :

- Mà ai có thể đột nhập được vào đây chứ? Chúng ta đã phái người canh gác khắp nơi thật kỹ lưỡng, hề có bóng người khả nghi là lập tức có người vào báo ngay thôi!

Đức Xuyên Thắng nghe nói bỗng trợn hai mắt lên :

- Vậy không lẽ có nội gian chốn này?

Lâm Cát Lang gạt đi :

- Đức Xuyên huynh lại chỉ vì thành kiến mà phát ngôn bừa bãi! Trong chúng ta, kể cả các anh em và gia nhân thì ai là nội gian đây?

Mộc Thôn Thanh gơ tay như muốn ngăn cản để hai người đừng tranh luận thêm :

- Tôi nhận thấy câu nói của Đức Xuyên huynh không phải vô lý đâu. Rất có thể là do nội gian đó!

- Nếu vậy thì là ai?

Câu hỏi của Đức Xuyên Thắng cũng là câu hỏi của mọi người đang thắc mắc. Chẳng ai hện ai, nhưng mọi người đều đảo mắt nhìn vào nhau. Ai ai cũng có cảm giác nhột nhạt, sợ bị nghi ngờ.

Sơn Điền Anh Minh chỉ thờ dãi, nói :

- Mà biết đâu là chuyện thanh toán giữa cá nhân với nhau!

Mộc Thôn Thanh nhìn Sơn Bản Nhất Lang như dò ý, hỏi :

- Sơn Bản huynh có ý kiến gì về chuyện này không?

Sơn Bản Nhất Lang khẽ nhìn Mộc Thôn Thanh, lắc đầu :

- Tôi không có ý kiến gì cả.

Mọi người lại đổi hướng, để mắt cùng nhìn vào Sơn Bản Nhất Lang. Không thấy chàng có hành động hay cử chỉ gì bất thường, mọi người lại tiếp tục nghiên cứu tử thi. Sơn Điền Anh Minh chợt lên tiếng hỏi :

- Cửu Lang (Kuro) đâu?

Đức Xuyên Thắng vỗ hai tay vào nhau, nói :

- Phải rồi, thường ngày ai cũng biết Cửu Lang luôn để ý, tình tứ dòm ngó Nguyệt Tử, nhưng không được nằng ta chiếu cố nên biết đâu đem lòng oán hận mà ra tay hạ độc thủ.

Mọi người lên tiếng gọi mãi mà không thấy bóng dáng người gia nhân tên Cửu Lang kia đâu cả. Đức Xuyên Thắng càng lúc càng tỏ ra bất nhẫn :

- Đúng là hần rồi chứ còn ai nữa! Chỉ có tiền và tình là động lực thúc đẩy con người đi đến việc sát nhân nhiều nhất thôi!

Lâm Cát Lang cười nhạt, nói như châm chọc :

- Ngoài ra còn quyền thế và cái “bản ngã” [2] nữa.

Sơn Điền Anh Minh nói như ra lệnh :

- Mọi người khoan đoán này đoán nọ. Nếu chưa có bằng chứng cụ thể thì không được kết tội ai cả. Oan có đầu, trái có chủ. Tôi chưa lo thì việc gì mọi người phải lo chứ? Cứ để từ từ, chuyện đâu sẽ còn đó. Điều đau thương đáng lo trước mắt là một người thân yêu trong chúng ta đã gục xuống một cách oan uổng và thê thảm.

Cho người phủ xác Nguyệt Tử lại đâu đó xong xuôi, Sơn Điền Anh Minh lại nói tiếp :

- Giờ hãy lo việc chôn cất Nguyệt Tử cho đàng hoàng. Mộc Thôn huynh hãy ra lệnh cho thủ quỹ trích ra một số tiền đem tới gia đình Nguyệt Tử gọi là phúng điếu chút gọi là. Nhớ hàng tháng phải căn cứ theo lương của Nguyệt Tử mà chu cấp đầy đủ cho gia đình cô ta, không được bê trễ.

Nhìn thấy cách đối xử chu đáo của Sơn Điền Anh Minh với gia nhân bình thường dù đã chết, mọi người ai nấy đều cảm động vô cùng. Ai cũng cảm thấy mình chọn đúng Minh chủ mà thờ. Vì một Minh chủ độ lượng, rộng rãi, có lòng nhân thì nếu có phải chết cho ông ta, hần ai cũng rất vui lòng, mà còn cho đó là một niềm vinh hạnh nữa.

Quay qua Sơn Bản Nhất Lang và Hải Đầu, Sơn Điền Anh Minh nói :

- Thôi, hai thầy trò lại đi luyện võ tiếp đi thôi.

Hải Đầu nghe nói hết sức mừng rỡ. Hình như nó chỉ chờ có câu nói đó từ thân phụ mình. Hải Đầu liền kéo tay Sơn Bản Nhất Lang vào trong phòng luyện võ.

Hải Đầu nói :

- Sư phụ đợi con đi lấy ít trà bánh cái đã.

Sơn Bản Nhất Lang gạ đi :

- Thôi đồ nhi, khỏi cần đâu!

Mặc cho Sơn Bản Nhất Lang có đồng ý hay không, Hải Đầu tay cầm kiếm gỗ múa may, vừa chạy vừa biểu diễn võ... Sơn Bản Nhất Lang vừa lắc đầu, vừa mỉm cười. Chàng nói thầm trong bụng: “Đúng là trẻ con!”

Tuy nói vậy, nhưng Sơn Bản Nhất Lang nhận thấy Hải Đầu quả là một đứa trẻ ngang tàng rất có lập trường, khí phách. Khi nó cảm thấy đúng là cứ đó mà làm chứ không sợ phạt lòng ai cả. Chàng thầm nhớ tới câu Thuận Tử mẹ Hải Đầu nói với chàng mấy hôm trước rằng: “Ta mong Hải Đầu có cái Nhân của cha nó, nhưng phải có cái Trí và cái Dũng của đệ...”

Nghĩ tới đây, Sơn Bản Nhất Lang chợt nở một nụ cười. Hình bóng Thuận Tử xinh đẹp với nụ cười thật tươi... Rồi một hình bóng nào đó nữa thật quen thuộc hiện ra trong óc chàng... Cũng câu nói đó của Thuận Tử, hình như đã có người nói qua với chàng một câu tương tự như vậy trong một lúc nào đó... Trong một hoàn cảnh nào đó...

Đang trầm tư mặc tưởng, đột nhiên có tiếng trẻ hét lớn :

- Sư phụ!... Sư phụ!... Mau cứu con với!

Sơn Bản Nhất Lang giật bản mình, hoảng hốt. Chàng lắc đầu, thầm kêu khổ :

- Thôi chết! Hải Đầu gặp nguy rồi! Cũng tại mình quá ỷ y!...

Không một giây chậm trễ, Sơn Bản Nhất Lang chop vọt thanh kiếm gỗ, chạy như bay về hướng tiếng kêu cứu vừa vọng lại...

[1] Dưỡng binh thiên nhật dùng tại nhất thời: nuôi quân ngàn ngày, chỉ dùng trong một thuở.

[2] Cái tôi.

5. Chương 5: - Hồi 05

Gã thích khách trông tướng chẳng khác nào một tên thổ phỉ ăn mặc theo kiểu võ sĩ đạo, một tay dùng “Cầm Nã Thủ” bầu chặt lấy vai Hải Đầu, còn tay kia nắm chặt cổ tay cầm kiếm của thằng bé. Bị giữ chặt cả hai tay, Hải Đầu không còn cửa quây đầu được. Dù vậy, nó vẫn cầm chặt thanh kiếm gỗ trong tay chẳng khác một võ sĩ đạo bảo vệ bảo kiếm với tinh thần “kiếm còn người còn, kiếm mất người chết”.

Cầm thanh kiếm gỗ thủ thế, Sơn Bản Nhất Lang hét lớn :

- Tên kia! Mau thả người ra không thì đừng trách ta!

Gã thích khách nở một nụ cười nham hiểm, nói :

- Với thanh kiếm gỗ đó thì ngươi làm gì được ta mà đòi hăm dọa?

Sơn Bản Nhất Lang cười nhạt :

- Có làm gì được ngươi hay không hả? Cứ thử rồi biết!

Mỗi bước tiến của Sơn Bản Nhất Lang là gã thích khách lại ôm Hải Đầu kéo lui lại ra sau một bước. Thấy Sơn Bản Nhất Lang vẫn không ngừng bước tiến, gã thích khách đâm ra hoảng hốt liền dừng lại la lớn :

- Ngươi mà bước lại thêm một bước thì tánh mạng của đứa nhỏ này có đường mà về châu mục nội nhà nó ngay!

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói vậy thì đình bộ thủ thế chứ không dám tiến nữa, nhưng mắt vẫn không rời thích khách với Hải Đầu trong tay gã. Gã thích khách rút vọt tay đang bầu chặt vai Hải Đầu, đưa ngang hông nhanh như chớp toan rút lẹ thanh đoản kiếm ra với mục đích kẻ dao vào cổ Hải Đầu để uy hiếp.

Không ngờ chỉ trong khoảng khắc không đầy một giây đó, Hải Đầu đã vùng vẫy, xoay người một cái, tuột khỏi vòng tay gã thích khách, đồng thời dùng hai tay cầm thanh kiếm gỗ nện lên đầu gã ngay trán một chiêu như trời giáng. Mọi việc xảy ra quá mau lẹ, ngoài sự tưởng tượng của cả gã thích khách lẫn Sơn Bản Nhất Lang.

“Á” lên một tiếng thảm thiết, gã thích khách đưa tay ôm đầu rên rĩ. Máu trên đầu từ từ chảy xuống. Nhanh như chớp, Sơn Bản Nhất Lang phóng tới, dùng thân chàng chen vào giữa, che cho Hải Đầu. Kế đến, chàng một tay ôm chặt Hải Đầu, một tay cầm kiếm chìa thẳng về phía gã thích khách, đoạn nhảy tạt qua một bên chừng vài thước, sau đó đẩy Hải Đầu ra đằng sau lưng mình. Chàng vừa định xuất chiêu thì ngay lúc đó, một giọng toáng lên với âm thanh giận dữ :

- Hung đồ thật táo gan, dám đến Sơn Điền gia trang giở trò bắt cóc người.

Tiếng hét vừa dứt thì một bóng người từ đâu nhảy vọt tới. Một ánh kiếm lóe lên, cả thân hình gã thích khách ngã xuống nghe một cái “bịch”, chết không kịp ngáp. Sơn Bản Nhất Lang đưa mắt nhìn kỹ thì nhận ra người vừa tới, ra tay hạ sát thích khách không phải ai xa lạ mà chính là Mộc Thôn Thanh.

Hướng về phía Sơn Bản Nhất Lang, Mộc Thôn Thanh cúi đầu, trịnh trọng nói :

- Chúng tôi canh gác không kỹ lưỡng, thiếu cẩn mật để gian tế lén vào, tí nữa thì đã bắt mất thiếu chủ đem đi, may nhờ Sơn Bản tráng sĩ ra tay bảo vệ, thật là gỡ cho chúng tôi không biết bao nhiêu là phiền toái và tội lỗi. Xin đa tạ!

Sơn Bản Nhất Lang chưa kịp đáp lời thì Sơn Điền Anh Minh cùng Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang với mọi người cũng vừa vào tới. Mộc Thôn Thanh đem những lời vừa rồi nói lại cho Sơn Điền Anh Minh, cúi đầu như tạ lỗi. Vị Trang chủ Sơn Điền gia trang hết sức cảm động, nhìn Sơn Bản Nhất Lang với ánh mắt như biết ơn :

- Nếu không nhờ hiền đệ thì con ta đã bị chúng bắt đi rồi. Thật ta không biết phải cảm ơn hiền đệ ra sao!

Sơn Bản Nhất Lang cười, nói :

- Xin đại ca cũng như các vị huynh đài đừng khen mà Sơn Bản Nhất Lang càng thêm thẹn. Chẳng qua đó là nhờ hồng phúc của Trang chủ đại ca và sự thông minh nhanh nhẹn, lanh trí, cũng như bản lĩnh của Hải Đầu đó thôi.

Đoạn Sơn Bản Nhất Lang kể lại chuyện xảy ra từ đầu đến cuối cho mọi người nghe. Sơn Điền Anh Minh nghe xong vừa vui mừng, vừa thích thú, buông lời khích lệ đưa con cùng chẳng cùng. Quay qua Sơn Bản Nhất Lang, ông nói :

- Nhưng sở dĩ Hải Đầu được như vậy là nhờ có sư phụ tài ba, không quản nhọc nhằn mà dạy dỗ đó, phải không tất cả?

Mọi người đều đồng thanh la lớn :

- Phải!

Mộc Thôn Thanh tán thành :

- “Dưới tay dũng tướng không binh yếu, bên tướng danh sư chẳng sĩ hèn”. Trang chủ thật không nhìn lầm người. Sơn Bản tiên sinh thật là một danh sư hiếm có.

Ai nấy đều hết lời khen ngợi Thiếu trang chủ Hải Đầu của họ cũng như tán phục Sơn Bản Nhất Lang và đồng thời không quên chúc mừng Trang chủ Sơn Điền Anh Minh. Chỉ có Đức Xuyên Thắng lăm lăm lì lì, chẳng nói năng gì, mà cũng chẳng tỏ thái độ gì. Lâm Cát Lang nhìn Đức Xuyên Thắng như chờ đợi một câu phát biểu ý kiến nào đó khiến chàng võ sĩ đạo kia cảm thấy khó chịu, mấy lần quay mặt đi hướng khác.

Mộc Thôn Thanh nghĩ ngợi một hồi rồi lên tiếng :

- Tôi vẫn tin là tại Sơn Điền gia trang này có nội gian. Nếu không phải người tâm phúc, xin mọi người chớ nói cho ai biết bất cứ điều gì mà mình cảm thấy là quan trọng. Tôi sẽ điều tra việc này đến cùng.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu :

- Có Mộc Thôn tráng sĩ lo, ta rất an tâm. Ta nghĩ tên thích khách này đã có mặt sẵn ở đây rồi chứ không phải ngẫu nhiên mà đến đâu, vì với sự bố trí của chúng ta, đâu dễ gì mà hấn lọt vào được!

Sơn Điền Anh Minh lên tiếng sai gia nhân bày tiệc rượu đãi mọi người. Mọi người vừa uống rượu vừa bàn chuyện, nhưng mỗi người mỗi ý, chưa thống nhất được vấn đề. Ai nấy thay phiên nhau mời uống khiến Sơn Bản Nhất Lang phải liên tiếp nâng ly không ngừng. Ngay cả Đức Xuyên Thắng cũng mời rượu tuy chẳng nói năng gì cả. Rượu được vài tuần, mọi người chia tay, ai ở đâu về đấy để chuẩn bị cho công việc của mình.

Trước khi chia tay, Sơn Điền Anh Minh nói với Sơn Bản Nhất Lang :

- Hiền đệ cố mà giúp ta coi sóc hộ Hải Đầu.

Sơn Bản Nhất Lang lễ phép cúi đầu vâng mệnh. Sơn Điền Anh Minh đi rồi, Đức Xuyên Thắng tới gần Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Sau khi thắng trận trở về, ta quyết cùng Sơn Bản huynh một phen so tài cao hạ.

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu, cười nhạt :

- So tài để mà làm gì? Ta xin chịu thua trước.

Đức Xuyên Thắng lạnh lùng :

- Chưa ra tay thì tất nhiên không bao giờ có chuyện kẻ thắng hay người bại. Chỉ chừng nào ta thắng các hạ thì lúc đó ta mới nhận lời chịu thua thốt ra từ miệng của các hạ.

Sơn Bản Nhất Lang chỉ buông tiếng thở dài nhìn theo bóng của Đức Xuyên Thắng cho đến khi khuất hẳn. Chờ mọi người đi hết rồi, Hải Đầu mới áp ứng, thưa :

- Sư phụ, bắt đắc dĩ lắm con mới ra tay đánh người chảy máu đầu chứ lòng con đâu muốn vậy.

Sơn Bản Nhất Lang xoa đầu đệ tử, nói :

- Sư phụ biết chứ. Con vì tự vệ mà! Nếu lỡ có giết chết hắn cũng chỉ là chuyện bắt đắc dĩ, đâu có gì phải ân hận.

Ngày thường, Sơn Bản Nhất Lang không những chỉ dạy văn, võ, cầm, kỳ, thi, họa cho Hải Đầu mà còn rèn luyện cho nó cả nhân phẩm. Chàng không khi nào giận dữ, nhưng rất nghiêm với Hải Đầu. Chàng luôn luôn bảo nó, nhắc đi nhắc lại rằng học võ, học kiếm chỉ để tự vệ, để dùng khi cần thiết mà thôi chứ không phải để đi sinh sự, hiếp đáp người, đánh người hay giết người.

Thấy Hải Đầu chưa hết sợ hãi qua cơn khủng hoảng vừa rồi mặc dù thoát nạn, Sơn Bản Nhất Lang dịu giọng :

- Thôi, hôm nay không tập nữa. Con đi nghỉ đi cho khỏe để lấy lại sức và tinh thần.

Sơn Bản Nhất Lang đích thân đưa Hải Đầu về phòng nó giao cho Thuận Tử, giao phó trách nhiệm canh gác cho các vệ sĩ rồi mới chịu lui gót...

* * * * *

Tới bìa rừng cách Long Thành chừng vài dặm, Lâm Cát Lang chia nhóm thiết kỵ ra ba toán. Toán 1 đi bên trái, toán 2 đi giữa và toán 3 đi bên phải. Ai nấy đều mặc giáp sắt, cỡi ngựa, mang khiên để đề phòng tên nỏ nếu bị phục kích. Ngoài ra, Lâm Cát Lang còn phòng vệ sẵn một nhóm xạ thủ đi sau mỗi toán quân để khi cần thiết sẽ bắn phản công địch, hoặc yểm trợ quân mình cho dù tiến hay rút khi đụng độ với quân thù.

Nhưng trái với sự lo lắng của Lâm Cát Lang, cả quân tiên phong, trung quân và quân đi đoạn hậu đều qua được khu rừng đến Long Thành một cách an toàn mà không hề bị phục binh hay tên nỏ bắn. Đi thêm chừng nửa dặm, Lâm Cát Lang chợt phát hiện trước mắt một đoàn nhân mã hùng hậu đông như kiến cỏ, xếp hàng dọc theo hình chữ “nhất”, như đã chờ đợi họ từ lâu. Khí thế địch quân quả là hùng hăng, như chuẩn bị sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào.

Lâm Cát Lang để ý nhìn liếc qua, bỗng lo ngại nghĩ thầm: “Phe Điền Trung Tấn quả là đông, không chừng gấp rưỡi, gấp đôi chúng ta chứ chẳng phải đùa!”

Nghĩ đoạn, Lâm Cát Lang thắng ngựa, gươm tay lên la lớn :

- Tất cả dừng lại!

Nghe lệnh truyền của chủ tướng, đoàn quân lập tức dừng lại ngay. Phía bên kia hình như cũng phát hiện được sự có mặt của phe Sơn Điền gia trang nên bắt đầu khua chiêng trống, la ó rầm rĩ vang trời.

Đức Xuyên Thắng lúc đó cũng vừa dẫn quân tới nơi, một mình cỡi ngựa lên phía trên sát cánh với Lâm Cát Lang, nhìn phía trước quan sát rồi hỏi :

- Lâm Cát huynh nhắm thế nào?

Lâm Cát Lang đáp :

- Thấy tình hình không khả quan lắm. Quân ta thiện chiến, nhưng không biết liệu có địch nổi số đông hay không?

Đức Xuyên Thắng cười khinh khỉnh, đáp :

- Đã ăn lộc chủ thì chúng ta không nên tiếc rẻ mạng sống. Với lại, chúng ta cũng đã từng phải chiến đấu với địch quân đông đảo nhiều lần, bao nhiêu trận mạc rồi kia mà. Lâm Cát huynh và tôi đều có sức cự muôn người, há lại sợ chúng?

Lâm Cát Lang nói :

- Không phải tôi đề cao địch quân, nhưng phe Điền Trung Tấn lẽ nào mà thiếu cao thủ chứ!

Đức Xuyên Thắng gạt đi :

- Mặc chúng có cao thủ hay là không! Đức Xuyên Thắng này chưa bao giờ lui bước trước quân địch. Lâm Cát huynh cứ nghỉ mệt. Để tôi dẫn anh em quyết một trận sống chết với chúng. Nếu thấy tiện thì giúp tôi một tay, còn thấy không xong thì cứ việc rút về.

Lâm Cát Lang nghe nói cảm thấy tự ái bị chạm mạnh, lộ vẻ khó chịu :

- Đức Xuyên huynh sao ăn nói gì lạ thế? Tôi đâu phải hạng sợ hãi, “tham sinh hủ tử” [1]! Chúng ta đã cùng nhau vào sinh ra tử biết bao lần, đã có lần nào tôi bàng quan để huynh phải ra tay một mình chưa? Đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau tiến lên!

Đức Xuyên Thắng cười lớn, nói :

- Đùa chút với Lâm Cát huynh cho vui thôi, đừng giận tôi làm gì. Lẽ nào tôi không biết huynh sẽ chẳng bao giờ để tôi ra tay một mình chứ! Tôi không tin là đám quân ô hợp kia làm gì được chúng ta!

Hai người sau đó ra lệnh cho tất cả mấy toán quân nhập lại thành một. Chờ mọi người nai nịt chỉnh tề xong, Đức Xuyên Thắng rút gươm ra, chỉ về phía trước hét lớn :

- Tất cả anh em nghe Đức Xuyên Thắng nói đây! Hãy tiến lên vì Trang chủ! Nếu có lúc cho chúng ta ra tay báo đáp ân sâu của Trang chủ thì chính là lúc này đây! Tất cả chúng ta đừng thềm mơ tưởng đến việc sống sót mà trở về làm gì. Người nào cũng vậy, chưa được phép chết nếu chưa giết được hai mạng! Tôi và Lâm Cát Lang thề sẽ cùng chết với tất cả mọi người! Nhưng nếu có chết, chúng ta cũng chết cho hào hùng, thề giết sạch quân thù!

Lời nói của Đức Xuyên Thắng chẳng khác gì liều thuốc kích thích lòng quân của một chiến tướng đầy kinh nghiệm và đảm lược nơi chốn sa trường khiến ai nghe thấy cũng phải lên tinh thần, không còn nghĩ gì đến việc sống chết nữa. Tiếng reo hò ba quân vang lên rầm trời, cùng hô lớn khẩu hiệu quyết chiến. Đoàn quân hăng máu, người như ngựa, cùng nhau hùng hổ tiến lên như nước vỡ bờ. Thấy phe Sơn Điền gia trang tiến lên, bên Điền Trung Tấn cũng vừa la hét vừa xông lên như một đàn mãnh thú ứng chiến...

[1] Tham sống sợ chết.

6. Chương 6: - Hồi 06

Thật là một trận chiến tàn khốc! Long Thành chỉ trong giây phút đã biến thành “Huyết Hải” [1]. Mặc dù ít quân hơn, phe Sơn Điền gia trang dưới sự lãnh đạo của Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang chiến đấu rất hăng hái, chống trả mãnh liệt với một lực lượng đông gấp đôi dưới sự lãnh đạo của Kim Tử Tân (Kaneko Arata), một cánh tay, cộng sự viên đắc lực của Điền Trung Tấn. Cả hai bên đánh “xáp lá cà”, chém giết nhau từng bừng.

Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang tung hoành như hai con mãnh hổ giữa đàn sói. Kiếm hai người vung tới đâu, thân người đổ xuống tới đó. Và cũng nhờ bản lĩnh cao cường và lòng dũng cảm của Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang, đám thủ hạ vốn đã thiện chiến càng thêm phấn khởi tinh thần, chiến đấu hăng hái lên gấp bội, tha hồ mặc sức chém giết phe Điền Trung Tấn như rạ.

Đánh nhau được một hồi khá lâu, phần thắng bại đã có phần trông thấy rõ rệt. Ưu thế dần dần nghiêng hẳn về phe Sơn Điền gia trang. Lực lượng bên Điền Trung Tấn đã vơi đi quá nửa, trong khi tổn thất thương vong bên Sơn Điền gia trang chẳng có bao nhiêu...

Đột nhiên, tiếng chiêng trống loa kèn từ đâu bỗng nổi lên từng bừng. Cả Đức Xuyên Thắng lẫn Lâm Cát Lang lo ngại, nghĩ thầm: “Nguy tai! Chúng ta phải cố gắng lắm mới chiếm được thế thượng phong. Giờ nếu bọn chúng có viện binh, đem thế ‘khỏe đánh mệt’ thì chúng ta nguy to”.

Không đầy bao lâu, hai người trông thấy người ngựa đông đảo cùng cờ xí rợp trời từ mé tả. Nhìn thấy một lá cờ lớn thêu mấy chữ “Thanh Thủy Đô” (Shimizu Kyou), Lâm Cát Lang mừng rỡ kêu lớn :

- Thanh Thủy tiên sinh gửi viện binh đến giúp chúng ta kìa!

Đức Xuyên Thắng nghe nói chẳng chút vui mừng, trái lại còn thốt lên lời bực bội, bất mãn :

- Hừ! Ban đầu lúc chúng ta cô thế cần viện binh thì chẳng thấy lão Thanh Thủy kia đâu cả. Giờ chúng ta thắng thế thì mới chịu cho quân đến! Không chừng rồi đây lão lại huênh hoang đi rao rằng nhờ có lão đến cứu nên chúng ta mới còn sinh mạng trở về, và rồi nhận vợ chiến thắng về phần mình khiến Trang chủ chúng ta lại phải thêm một phen mang nợ với lão!

Lâm Cát Lang không bằng lòng, nói :

- Đức Xuyên huynh không nên nói thế! Thanh Thủy tiên sinh đến trợ thủ vẫn tốt hơn, trận đánh này vì thế sẽ kết thúc sớm hơn, đỡ cho chúng ta phải tổn thêm nhiều hơi sức cũng như phải hy sinh thêm nhiều nhân mạng.

Đoàn quân vẫn án binh bất động trong khi cả hai bên Sơn Điền gia trang và Điền Trung Tấn tạm ngừng giao chiến, vui vẻ thế trận bên mình. Một kỵ sĩ trong đoàn quân của Thanh Thủy phi ngựa tới, cúi đầu chào Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang, nói :

- Phải chăng hai vị đây là Đức Xuyên Thắng tiên sinh và Lâm Cát Lang tiên sinh? Nghe đại danh các vị đã lâu nay mới được tiếp kiến, thật là điều hân hạnh. Tôi là Tây Thôn Hòa Hy (Nishimura Kazuki), phục mệnh chủ công Thanh Thủy Đô đến trợ thủ cùng các vị chống lại phe Điền Trung Tấn.

Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang cũng lịch sự đáp lễ. Lâm Cát Lang từ tốn, nói :

- Thật là quý hóa. Thanh Thủy tiên sinh thật là người chu đáo.

Đức Xuyên Thắng thì cười khẩy, mà rằng :

- Chúng tôi đang thắng thế, cho dù có quân tiếp viện hay không cũng thế thôi.

Đức Xuyên Thắng vừa dứt lời thì tiếng vó ngựa từ đâu nổi lên, kèm theo tiếng chiêng trống cũng như tiếng quân reo hò vang trời. Một đoàn quân khác từ mé hữu, đối diện đoàn quân Thanh Thủy Đô xem chừng còn đông đảo hơn nhiều đang thẳng đường tiến tới. Nhìn lá cờ lớn thêu mấy chữ “Cao Kiêu Quang” (Takahashi Hikari), mọi người mới yên lòng. Tây Thôn Hòa Hy reo lên :

- Thật là hay quá! Quan phủ Cao Kiêu Quang cũng gửi quân tới giúp nữa kìa!

Phe Điền Trung Tấn ai nấy đều xanh mặt, từ từ lui về một xó thủ thế mà quyết tửu thôi chứ không còn đường nào chạy. Một kỵ sĩ từ phe Cao Kiêu Quang giục ngựa bước tới la lớn :

- Tôi là Cốc Khẩu Quang Hy (Taniguchi Kouki) thừa lệnh quan phủ Cao Kiêu Quang (Fukuda Akio) đến đây khuyên hai nhà Sơn Điền Anh Minh cùng Điền Trung Tấn nên cùng nhau bãi binh mà giảng hòa! Có Tây Thôn Hòa Hy tiên sinh của bên Thanh Thủy Đô tiên sinh làm nhân chứng thật hay quá!

Đức Xuyên Thắng nghe nói giận dữ lóng tiếng :

- Người là ai mà dám ăn lớn lối vậy hả? Ta tưởng quan phủ Cao Kiêu Quang là người biết điều, tới đây giúp chúng ta một tay ai ngờ lại tới để bênh vực cho phe Điền Trung Tấn. Còn phe Thanh Thủy Đô cũng vậy, chẳng phải tới đây vì mục đích tốt lành gì. Các người thấy chúng ta sắp dẹp tan bọn Điền Trung Tấn nên tới đây để tiếp tay chúng chứ gì? Đừng tưởng đem quan phủ ra mà dọa nạt được chúng ta! Chúng ta nào có sợ, cứ xông lên mà giúp chúng đi. Ta chấp hết!

Cốc Khẩu Quang Hy nhìn Đức Xuyên Thắng bình tĩnh nói :

- Vị này chắc chắn là Đức Xuyên tiên sinh rồi. Nghe đại danh đã lâu như sấm nổ bên tai. Xin cho tôi có đôi lời thanh minh để khỏi có điều ngộ nhận [2]. Nếu quả thật chúng tôi đến đây để giúp phe Điền Trung Tấn tiên sinh thì liệu chúng tôi có để yên cho chư vị không? Và phe Đức Xuyên tiên sinh tuy toàn những vị anh hùng võ sĩ đạo có thừa bản lãnh nhưng nhắm có địch nổi ba phe hợp sức cùng đánh một lượt chẳng?

Đức Xuyên Thắng biết Cốc Khẩu Quang Hy nói không sai chút nào nên đành im lặng, không biết nói gì thêm nữa. Lâm Cát Lang vừa định lên tiếng thì Cốc Khẩu Quang Hy lớn tiếng gọi :

- Xin mời đại diện của Điền Trung tiên sinh ra đây cùng nói chuyện.

Phe Điền Trung Tấn này giờ ai nấy đều run rẩy, thầm nghĩ phen này là chết chắc. Chỉ nội phe Sơn Điền gia trang không thấy cũng không xong rồi huống hồ nếu cả phe Thanh Thủy Đô lẫn phe Cao Kiều Quang cùng hợp lực mà giúp cho phe Sơn Điền gia trang! Giờ nghe Cốc Khẩu Quang Hy nói vậy, những người còn sống sót đang định liều mạng không khỏi “thở phào nhẹ nhõm”.

Người lãnh đạo bên phe Điền Trung Tấn là Kim Tử Tân từ từ bước ra, cúi đầu chào, tự giới thiệu :

- Tôi là Kim Tử Tân, chẳng hay Cốc Khẩu tiên sinh có điều gì dạy bảo?

Cốc Khẩu Quang Hy khẽ vỗ tay mấy cái, một người từ từ bước ra, trong tay mang một tấm lụa kẹp giữa hai khúc tre. Cốc Khẩu Quang Hy đưa tay đón lấy, nói :

- Đây là tâm thư, thiện ý của Cao Kiều quan phủ gửi cho ba vị: Điền Trung tiên sinh, Sơn Điền tiên sinh cùng Thanh Thủy tiên sinh. Ý Cao Kiều quan phủ mong hai nhà Điền Trung và Sơn Điền bãi binh, từ nay sống hòa bình, tôn trọng lãnh thổ của nhau, với Thanh Thủy tiên sinh làm chứng. Xin các vị chuyển lời đến các vị Minh chủ [3], mong tới tư gia của Cao Kiều quan phủ vào ngày ghi trong thư để ký hòa ước, cũng như trà đàm, tìm hiểu nhau, bỏ qua tất cả mọi hiểu lầm.

Đoạn, Cốc Khẩu Quang Hy đưa cho từng bên lần lượt đọc. Sau khi tất cả đọc xong, Kim Tử Tân phe Điền Trung Tấn nói :

- Đa tạ Cốc Khẩu tiên sinh. Tiên sinh đã dạy thế, chuyện đã như vậy tôi đâu dám chẳng vâng lời. Tôi sẽ về bẩm lại với Điền Trung tiên sinh thiện ý này của Cao Kiều quan phủ.

Đức Xuyên Thắng hậm hực, nói :

- Người vâng lời là phải rồi, vì nếu không có “viện binh” hai bên kia tới thì cái tên Kim Tử Tân người làm gì còn mạng trở về mà gặp lão chủ côn đồ Điền Trung Tấn kia chứ!

Cốc Khẩu Quang Hy vẫn bình tĩnh, nói :

- Đức Xuyên tiên sinh lại nặng lời nữa rồi. Cao Kiều quan phủ với Sơn Điền tiên sinh vốn chỗ thâm tình thì làm gì có chuyện giúp ai, bênh vực ai để đắc tội với Sơn Điền tiên sinh chứ!

Chưa hả giận, Đức Xuyên Thắng “hứ” lên một tiếng, còn định buông lời thóa mạ thêm, nhưng Lâm Cát Lang cản lại, nói :

- Việc này chúng tôi cũng phải về thưa lại cùng Sơn Điền trang chủ trước đã.

Tây Thôn Hòa Hy phe Thanh Thủy Đô cũng nói :

- Tôi cũng sẽ trình lại mọi chuyện cùng Thanh Thủy tiên sinh theo ý Cốc Khẩu tiên sinh.

Sức mạnh và quyền thế bao giờ cũng là lẽ phải. Nhìn thấy lực lượng phe quan phủ đông đảo, hùng hậu như thế, dĩ nhiên bên nào mà chẳng dám không đồng ý, cho dù là miễn cưỡng tới đâu. Cốc Khẩu Quang Hy mỉm cười, tỏ vẻ hài lòng :

- Đa tạ chư vị. Hẳn Cao Kiều quan phủ sẽ rất vui mừng về sự hợp tác của chư vị, và chờ mong được tiếp đón thượng khách, các vị Minh chủ tại tư phủ nay mai.

Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang đứng ra chỉ huy phe Sơn Điền gia trang, ra lệnh thu dọn chiến trường trong khi phía bên kia, phe Điền Trung Tấn, Kim Tử Tân cũng cố góp nhặt tàn quân để chuẩn bị lui binh.

Chờ cho hai phe tử thù rút quân khỏi chiến địa, phe Thanh Thủy Đô cùng phe Cao Kiều Quang mới chịu lui đi.

Long Thành sau trận huyết chiến lại trở nên im lặng, vắng vẻ như trước...

* * * * *

Sơn Điền Anh Minh đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng với tâm trạng không yên. Ông ta nghĩ ngợi một hồi lâu mới lên tiếng :

- Nếu thực tế mà được như quan phủ Cao Kiều Quang kia tính thì thật là quá hạnh phúc rồi. Chúng ta có bao giờ muốn gây chuyện với Điền Trung Tấn đâu, chỉ có lão muốn gây chuyện với chúng ta thôi. Nhưng tham vọng của Điền Trung Tấn ai cũng thấy rõ cả. Còn lâu lão mới chịu bỏ!

Đức Xuyên Thắng vốn nóng nảy hơn ai hết bèn lớn tiếng, nói ngay :

- Trang chủ nói thật chí lý vô cùng. Theo tôi thấy chúng ta đừng chấp nhận hòa ước này làm gì, chỉ có thiệt chứ không có lợi. Chúng tôi vì Sơn Điền gia trang thế quyết chiến tới cùng, sẵn sàng chết vì Trang chủ. Nghĩ lại mà thấy tức chết đi được, chúng tôi sắp sửa tận diệt được phe Điền Trung Tấn thì gặp Tây Thôn Hòa Hỷ và Cốc Khẩu Quang Hỷ phá đám. Tìm một cơ hội tốt như thế nữa thật không phải dễ chút nào!

Sơn Điền Anh Minh lắc đầu :

- Đức Xuyên tráng sĩ đừng nóng giận làm gì. Chuyện đâu rồi còn đó. Ta nào không thấu hiểu tài năng cũng như chân tình của tráng sĩ? Ta cũng đồng ý với quan điểm của Đức Xuyên tráng sĩ vô cùng. Tuy nhiên, lần này nếu ta không đồng ý thì chẳng hóa ra chống lại quan phủ Cao Kiều Quang ư? Chúng ta đang cần sự giúp đỡ của quan phủ, không thế nào gây ra một sự bất hòa, chỉ có hại chứ không có lợi.

Đức Xuyên Thắng nói tiếp :

- Thì chuyện vừa qua, cho dù cố ý hay vô tình thì Cao Kiều Quang đã làm lợi cho phe Điền Trung Tấn!

Mộc Thôn Thanh xen lời :

- Theo tôi thấy, Trang chủ cứ tạm thời nhận lời đi, vừa giữ được hòa khí, vừa tỏ được thiện chí hiếu hòa của chúng ta. Nếu như Điền Trung Tấn có trở mặt, chúng ta lúc đó sẽ yêu cầu Cao Kiều quan phủ đi vấn tội cũng chưa muộn. Đồng thời, Thanh Thủy Đô tiên sinh cũng phải ra tay hỗ trợ cho chúng ta theo hòa ước sắp ký kết này.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu, tán thành :

- Mộc Thôn tráng sĩ bàn rất đúng. Chúng ta dù muốn dù không cũng phải ký kết hòa ước này thôi. Mai mốt nếu Điền Trung Tấn có nuốt lời, trở chứng thì tính sau. Tối chừng đó, quan phủ Cao Kiều Quang và Thanh Thủy Đô tiên sinh bắt buộc phải bênh vực chúng ta thôi.

Đức Xuyên Thắng thở dài, nói :

- Trang chủ đừng trông chờ ai bênh vực chúng ta cả. Chúng ta phải tự bênh vực lấy chúng ta mà thôi.

Thấy lời nói của Đức Xuyên Thắng cũng không phải vô lý, Sơn Điền Anh Minh cùng mọi người gật đầu khen phải. Xoay qua Sơn Bản Nhất Lang, Sơn Điền Anh Minh hỏi :

- Hiền đệ có ý kiến gì không?

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu :

- Ý kiến mọi người ai nói cũng đúng cả. Coi bộ chúng ta không có đường lựa chọn khác rồi.

Sơn Điền Anh Minh sau đó quyết định :

- Chúng ta cứ theo lời Mộc Thôn tráng sĩ đi. Mọi việc khác sẽ tính sau.

Buổi họp bế mạc ngay sau đó, mọi người đều tự động giải tán. Hải Đầu từ đâu chạy vào, đến bên Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Sư phụ! Có Cửu Lang muốn gặp, muốn nói chuyện riêng với sư phụ đó. Con mời vào được không?

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu :

- Đồ nhi cứ mời chú Cửu Lang vào đây.

Hải Đầu “dạ” một tiếng rồi chạy đi. Lát sau, một người đàn ông tuổi chừng sắp xỉ 30 đi vào, gặp Sơn Bản Nhất Lang thì cúi đầu thi lễ. Sơn Bản Nhất Lang cũng lịch sự đáp lễ, rồi hỏi :

- Chẳng hay Cửu Lang huynh muốn gặp ta có chuyện chi?

Người đàn ông tên Cửu Lang đáp :

- Hôm trước tôi đi chợ mua chút vật dụng, vừa ra khỏi nhà không bao lâu thì gặp một võ sĩ đạo tướng mạo uy nghi lạ thường chặn đường. Người này rút ra một cái ống tre trao cho tôi, nói rằng: “Người hãy đưa vật này cho Sơn Bản Nhất Lang hộ ta” rồi đi thẳng một mạch. Tôi vừa về tới ngõ thì nghe tin Nguyệt Tử bị tử nạn và mọi người có ý nghi ngờ tôi nên tôi quay gót đi thẳng một mạch tới nhà người bạn tạm trú. Hôm nay Trang chủ biết chuyện cho người tới trấn an tôi, gọi tôi về lại sơn trang nên tôi mới dám đó. Dĩ nhiên tôi không có quên mang theo ống tre của người võ sĩ đạo kia nhờ chuyển tay đến cho Sơn Bản tiên sinh.

Nói dứt lời, Cửu Lang rút trong hầu bao ra một ống tre dài độ bốn, năm tấc trao cho Sơn Bản Nhất Lang. Nhìn ống tre, Sơn Bản Nhất Lang thấy hai đầu được cắt rất phẳng phiu. Trên ống tre có khắc hình một con rồng, nét được tô đậm bằng mực đen cực kỳ linh động. Để ý thấy trong ống có gì khác thường, Sơn Bản Nhất Lang liền thò ngón tay vào moi ra. Thì ra đó là một bức thơ viết trên một tấm lụa trắng, kích thước tương đương với một chiếc khăn tay...

[1] Huyết hải: biển máu.

[2] Ngộ nhận: hiểu lầm.

[3] Ý nói: “các lãnh chúa”.

7. Chương 7: - Hồi 07

Sơn Bản Nhất Lang đi đi lại lại trong vườn lê, mắt nhìn tứ phía, tai để ý lắng nghe từng tiếng động nhỏ. Nghe tiếng lá xào xạc, chàng liền cất tiếng gọi :

- Đã đến đây thì mời ra thôi!

Một tràng cười lanh lảnh nổi lên ngay sau đó, kèm theo một giọng nói thật thanh :

- Sơn Bản Nhất Lang lúc nào cũng vẫn là Sơn Bản Nhất Lang!

Lời nói vừa chấm dứt, một bóng đen từ sau một bụi cây phi thân “vèo” một cái, đáp xuống, đứng trước mặt Sơn Bản Nhất Lang vài thước. Người này mặc đồ dạ hành [1] màu đen, trông chẳng khác gì một Nhẫn Giả [2]. Và căn cứ vào âm thanh giọng nói thì người này là nữ chứ không phải nam.

Nhìn mặt Sơn Bản Nhất Lang thản nhiên, người mặc đồ dạ hành cười thêm một tràng rồi cất tiếng hỏi :

- Các hạ có biết ta là ai không?

Sơn Bản Nhất Lang khẽ nhếch mép, đáp :

- Ai mà không biết Đảo Tân Thanh Tử (Shimayu Kiyoko) xinh đẹp, tài nghệ xuất chúng, thông minh khó ai bì kịp, hành động xuất quỷ nhập thần! Thật chẳng hổ danh là ái nữ của Đảo Tân Nghĩa Hoảng (Shimayu Yoshihiro) tướng quân!

Người mặc đồ dạ hành lại cười tiếp, ra vẻ thích thú, nói :

- Khá khen cho nhãn lực của các hạ!

Tới lượt Sơn Bản Nhất Lang cười :

- Trừ khi tiểu thư dừng lên tiếng hay dừng cười và giấu hẳn được thân pháp, và dừng hạ bút đề tự [3] thì Sơn Bản Nhất Lang này mới không nhận được.

Người mặc đồ dạ hành, tức Đảo Tân Thanh Tử khẽ gật đầu, nói :

- Ta cố tình học theo nét chữ của cha ta, lại dùng ống tre của cha ta đựng thư trong đó mà các hạ vẫn nhận ra được. Thật là bản lĩnh! Hôm trước ta nhờ Phúc Điền Chiếu Phu (Fukuda Akio) đưa ống tre đó cho một gia nhân của Sơn Điền Anh Minh nhờ trao tận tay các hạ.

Nghe tới tên “Phúc Điền Chiếu Phu”, Sơn Bản Nhất Lang chợt cảm thấy buồn rầu. Chàng khẽ hỏi :

- Thì ra Phúc Điền Chiếu Phu cũng theo tiểu thư tới đây à?

Đảo Tân Thanh Tử gật đầu :

- Phải! Cha ta phái y đi thám tòng, thứ nhất bảo vệ ta, thứ hai sẽ ra tay giết người nếu cần.

Nghe lời nói đầy vẻ hăm dọa, Sơn Bản Nhất Lang cười thầm. Chàng cất tiếng hỏi :

- Ý tiểu thư muốn nói nếu cần Phúc Điền Chiếu Phu sẽ giết tại hạ?

Đảo Tân Thanh Tử lạnh lùng đáp :

- Còn phải hỏi? Y sẽ giết bất cứ ai nếu cần! Không ngờ người vẫn còn nhớ hần hả?

Sơn Bản Nhất Lang đáp :

- Dĩ nhiên phải nhớ y rồi. Tại hạ cứ tưởng người xuất hiện đêm nay là hần nhưng không ngờ lại là tiểu thư.

Đảo Tân Thanh Tử lại hỏi :

- Ngoài Phúc Điền Chiếu Phu ra, người có còn nhớ ai nữa không?

Sơn Bản Nhất Lang đáp ngay, không lưỡng lự :

- Dĩ nhiên tại hạ nhớ nhất là Đảo Tân tướng quân và tiểu thư.

Đảo Tân Thanh Tử lặp lại câu Sơn Bản Nhất Lang nói :

- “Dĩ nhiên tại hạ nhớ nhất là Đảo Tân tướng quân và tiểu thư”.

Nàng bỗng nghiêm giọng, lớn tiếng, cay đắng hỏi :

- Các hạ vẫn còn nhớ đến phụ thân và ta à? Ta tưởng từ ngày các hạ tự ý bỏ đi không lời từ giã thì chẳng còn nhớ gì tới phụ thân ta và ta nữa chứ.

Sơn Bản Nhất Lang thở dài :

- Tiểu thư tha lỗi, và cũng xin tiểu thư giúp tôi xin tội giùm với lệnh tôn tướng quân. Việc tôi phải bỏ đi thật là bất đắc dĩ, nhưng tôi không còn đường nào lựa chọn. Sự ra đi của tôi dù sao cũng giải quyết được nhiều chuyện.

Đảo Tân Thanh Tử “hừ” một tiếng, hỏi :

- Xưa nay ta ghét nhất là sáo ngữ! Một nghìn câu sáo ngữ không bằng một lời chân thật thốt lên từ đáy lòng. Phụ thân ta đãi các hạ không bạc. Ta cũng không xử tệ với các hạ, cố sao vô tình, đem lòng phản phúc như vậy? Còn bảo là ra đi là giải quyết được nhiều chuyện nữa chứ!

Sơn Bản Nhất Lang yên lặng một hồi mới chậm rãi lên tiếng :

- Tiểu thư bảo tôi phải làm sao? Lên tiếng để lệnh tôn tướng quân khó xử thêm à? Với cương vị của lệnh tôn thì hỏi sẽ bênh ai đây? Còn tôi có phản lệnh tôn tướng quân hay không, hãy chờ thời gian trả lời.

Đảo Tân Thanh Tử bỗng giận dữ lên tiếng :

- Tính độc đoán của các hạ xưa nay đâu vẫn vậy, không chút thay đổi. Chắc chắn các hạ vẫn cho là Phúc Điền Chiêu Phu tung tin, tố cáo các hạ mưu phản với phụ thân ta chứ gì? Các hạ vốn chẳng ưa gì y nên mọi việc đều đổ cho y cả. Nếu là nỗi oan ức thì tại sao lúc đó các hạ không sớm nói với ta? Từ trước tới nay ta vẫn tin các hạ là người ngay thẳng, và chẳng hay có điều gì ta từ chối không giúp các hạ chưa? Vốn ra phụ thân ta vẫn còn bán tín bán nghi. Nhưng chính vì các hạ bỏ đi mà thân phụ ta nổi giận sai ta và Phúc Điền Chiêu Phu đi tìm cho được, và “tiền trăm hậu tấu”!

Sơn Bản Nhất Lang chưa xót, hỏi :

- Tại hạ chưa hề nói gì tới Phúc Điền Chiêu Phu cả. Nhưng tại hạ có điều thắc mắc: phải chăng tiểu thư và Phúc Điền Chiêu Phu nhất định phải giết tại hạ cho kỳ được mới chịu về?

Đảo Tân Thanh Tử lạnh lùng đáp :

- Nếu yêu sách của ta không được đáp ứng thì có lẽ chỉ có cách đó là hay nhất mà thôi. Tóm lại, chúng ta sẽ ra tay nếu người không chịu theo chúng ta trở về gặp phụ thân.

Sơn Bản Nhất Lang cười, nói :

- Tiểu thư muốn đem cái đầu tại hạ về cho Đảo Tân tướng quân thì dễ chứ không thể nào đem tại hạ về được đâu!

Đảo Tân Thanh Tử hất hàm, nói :

- Thật vậy hả?

Không trực tiếp trả lời, Sơn Bản Nhất Lang hỏi sang chuyện khác :

- Tại hạ có điều này muốn hỏi tiểu thư.

- Các hạ cứ hỏi.

Sơn Bản Nhất Lang ngừng vài giây mới lên tiếng :

- Làm sao tiểu thư biết tại hạ ở chốn này mà đến tìm?

Đảo Tân Thanh Tử cười rộ lên, nói :

- Các hạ chẳng vừa nói khi nãy là ái nữ của Đảo Tân Nghĩa Hoảng tướng quân hành động xuất quỷ nhập thần đó sao? Sao giờ còn hỏi?

Sơn Bản Nhất Lang “à” một tiếng, mỉm cười, đáp :

- Phải! Tại hạ thật là hỏi một câu chẳng đâu vào đâu cả. Giả sử tiểu thư có muốn lấy mạng tại hạ thật cũng dễ như trở bàn tay.

Đảo Tân Thanh Tử cười ngạo nghễ :

- Dễ như trở bàn tay? Ta không dám nghĩ thế. Nhưng ta chắc chắn một điều là một khi ta có ý định giết ai thì kẻ đó có muốn thoát khỏi tay ta thì không phải là chuyện dễ!

Rút trường kiếm ra múa vài đường rồi tra lại vào vỏ, Đảo Tân Thanh Tử nói thêm :

- Tất cả những chuyện của Sơn Điền gia trang này ta đều biết rõ như ban ngày. Ta có ghi lại và một trang lụa, các hạ từ từ đọc. Trên đó có cả tấm bản đồ nơi ta hẹn gặp các hạ. Hãy ghi nhớ lấy.

Không có tiếng đáp lại. Đảo Tân Thanh Tử rút trong mình ra thêm một cái ống tre thấy cho Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Tất cả những thông tin cần thiết có lợi cho các hạ đều nằm cả trong này. Ta cho các hạ đúng ba ngày để quyết định, sau đó tới gặp chúng ta tại quán cơm Dân Tử (Tamiko) cách Long Thành chừng ba dặm. Nếu lúc đó các hạ còn cứng đầu cứng cổ thì đừng trách! Và ta cũng cần nói rõ cho các hạ biết, Phúc Điền Chiêu Phu không phải là người hại các hạ như các hạ nghĩ đâu.

Dứt lời, Đảo Tân Thanh Tử phóng vút một cái vào vườn lê mất dạng. Sơn Bản Nhất Lang đứng nhìn theo bóng nàng, ngắm vườn lê một hồi rồi mới chịu vào lại bên trong. Chàng lăm lăm :

- “Ba ngày nữa cũng là ngày Trang chủ đại ca cùng với Điền Trung Tấn tới họp với Thanh Thủy Đô tại phủ của Cao Kiều Quang”.

* * * * *

Sơn Điền Anh Minh lộ vẻ lo lắng ra mặt nói :

- Ta được tin Điền Trung Tấn vừa mới mời được hai trợ thủ tới giúp là Cát Điền Thiên Hương Tử (Yoshida Chikako) và Kiều Bản Dũng (Hashimoto Isamu) tới giúp. Chẳng hay hiền đệ có nghe danh hai người này chưa?

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu, đáp :

- Kiều Bản Dũng là tên võ sĩ đạo giết mướn lừng danh Phù Tang. Lúc trước, đệ vẫn mong có dịp so kiếm với hắn một phen nhưng tiếc thay không có dịp. Từ trước tới giờ, một khi hắn truy sát ai thì người đó không cách nào sống sót nổi. Bản lãnh của hắn có thể nói là “có một không hai”. Đã có nhiều dũng sĩ của Đảo Tân tướng quân, chủ cũ của đệ gục dưới kiếm hắn. Còn Cát Điền Thiên Hương Tử cũng là một tên sát thủ lừng danh, võ nghệ, kiếm thuật cao siêu, nhưng biệt tài của hắn là dùng độc. Đây là hai tên cùng hung cực ác, bản lãnh siêu phàm. Đại ca nói với mọi người phải cẩn thận, đừng khinh xuất mà đụng độ với hai tên này.

Sơn Điền Anh Minh nghe nói lại càng thêm lo ngại, lắc đầu nói :

- Nay Điền Trung Tấn mượn hai tên này về thì dã tâm của y đã lộ liễu quá rồi. Hơn nữa đời nào y chịu bỏ qua trận thất bại vừa rồi. Muốn y sống hòa bình như quan phủ Cao Kiều Quang đã đề nghị ư? Ta không tin như vậy đâu. Còn hai hôm nữa thì đến ngày họp với quan phủ Cao Kiều Quang rồi.

Sơn Bản Nhất Lang nghiêm giọng, nói :

- Chức Quan Phủ của Cao Kiều Quang đại ca cũng biết là y chỉ mua để che mắt thiên hạ thôi. Ai lại không biết thực chất y là một lãnh chúa với tham vọng lớn vô cùng.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu, nói :

- Hiền đệ nói rất đúng. Ta cũng sớm hiểu được chuyện này.

Sơn Bản Nhất Lang đề nghị :

- Chuyến đi này của đại ca lành ít dữ nhiều. Theo đệ nghĩ, hai hôm nữa, đại ca nên đem cả Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang mà bảo vệ cho đại ca. Hãy để Mộc Thôn Thanh ở lại giữ nhà hay hơn. Đệ có chuyện cần đi gặp người quen. Gặp xong người quen, đệ sẽ thẳng đường tới phủ Cao Kiều Quang để gặp đại ca cùng Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang, hai người.

Sơn Điền Anh Minh cau mày :

- Mộc Thôn Thanh là cánh tay mặt, cũng như khối óc kiêm cái lưỡi của ta. Nếu để y ở nhà là cả một thiệt thòi lớn, không khéo thua chúng từng lời ăn tiếng nói một.

Sơn Bản Nhất Lang phân tích :

- Theo đệ thì không sao đâu, đại ca bắt tất phải lo. Mọi chuyện nếu cần phải tính toán thì đã tính đâu ra đấy cả rồi. Sự có mặt của đôi bên chỉ là làm cho danh chánh ngôn thuận đó thôi. Hơn nữa đại ca cũng cần thận, coi chừng trúng kế “diệu hổ ly sơn” của địch. Biết đâu trong khi họp, Điền Trung Tấn cho thủ hạ tới đánh lén âm thầm cần quét sơn trang thì sao? Nếu có Mộc Thôn Thanh trí dũng song toàn giữ nhà mới ổn được!

Sơn Điền Anh Minh như vừa tỉnh mộng hắn trước lời cảnh giác của Sơn Bản Nhất Lang. Vị Trang chủ suy nghĩ một hồi rồi gật đầu tán thành :

- Hiền đệ bàn rất phải, nghĩ thật chu đáo. Ta sẽ đem hai người Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang đi theo và để Mộc Thôn Thanh ở lại gia trang mà tử thủ. Đệ cần đi đâu cứ đi, sau đó tới gặp ta và hai người kia tại phủ Cao Kiều Quang.

Bỗng nhiên Sơn Điền Anh Minh chợt để ý, trông thấy thanh đoản kiếm đeo trên người và thanh trường kiếm giắt sau lưng Sơn Bản Nhất Lang. Sơn Điền Anh Minh khẽ gật đầu, cười nói :

- Lâu lắm rồi ta mới thấy hiền đệ mang kiếm lại đó. Chắc là có việc không đơn giản chút nào chứ chẳng phải đùa. Nhưng ta biết đệ có thể tự lo liệu nên không dám hỏi, mà cũng chẳng hề thắc mắc.

Sơn Bản Nhất Lang cười chua chát, nói :

- Đệ thật sự chẳng bao giờ muốn phải dùng tới kiếm nữa. Đây là việc bất đắc dĩ thôi. Khi nào xong việc từ từ đệ sẽ giải thích với đại ca.

Sơn Điền Anh Minh đáp :

- Hiền đệ nói thì bất cứ lúc nào ta cũng nghe. Nếu cần phương tiện gì thì cứ cho ta hay thôi.

- Đệ chỉ cần một con tuấn mã chứ chẳng cần gì hơn.

- Điều đó quá dễ, hiền đệ cứ tự nhiên mà chọn ngựa thôi. Nếu cần cứ lấy thiên lý mã của ta mà cỡi.

- Cám ơn đại ca, đệ chỉ cần một con ngựa chạy khá một chút là được.

Nhưng Sơn Điền Anh Minh không nghe, cho gọi tên mã phu vào, bắt gã phải chuẩn bị chu đáo yên cương, đóng móng ngựa cho cẩn thận. Vị Trang chủ còn sai các gia nhân chuẩn bị cả hành trang lương thực, luôn cả tiền nong để chi dụng trên đường cho người nghĩa đệ của mình.

Sau khi mọi việc hoàn tất xong xuôi, Sơn Điền Anh Minh dẫn vợ con ra chào, tiễn Sơn Bản Nhất Lang lên đường. Thuận Tử khẽ dặn dò :

- Lão đệ ráng giữ mình, xong việc về ngay nhé.

Hải Đầu thì nói :

- Sư phụ nhớ về lệ để tiếp tục dạy con nhé.

Sơn Bản Nhất Lang đáp lễ mọi người rồi cúi chào bái biệt Sơn Điền Anh Minh lên đường. Sơn Điền Anh Minh khẽ gật đầu, chậm rãi, từ tốn nói:

- Ta biết đệ sẽ trở về bình an nên chẳng cần phải nói tiếng nào, dù chỉ là tiếng tạm biệt. Chúc hiền đệ “mã đáo thành công”! Dù sao thì cũng nhớ phải bảo trọng nhé!

- Đa tạ đại ca quan tâm! Đệ sẽ luôn ghi nhớ lời dạy bảo vàng ngọc kia. Đệ cũng có đôi lời cùng nghĩa huynh và nghĩa tẩu.

- Hiền đệ cứ nói!

Sơn Bản Nhất Lang dặn :

- Nghĩa huynh, nghĩa tẩu và Hải Đầu luôn luôn để Đức Xuyên Thắng bên cạnh, đừng rời xa y nửa bước, mà cũng đừng để y đi đâu cả!

Dứt lời, Sơn Bản Nhất Lang phóng lên ngựa vọt thẳng lên đường. Cả ba người trong gia đình Sơn Điền Anh Minh đều nhìn theo bóng Sơn Bản Nhất Lang cho đến khi khuất hẳn.

Thuận Tử cất tiếng hỏi :

- Trượng phu, anh đoán thử nghĩa đệ đột ngột ra đi là vì lý do gì vậy?

Sơn Điền Anh Minh cười nhạt, đáp :

- Nghĩa đệ chắc hẳn có việc riêng tư nào cần giải quyết. Chúng ta cũng chẳng nên thắc mắc làm gì!

[1] Đồ dạ hành: đồ đen mặc để đi đêm để dễ trà trộn, lẫn trốn.

[2] Nhẫn giả: Ninja.

[3] Hạ bút đề tự: đặt bút viết chữ.

8. Chương 8: - Hồi 08

Sơn Bản Nhất Lang vào thị trấn gửi ngựa xong xuôi liền từ từ đi bộ tìm quán ăn Dân Tử theo bản đồ. Đây là kinh nghiệm giang hồ nhiều năm từng trải của chàng, vừa để dò xét địa thế chỗ hẹn mà tính đường tiến thủ, và cũng vừa để ngăn ngừa khỏi bị đánh lén. Khi còn cách quán ăn chừng vài trăm thước, chàng trông thấy một người đàn ông trang sức theo kiểu một võ sĩ đạo đứng chặn ngay giữa đường.

- Người tới sớm nhỉ?

Sơn Bản Nhất Lang lạnh lùng gọi đích danh người đàn ông :

- Phúc Điền Chiêu Phu, người mới là tới sớm. Ta tưởng người phải chờ đi cùng với Đảo Tân Thanh Tử tiểu thư chứ.

Người đàn ông, tức Phúc Điền Chiêu Phu cười nhạt :

- Tất cả những ân oán giữa ta và người nên kết thúc ngay hôm nay tại chốn này. Đó là lý do ta không đợi tiểu thư đi chung để tiểu thư phải chứng kiến cái chết của người.

Sơn Bản Nhất Lang vẫn bình tĩnh :

- Tại sao người nhất định phải dồn ta vào đường cùng? Ta có bao giờ tranh đoạt gì với người đâu! Ta chưa muốn thanh toán người thì thôi, có lý nào người lại giữ giọng đòi thanh toán ta hả?

Phúc Điền Chiêu Phu gật đầu, nói :

- Ta biết như vậy. Nhưng người cũng thừa hiểu, nhờ cô phải nhờ tận gốc. Đã đến nước này ta không còn cách nào hơn.

Sơn Bản Nhất Lang cay đắng hỏi :

- Người hại ta bấy nhiêu đó chưa đủ hay sao?

- Đây là điều bất đắc dĩ.

- Bất đắc dĩ?

Phúc Điền Chiêu Phu nói :

- Ta phải giết người thì Đảo Tân Thanh Tử tiểu thư mới quên được hình ảnh của người trong lòng nàng.

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói bỗng cười rộ lên :

- Thì ra cũng chỉ vì ái tình! Người lầm rồi! Nếu người giết ta không chừng Đảo Tân Thanh Tử tiểu thư sẽ hận người suốt đời đó! Người có bản lãnh thì hãy đối xử tốt với nàng, thuyết phục nàng rằng cha nàng không có chọn sai người. Còn giữ ba cái trò đề tiện “ngậm máu phun người”, lại còn đòi giết người diệt khẩu để thỏa mãn lòng ganh tị thì thật là hạ đẳng tiểu nhân bỉ ổi. Trước đây ta vẫn phục người là bậc trượng phu, là võ sĩ đạo chính tông, ngoài bản lãnh phi phạm diệt trừ trộm cướp, đã từng xả thân vì Phù Tang, theo Đảo Tân tướng quân đánh Trung Quốc dẹp Cao Ly... Nhưng hành vi thủ đoạn của người đã khiến ta thay đổi hoàn toàn những mỹ ý về người. Ôi, người vu oan cho ta không biết bao nhiêu là điều, nào là có ý về đầu lãnh chúa Thạch Xuyên (Ishikawa), nào là nhận hối lộ, bán tin tức của Phù Tang cho Cao Ly và Trung Quốc, để hy vọng Đảo Tân tướng quân ghép ta vào tội phản quốc.

Phúc Điền Chiêu Phu chưa kịp đáp lời, Sơn Bản Nhất Lang gần từng tiếng, nói tiếp :

- Chỉ vì ta không muốn Đảo Tân tướng quân khó xử, và cũng không muốn gây khói lửa trong nội bộ cũng như dưới trướng của tướng quân cho nên ta mới bỏ đi chứ người tưởng ta sợ người à?

Phúc Điền Chiêu Phu cười sặc sụa, nói bằng giọng đầy kiêu ngạo :

- Người nghĩ người là ai mà lớn lối vậy hả? Giữa ta và người, thử hỏi Đảo Tân tướng quân sẽ tin ai? Người không sợ ta, vậy chứ ta sợ người? Nếu sợ người thì ta đâu có tới đây trước tiểu thư để thanh toán với người.

Sơn Bản Nhất Lang vẫn không tức giận, điềm tĩnh nói :

- Đáo Tân tướng quân dù sao cũng không phải là người không biết phân biệt phải quấy. Cho dù tướng quân có đặc biệt ưu đãi người nhưng cũng không mù quáng tin suông vào lời nói của người. Vốn dĩ ta có thể yêu cầu tướng quân dùng máu để chứng tỏ lòng trong sạch. Chẳng qua ta nghĩ rằng hai hổ đánh nhau, ít nhất một phải tử thương, dù kết quả thế nào cũng không có lợi.

Suy tư vài giây, Sơn Bản Nhất Lang nói tiếp :

- Tóm lại, Đáo Tân tướng quân đã hứa gả ái nữ Thanh Tử tiểu thư cho người. Ta tin tướng quân sẽ không nuốt lời, và ta cũng nghĩ Đáo Tân Thanh Tử tiểu thư sẽ không cãi mệnh thân phụ. Nhưng nếu người đòi được cả linh hồn và thể xác của tiểu thư thì người phải có bản lĩnh mới được chứ dùng thủ đoạn thì không xong đâu. Người đừng quên tiểu thư không phải hạng nữ lưu tầm thường, muốn nàng trọng thì khó chứ muốn nàng khinh thì quá dễ.

“Soạt” một cái, Phúc Điền Chiêu Phu tuốt gươm ra khỏi vỏ, hai tay nắm chuôi cầm thật chặt, thủ thế, miệng thét :

- Đừng nhiều lời vô ích nữa Sơn Bản Nhất Lang. Ra tay thôi!

Sơn Bản Nhất Lang cười, hỏi :

- Người nhất định đòi hơn thua với ta à?

- Đúng thế!

Sơn Bản Nhất Lang đưa tay ra sau lưng rút trường kiếm cầm tay, nói :

- Vậy thì ta sẽ chiều ý người.

Dứt lời, chàng cũng cầm ngang kiếm thủ thế. Phúc Điền Chiêu Phu để ý nhìn chăm chú vào tay cầm kiếm của chàng. Hai bên gươm nhau tựa như hai con hổ đang rình nhau vì tranh giành con mồi.

Phúc Điền Chiêu Phu nhảy tới bổ một kiếm vào đầu Sơn Bản Nhất Lang, nhưng chàng đã sớm đề phòng nên chỉ cần khẽ vung kiếm lên là đã gạt được thế kiếm của Phúc Điền Chiêu Phu dễ dàng. Phúc Điền Chiêu Phu sau đó tấn công liên tiếp mười mấy chiêu, nhưng Sơn Bản Nhất Lang cũng gạt được như chẳng chút phí sức.

Đột nhiên, Sơn Bản Nhất Lang thét lên một tiếng, chém ngang một kiếm ở bên mặt chàng ngay cổ bên trái Phúc Điền Chiêu Phu khiến y hoảng hốt thu vội kiếm về, dùng hết sức bình sinh, hai tay nắm kiếm đưa lên đón lấy chiêu của Sơn Bản Nhất Lang. Nhưng ngờ đâu đó chỉ là một hư chiêu. Khi thấy Phúc Điền Chiêu Phu đưa kiếm lên đỡ, kiếm của Sơn Bản Nhất Lang xoay nhanh như chớp đảo một vòng tròn, không đầy một giây đã kề ngay cổ bên mặt của Phúc Điền Chiêu Phu.

Phúc Điền Chiêu Phu tưởng phen này chết chắc nhưng phát hiện ra sống kiếm của Sơn Bản Nhất Lang đang kề ngay cổ y chứ không phải lưỡi. Sơn Bản Nhất Lang cười, hỏi :

- Đủ chưa?

Phúc Điền Chiêu Phu biết Sơn Bản Nhất Lang chủ ý tha mạng cho y nên mới còn được sống sót. Nhưng tự ái võ sĩ đạo nổi lên, y thét lớn :

- Sơn Bản Nhất Lang! Người mau giết ta thôi, chứ đừng làm nhục ta thế này nữa!

Sơn Bản Nhất Lang cười lớn :

- Giết người? Chuyện đó có khó không hả? Nhưng người đành bỏ Đáo Tân Thanh Tử tiểu thư mà chết ư?

Câu nói của Sơn Bản Nhất Lang không hiểu vô tình hay cố ý, nhưng đã đánh thức được Phúc Điền Chiêu Phu. Ban đầu, y cảm thấy tài nghệ thua sút Sơn Bản Nhất Lang quá xa, lại phải mang ơn tha mạng của kẻ mình ghét thì thà chết còn hơn. Nhưng sau câu nói của Sơn Bản Nhất Lang, y lại tưởng tượng nhìn thấy hình dung của Đáo Tân Thanh Tử xinh đẹp đang nhìn mình cười, nên ý định chết để khỏi mang ơn kẻ địch không còn mãnh liệt như lúc ban đầu nữa.

Sơn Bản Nhất Lang biết rõ những ý nghĩ của đối phương. Chàng dù thắng vẫn không kiêu ngạo, lại không muốn cho y khó xử nên thu kiếm lại, ôn tồn nói :

- Chuyện này chỉ có ta biết và người biết, không còn người thứ ba nào. Ta chỉ mong người để yên cho ta từ đây là đủ.

Vừa lúc đó, có giọng phụ nữ thét lớn :

- Phúc Điền Chiêu Phu! Người có còn coi bản cô nương ta ra gì không hả? Tại sao lại tự tiện tới đây không chờ ta, mà cũng không nói trước cho ta là sao?

Tiếng nói vừa dứt, Đảo Tân Thanh Tử trong y phục võ sĩ đạo cải nam trang từ đâu tiến tới. Cả Sơn Bản Nhất Lang cùng Phúc Điền Chiêu Phu đều thi lễ ra mắt nàng. Hết nhìn người này tới người nọ, đột nhiên Đảo Tân Thanh Tử quát lên :

- Có phải hai người định ăn thua đủ, sống chết một phen với nhau đó phải không?

Phúc Điền Chiêu Phu im lặng không biết nói sao, Sơn Bản Nhất Lang bèn lên tiếng :

- Đúng vậy! Đáng lý hai người chúng tôi đang định so kiếm so tài thì không ngờ tiểu thư lại xuất hiện.

Đưa mắt lườm Phúc Điền Chiêu Phu, Đảo Tân Thanh Tử trách móc :

- Ta đã dặn người thế nào hả? Tại sao dám cãi lại mệnh cha ta hả? Và tại sao hành động một cách hồ đồ độc đoán như thế? Phải chăng bây giờ quyền hành người còn trên cả cha ta rồi chắc.

Phúc Điền Chiêu Phu sợ đến toát mồ hôi, nói :

- Phúc Điền Chiêu Phu này thật có gan trời cũng không dám.

Quay qua Sơn Bản Nhất Lang, Đảo Tân Thanh Tử hỏi :

- Ta biết các hạ thế nào cũng đến. Quả ta không nhìn lầm người. Vậy các hạ đã quyết định chưa? Chừng nào theo chúng ta về gặp cha ta?

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu :

- Điều này thì Sơn Bản Nhất Lang tôi không thể nào chiều theo tôn ý được. Tiểu thư xin tha lỗi cho.

Đảo Tân Thanh Tử nói :

- Ta bảo đảm với các hạ là thân phụ ta sẽ để các hạ biện bạch mọi chuyện chứ không đem các hạ ra xử tội xử vàng đầu.

Sơn Bản Nhất Lang cười :

- Đa tạ hảo ý của tiểu thư cũng như thịnh tình của lệnh tôn tướng quân. Nhưng chuyện đã qua rồi thì cứ để yên như thế thôi.

- Các hạ cần thêm thời gian để suy nghĩ?

- Không cần. Ý tôi đã quyết, xin tiểu thư thông cảm.

Đảo Tân Thanh Tử bỗng giậm dõ quát lớn :

- Sơn Bản Nhất Lang, ta đã quá nhân nhượng, quá tử tế với các hạ rồi! Các hạ vẫn còn bướng bỉnh là sao? Không lẽ dưới mắt các hạ, Đảo Tân Thanh Tử này không ra cái gì hết phải không? Và rượu kính không uống, đòi uống rượu phát chác? [1]

- Tại hạ không dám.

Sơn Bản Nhất Lang chột thổ dài, nói :

- Hiện tại Sơn Bản Nhất Lang còn ít chuyện quan trọng cần phải làm xong. Tiểu thư đợi xong việc, tôi sẽ gặp tiểu thư nói chuyện sau. Hy vọng tiểu thư thông cảm.

Đảo Tân Thanh Tử trở mắt nhìn Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Các hạ định mặc cả với ta đó à?

- Sơn Bản Nhất Lang không hề có ý đó.

- Vậy thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì các hạ chịu theo ta về?

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu :

- Tại hạ chỉ nói là xong chuyện sẽ tìm gặp tiểu thư nói chuyện tiếp chứ không hề nói là chịu về theo tiểu thư.

- Các hạ nói cần ít thời gian, vậy ít thời gian của các hạ là nhắm bao lâu?

- Có thể là một vài tuần, một vài tháng, thậm chí có thể là một vài năm.

Đảo Tân Thanh Tử lại một phen nổi giận, nói :

- Bộ các hạ định bốn cột với ta à? Ta làm gì có nhiều thì giờ để chờ các hạ làm xong chuyện.

Sơn Bản Nhất Lang nghiêm giọng :

- Như đã nói qua với tiểu thư rằng, nếu tiểu thư muốn đem đầu tại hạ về nộp cho tướng quân thì dễ hơn là đem thân tại hạ về đó ra mắt.

Đảo Tân Thanh Tử bỗng cười rộ lên, nói :

- Sơn Bản Nhất Lang trước sao sau vậy. Có khí phách lắm. Thôi được, ta gia hạn cho các hạ thêm một tháng để hoàn thành công chuyện. Đúng một tháng sau ta tới đây gặp các hạ. Nhớ cho!

Dứt lời, quay qua Phúc Điền Chiếu Phu, Đảo Tân Thanh Tử ngoắc tay :

- Chúng ta đi thôi!

- Vâng, tiểu thư.

Thoáng một cái, Đảo Tân Thanh Tử cùng Phúc Điền Chiếu Phu đã biến đi một cách mau lẹ. Sơn Bản Nhất Lang cũng nhẹ bước tìm đến chỗ gửi ngựa, trả tiền xong xuôi rồi lên ngựa xuất hành...

[1] Đối xử tốt không chịu, muốn đối xử xấu.

9. Chương 9: - Hồi 09

Sơn Bản Nhất Lang dừng lại nghỉ chân tại một quán trà dọc đường trước khi đến nơi hẹn. Chàng gọi một ly thanh trà [1] giải khát, ngồi nhâm nhi, nghỉ ngơi. Chàng chợt để ý thấy nhiều cặp mắt đang đổ dồn về mình. Sơn Bản Nhất Lang đề cao cảnh giác nhưng vẫn thản nhiên, vờ như không để ý tới. Chàng để ý phía một góc, có một người râu ria xồm xoàm, ăn mặc theo lối võ sĩ đạo, tướng mạo dữ dằn, nhưng không thiếu phần oai phong凛冽. Cũng như tình trạng của chàng, người kia bị bao nhiêu cặp mắt chú ý. Y liếc nhìn Sơn Bản Nhất Lang, mỉm cười khẽ gật đầu chào xã giao. Chàng cũng theo phép lịch sự, cúi đầu chào lại.

Một tên trong đám người ngồi cạnh đó đưa mắt ra hiệu, tức thì gần một chục mạng đứng dậy, cùng nhau tiến về phía người võ sĩ đạo đang ngồi một mình trong góc. Trước thái độ hùng hổ của đám người, y chẳng tỏ vẻ sợ sệt chút nào, buông tiếng :

- Các người định thu tiền mãi lộ chăng?

- Phải! Người khôn hồn thì bỏ hết tiền bạc lại thì mới mong được toàn tánh mạng rời khỏi nơi đây.

- Còn như ta không bỏ tiền lại?

- Thì bỏ cái mạng người lại.

- Tiền bạc trong hầu bao ta đây. Nếu các người có đủ bản lĩnh thì cứ việc lấy.

Hai tên trong bọn rút gươm xông lên. Chỉ nghe “keng keng” hai tiếng, rồi kế tiếp là hai tiếng “á”. Người võ sĩ đạo râu xồm vẫn ngồi yên thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, trong khi hai người vừa bước tới ngã xuống đất như hai cây chuối bị chặt ngọt.

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu, nghĩ thầm: “Kiếm pháp của tên này quả đã đến mức xuất quỷ nhập thần. Trong vòng không đầy tích tắc, trong tư thế ngồi mà y vừa gạt hai chiêu kiếm, lại xuất thêm hai chiêu nhanh như chớp kết liễu mạng sống hai địch nhân. Với bản lĩnh như thế, thật trên đời này phỏng có được bao nhiêu người!”

Lúc đó, võ sĩ đạo râu xồm vừa cười ngạo nghễ, vừa nhìn đám người, lên tiếng trêu người, thách thức :

- Ta vẫn đợi ở đây. Các người còn tuyệt chiêu nào cứ việc tung hết ra.

Đám người nhìn nhau kinh hãi mà chưa ai dám bước lên. Sơn Bản Nhất Lang thò tay trong hầu bao lấy ra ít tiền quăng lên mặt bàn gần đó, nói:

- Nếu các người cần tiền thì ta có chút đỉnh tặng làm lệ phí. Các người mau rời khỏi nơi đây ngay thôi. Đừng đem tánh mạng ra mà thử thời vận với tử thần làm gì.

Đám người ai nấy đều há hốc, chưa biết phải xử sự thế nào. Sơn Bản Nhất Lang bèn rút kiếm hất một cái, mấy thoi bạc đẹp theo lưỡi kiếm bay tới nằm gọn trong tay một tên trong bọn. Võ sĩ râu xồm trông thấy gật đầu, buột miệng thốt :

- Hảo chiêu!

Đám người không ai bảo ai, liền ba chân bốn cẳng chạy “vắt giò lên cổ” không dám quay đầu lại nữa, không đầy một phút đã mất dạng. Võ sĩ đạo râu xồm cười ha hả, nói :

- Với bản lĩnh thần sầu như thế, ngoài Sơn Bản Nhất Lang (Yamamoto Ichiro) ra, trên đời còn có ai nữa đây?

Sơn Bản Nhất Lang tra kiếm vào vỏ, đáp :

- Ít nhất cũng còn Kiều Bản Dũng (Hashimoto Isamu) nữa chứ! Thật là danh bất hư truyền, trăm nghe không bằng một thấy! Còn lợi hại hơn cả tiếng đồn.

Võ sĩ râu xồm, tức Kiều Bản Dũng, lớn tiếng đồng ý :

- Mời Sơn Bản Nhất Lang qua đây cùng uống với ta vài chén rượu Saké.

Sơn Bản Nhất Lang chẳng chút khách khí, vui vẻ đáp ngay :

- Xin tuân mệnh! Được đối ẩm với Kiều Bản Dũng quả là một dịp hiếm có trên đời, không thể bỏ qua được.

Dứt lời, chàng đứng dậy, bước qua bàn Kiều Bản Dũng ngồi đối diện với y. Kiều Bản Dũng gọi một chai Saké, đồng thời lấy ra vài thỏi vàng trao cho chủ quán, nói :

- Nhờ ông dẹp và chôn hộ xác hai tên thảo khấu đó giùm.

- Vâng, tráng sĩ.

Rượu Saké được hâm nóng, mang ra để trước mặt hai người. Người hầu rượu là một nàng thiếu nữ tuổi chừng 18. Nàng cẩn thận rót ra hai ly, cung kính đặt trước mặt hai vị khách. Kiều Bản Dũng cúi cho nàng một thỏi vàng, nói :

- Vậy là đủ rồi. Nàng có thể lui vào trong để hai người chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Thiếu nữ nhận vàng, tạ ơn, từ từ cung kính lui vào trong. Kiều Bản Dũng và Sơn Bản Nhất Lang cùng nhau nâng ly. Kiều Bản Dũng sau đó mở đầu câu chuyện :

- Ta được nghe mọi chuyện về Sơn Bản huynh. Thật tình, ta tin tưởng huynh bị oan ức, vì ta không tin một người chung thủy như Sơn Bản Nhất Lang lại có bụng nọ bụng kia như thế được. Sự ra đi của huynh cũng đủ cho ta thấy rõ con người của huynh thế nào. Phúc Điền Chiêu Phu mới thực sự là kẻ quấy, chỉ vì sắc, vì

tình ái mà hãm hại người hiền. Nhưng cho dù hãn có chiếm được thể xác của Đảo Tân tiểu thư đi chăng nữa cũng chẳng bao giờ chiếm được trái tim cũng như linh hồn của nàng. Kể ra thì không ai muốn đứng vào tình thế của Đảo Tân tướng quân cả. Về lý thì phải gả con gái cho Phúc Điền Chiêu Phu, kẻ thân cận theo mình từ lúc ban đầu, nhưng nói về tình thì phải gả cho Sơn Bản Nhất Lang, người đã chiếm được trọn trái tim ái nữ của mình. Đúng là hoàn cảnh trở trêu! Nhưng do đó mà ta thấy được, hiểu được con người của huynh cao cả, sẵn sàng hy sinh tất cả cho mọi người. Kiều Bản Dũng này thật lấy làm hổ thẹn không được một phần như huynh.

Sơn Bản Nhất Lang trầm giọng :

- Đa tạ Kiều Bản huynh đã xem trọng ta. Ta không có vĩ đại như những lời khen tặng của huynh vừa dành cho ta đâu. Nhưng cho dù chuyện có tới đâu đi chăng nữa ta cũng chẳng cần.

Kiều Bản Dũng lại hỏi :

- Kháng khái lắm! Ta yêu cầu huynh cứ nói thật điều này. Sơn Bản huynh nghe đồn thế nào về ta?

Chẳng chút giấu diếm, Sơn Bản Nhất Lang nói ngay :

- Kiều Bản Dũng là một sát thủ có máu lạnh, có bản lĩnh phi phàm, chỉ cần chung đủ tiền là dám giết bất cứ người nào, cho dù là thân phụ, thân mẫu, sư phụ hay vợ con cũng không ngoại lệ.

Kiều Bản Dũng nghe xong chẳng chút giận dữ, trái lại còn thích thú cười vang lên, giọng đầy vẻ kiêu hãnh :

- Phải! Nếu muốn làm sát thủ thì phải như thế. Một khi kiếm đã rút khỏi vỏ thì không kể gì đến tình cả. Có như thế mới làm sát thủ được.

Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Chưa có ai sống sót dưới kiếm của Kiều Bản Dũng. Ngay cả hai võ sĩ đạo lừng danh Tiên Điền (Maeda) và Trung Đảo (Nakashima) của Đảo Tân Nghĩa Hoàng tướng quân.

- Mà cũng chưa có ai sống sót dưới kiếm của Sơn Bản Nhất Lang khi đã định giết chết người nào.

Nhắm thêm một hớp Saké, Kiều Bản Dũng nói :

- Ta lấy làm tiếc phải hạ thủ giết hai vị anh hùng này. Nhưng đời là thế thôi. Họ có việc của họ phải làm, ta có việc của ta phải làm. Họ phò chủ họ, ta phò chủ ta...

Đặt ly rượu xuống bàn cái “cộp” một tiếng, Kiều Bản Dũng nói tiếp :

- Cho dù chỉ là chủ trong lúc đó thôi!

Rót thêm rượu cho Sơn Bản Nhất Lang cũng như cho chính mình, Kiều Bản Dũng giọng như say sưa :

- Thật tình ta rất ngưỡng mộ Đảo Tân Nghĩa Hoàng tướng quân. Đây là một người chính nhân quân tử, một nhà ái quốc đúng nghĩa chứ không phải một lãnh chúa. Ông ta một dạ theo phò Thiên Hoàng chứ không có tham vọng làm lãnh chúa. Giả sử không vướng vào nghiệp sát thủ thì chắc ta theo phò ông ta rồi.

Sơn Bản Nhất Lang ôn tồn, nói :

- Bây giờ Kiều Bản huynh theo phò Đảo Tân Nghĩa Hoàng tướng quân cũng chưa muộn mà. Tại sao không nghĩ tới việc đó?

Kiều Bản Dũng lắc đầu :

- Quá muộn rồi! Ta đã vướng vào thế “một đi không trở lại”! Ta đã quen thói tự do, không muốn nghe lệnh ai cả, chỉ thích làm theo ý mình.

Nhìn thẳng vào mặt Sơn Bản Nhất Lang, Kiều Bản Dũng nghiêm giọng :

- Điều đáng tiếc nhất của ta chẳng hay huynh có hiểu là gì không?

- Là gì?

Kiều Bản Dũng cười khanh khách, nói :

- Sơn Bản huynh thừa hiểu mà không chịu nói ra đó thôi, ta thừa biết. Điều đáng tiếc nhất của ta là chưa có dịp so tài với Sơn Bản Nhất Lang!

Đến lượt Sơn Bản Nhất Lang phá lên cười. Chàng cũng nhìn thẳng vào mặt Kiều Bản Dũng nói :

- Chính ta cũng lấy làm tiếc là chưa có dịp so kiếm với Kiều Bản Dũng!

Cả hai người sau đó không hện mà cùng nhau cười lên một tràng thật sảng khoái. Kiều Bản Dũng nói :

- Cuộc đụng độ giữa chúng ta không thể tránh được rồi, tuy không được như chúng ta mong muốn. Ta phục vụ dưới cờ của Điền Trung Tấn, còn huynh phục vụ dưới cờ Sơn Điền Anh Minh. Cuộc dàn xếp cho việc đình chiến giữa hai nhà của Cao Kiều Quang chẳng qua chỉ là trò hề mà thôi chứ không có đi đến đâu cả. Sớm muộn gì rồi cũng phải dùng tới gươm đao để giải quyết vấn đề thôi.

Sơn Bản Nhất Lang vẫn im lặng, Kiều Bản Dũng lại nói tiếp :

- Thật đáng tiếc, chúng ta rồi đây không còn dịp ngồi đối ẩm với nhau thế này nữa.

Sơn Bản Nhất Lang hớp một ngụm Saké, nói :

- Nếu có phải chết dưới kiếm của Kiều Bản Dũng thì đó cũng là một điều vinh dự.

Kiều Bản Dũng gật đầu :

- Nếu phải chết dưới kiếm Sơn Bản Nhất Lang thì Kiều Bản Dũng này cũng không có điều gì phải ân hận. Hãy nói cho ta biết, trường hợp chẳng may Sơn Bản huynh chết dưới kiếm ta, nếu có điều gì cần thực hiện cứ cho biết, ta sẽ vì huynh mà ra sức.

Sơn Bản Nhất Lang cúi đầu bái tạ :

- Đa tạ Kiều Bản huynh. Điều ta mong muốn duy nhất là nếu ta chẳng may chết dưới kiếm của huynh thì mong huynh hãy tha mạng ba người là nghĩa huynh Sơn Điền Anh Minh, nghĩa tẩu Thuận Tử và Hải Đầu, đồ đệ của ta.

Kiều Bản Dũng trầm ngâm giây lâu, đáp :

- Điều này thì không được. Vì cả ba tên huynh vừa đề cập đều nằm trong danh sách phải giết của ta khi nhận hợp đồng. Huynh hãy chọn điều khác thì hơn.

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu :

- Nếu huynh không làm được ta cũng hiểu và thông cảm. Nhưng ngoài điều này ra ta chẳng còn nguyện vọng nào khác. Còn huynh thì sao, hãy nói cho ta biết nguyện vọng nào chưa hoàn thành. Nếu huynh chẳng may chết dưới kiếm ta thì ta cũng sẽ vì huynh mà ra sức. Miễn là điều đó đừng liên quan tới việc giết người hay chuyện phi luân thì ta thề sẽ làm cho bằng được.

Kiều Bản Dũng cười lớn, nói :

- Thật không hổ danh là Sơn Bản Nhất Lang! Nhưng nếu huynh không có điều gì cần nhờ đến ta thì không lẽ ta lại phải nhờ đến huynh sao?

- Kiều Bản Dũng thật đúng là Kiều Bản Dũng!

Kiều Bản Dũng gọi thêm một chai Saké, nói :

- Ngày mai có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau trước trận quyết tử. Ta sẽ phò Điền Trung Tấn tới phủ Cao Kiều Quang ký hòa ước. Còn huynh chắc sẽ phò Sơn Điền Anh Minh tới đó. Vẫn biết đó là hòa ước đình chiến, nhưng sau đó, trận chiến đôi bên mới thật sự là bắt đầu thôi.

Sơn Bản Nhất Lang thắc mắc hỏi :

- Chẳng hay Điền Trung Tấn đã quyết định phải loại trừ Sơn Điền Anh Minh sau khi ký hòa ước?

Kiều Bản Dũng đáp :

- Làm sao ta có thể trả lời câu này với huynh được? Như vậy là phản bội người chủ bỏ tiền mướn mình còn gì! Nhưng ta chỉ phỏng đoán như vậy thôi, là hòa ước này không tồn tại lâu đâu! Hai nhà Điền Trung và Sơn Điền dường như là không thể đội trời chung được rồi.

Hai người ngồi nói chuyện một hồi lâu, luận về kiếm cũng như văn võ, cầm, kỳ, thi, họa... Đôi bên trò chuyện rất tương đắc, tâm đầu ý hợp, tựa như một đôi bạn tri kỷ... Hai người đã cùng nhau đối ẩm, uống trên mười mấy chai Saké mà vẫn không thấy say hay thấy chán...

Sau cùng, Kiều Bản Dũng thời dài, lên tiếng :

- Thôi! Buổi tiệc nào rồi thì cũng phải đến lúc tàn! Ta chỉ tiếc là chúng ta gặp nhau trên bước đường giang hồ trong hoàn cảnh trở trêu phải đối nghịch với nhau. Giá bình thường mà biết nhau thì chúng ta đã trở thành bạn tri kỷ rồi. Tiếc thay! Tiếc thay! Nhưng đã được cùng tri âm gặp gỡ thế này dù chỉ một lần cũng quá đủ rồi, cũng còn hơn tiếp xúc với đám phàm phu tục tử suốt trăm năm!

Hai người sau đó cùng nhau nâng ly một lần cuối. Sơn Bản Nhất Lang nói bằng một giọng thật tình :

- Huynh đã nói hết tất cả những gì trong lòng huynh cũng như trong ruột gan ta rồi. Ta có lập lại cũng bằng thừa. Chuyện ngày mai ra sao sẽ tính sau. Cứ để cho số mạng đưa chúng ta về đâu thì đưa...

[1] Thanh trà: trà xanh (Green tea).

10. Chương 10: - Hồi 10

Sơn Điền Anh Minh, Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang cùng mười mấy võ sĩ đạo vừa tới phủ Cao Kiều Quang thì thấy Sơn Bản Nhất Lang đã chờ sẵn từ lúc nào. Sơn Điền Anh Minh mừng rỡ, nói :

- May quá, đệ đã tới! Sao, mọi chuyện giải quyết xong xuôi chưa đệ?

Sơn Bản Nhất Lang vui vẻ đáp :

- Cũng tạm xong. Khi vừa xong việc, đệ tới liền nơi này gặp đại ca như đã hứa. Bởi con thiên lý mã của đại ca phi lệ quá thành thử đệ tới trước đại ca, ha ha ha!

Sơn Điền Anh Minh cũng phá lên cười một tràng vui nhộn. Vừa lúc đó, cổng phủ Cao Kiều Quang mở ra, một người võ sĩ đạo bước ra cúi chào mọi người, lễ phép nói :

- Phải chăng đây là Sơn Điền trang chủ cùng các vị anh hùng? Xin mời vào đại sảnh cho chúng tôi được tiếp đón quý khách.

Sơn Điền Anh Minh đáp lễ, nói :

- Tôi đây chính là Sơn Điền Anh Minh cùng Đức Xuyên Thắng, Lâm Cát Lang, Sơn Bản Nhất Lang và các huynh đệ của tệt trang đến đây bái kiến Cao Kiều tiên sinh. Xin huynh đài chỉ lối hộ, xin đa tạ.

Người võ sĩ đạo phủ Cao Kiều dắt mọi người vào bên trong đại sảnh. Tại đó, Điền Trung Tấn cùng Kim Tử Tân và Kiều Bản Dũng cùng mấy mươi võ sĩ đạo đã có mặt từ bao giờ. Hai bên mặt ai nấy hầm hầm như chỉ chờ rút kiếm ra tay ăn thua đủ với nhau ngay. Vừa lúc đó, gia nhân vào báo :

- Có sứ giả Tây Thôn Hòa Hy đại diện Thanh Thủy tiên sinh tới!

Gia nhân vừa dứt lời, một người quen thuộc cũng vừa vào tới nơi, cúi đầu thi lễ cùng mọi người. Ai nấy đều nhận ra là Tây Thôn Hòa Hy (Nishimura Kazuki), một cánh tay của Thanh Thủy Đô (Shimizu Kyou).

Thi lễ xong, Tây Thôn Hòa Hy nhắm về phía mọi người lên tiếng :

- Thật không may phải báo tin cùng chư vị là chủ nhân Thanh Thủy Đô tiên sinh của chúng tôi chẳng may hôm qua bị gian tế thích khách lên vào gia trang ám hại thành thử không thể nào tham dự được buổi họp

hôm nay được, thành thật chịu tội cùng chư vị. Tôi thừa lệnh ấu chủ An (Yasu) đến đại diện thay thế Thanh Thủy tiên sinh.

Cả hai phe Điền Trung Tấn lẫn Sơn Điền Anh Minh không ai bảo ai cùng đứng dậy, lớn tiếng hỏi :

- Hả? Sao? Với bản lãnh của Thanh Thủy Đô tiên sinh cùng với các hạ cùng bao nhiêu võ sĩ đạo lừng danh bên cạnh mà để thích khách vào hạ sát mất chủ nhân các hạ ư? Thật chuyện không thể nào tin được!

Tây Thôn Hòa Hy buồn bã, nói :

- “Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân” [1]. Mình có hay đến đâu cũng có kẻ hơn mình! Cho dù chư vị có tin hay không thì đây vẫn là sự thật. Hơn nữa kẻ núp trong bóng tối bao giờ cũng có lợi thế, thật khó mà ngăn ngừa nổi. Chuyện không may xảy đến không ai lường trước được. Thanh Thủy gia trang hiện giờ đang có đại tang!

Tây Thôn Hòa Hy vừa dứt lời chợt có tiếng người nói tiếp theo :

- Thật là một chuyện trùng hợp lạ lùng!

Mọi người quay qua nhìn, thì ra đó là Cốc Khẩu Quang Hy (Taniguchi Kouki), một cộng sự viên đắc lực của quan phủ Cao Kiêu Quang. Mọi người ai nấy trở mắt nhìn không hiểu câu nói có ngụ ý gì.

Sơn Điền Anh Minh lên tiếng hỏi :

- Các hạ bảo chuyện trùng hợp lạ lùng là chuyện gì?

Cốc Khẩu Quang Hy trầm giọng :

- Cũng đêm hôm qua, có kẻ gian tế đột nhập tậ phủ hành thích đại quan Cao Kiêu Quang tiên sinh. Chính tậ phủ đang có đại tang nhưng chưa làm lễ phát tang được là vì buổi họp hôm nay với các chư vị anh hùng. Nay tất cả đã có mặt đông đủ rồi thì tại hạ lấy làm tiếc đành phải báo hung tin như vậy.

Mọi người ai nấy đều nhao nhao lên. Sơn Điền Anh Minh nóng lòng, lên tiếng hỏi :

- Xin chia buồn cùng cả hai nhà Thanh Thủy cũng như Cao Kiêu. Một lần sóng nổi lên, chưa kịp lặn thì lại thêm một lần sóng khác. Thật toàn là những hung tin đáng sợ, những chuyện thật quái dị, gần như hoang đường. Mà thử hỏi, ai có khả năng làm được những chuyện này hả?

Cốc Khẩu Quang Hy đáp :

- Hành tung cũng như bản lãnh và thủ đoạn của hung thủ thật không thể nào đoán được chứ đừng nói là biết! Tại hạ đang ở bên ngoài thì nghe tiếng Cao Kiêu tiên sinh cầu cứu liền tuốt gươm chạy liền vào bên trong, nhưng đã quá muộn, chỉ thấy một bóng người mặc đồ dạ hành màu đen, trang phục như một Nhẫn Giả thoáng qua rồi mất dạng. Có thể nói khinh công kẻ nào đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, chưa từng thấy qua! Tại hạ tới xem xét thì Cao Kiêu tiên sinh đã tắt thở, nơi yếu huyệt có một vết kiếm đâm không sâu lắm, nhưng vừa đủ để kết liễu mạng sống con người. Kiếm pháp của hung thủ thật là có một không hai trên đời, chiêu thức vừa tinh vi vừa hiểm độc!

Tây Thôn Hòa Hy nghe nói bèn tiếp lời :

- Nghe Cốc Khẩu tiên sinh nói, tôi như được mở mắt ra rất nhiều. Cái chết của Thanh Thủy tiên sinh cũng thế, cũng bị một mũi kiếm đâm ngay yết hầu không sâu lắm. Theo tôi, không chừng hung thủ của cả hai vụ chỉ là một người.

Mọi người nghe nói ai nấy đều vò đầu vò trán, nhận thấy lời của Tây Thôn Hòa Hy nói không sai chút nào. Giây lâu, Điền Trung Tấn mới lên tiếng :

- Như vậy thì buổi họp hôm nay coi như không có kết quả gì chắc? Và chắc là khỏi cần ai ký hòa ước nữa phải không?

Cốc Khẩu Quang Hy thở dài :

- Chuyện đã đến nước này tại hạ còn biết nói sao? Không có lão nhân gia ở đây, tại hạ còn biết quyết định thế nào? Hơn nữa, tại hạ có uy gì mà dám đề nghị với chư vị phải thế này thế nọ!

Đức Xuyên Thắng nghe nói không chịu được, nói như gầm lên :

- Thật là một trò hề, một vở tuồng có khác! Ngăn cản chúng ta cho đã rồi đưa ra một lý do biện bạch không đầu vào đầu cả. Hết Thanh Thủy Đô tới Cao Kiều Quang chết! Sao mà toàn chuyện quái dị không vậy hả?

Sơn Điền Anh Minh phải ngăn cản, không cho Đức Xuyên Thắng thốt thêm lời nào. Điền Trung Tấn phá lên cười rộ, nói :

- Chuyện đã là như vậy, tại hạ chỉ còn biết chia buồn cho hai nhà Cao Quang và Thanh Thủy mà thôi chứ biết làm gì hơn. Rồi chuyện đâu sẽ còn đó mà.

Nghe câu “rồi chuyện đâu sẽ còn đó”, phe Sơn Điền Anh Minh phải rùng mình gai ốc biết ngay ý định chẳng bao hàm chút thiện ý kia của Điền Trung Tấn. Đức Xuyên Thắng lườm Điền Trung Tấn, nói như hét lên :

- Lão tặc Điền Trung Tấn! Lão đừng ngông cuồng tự đại như thế! Mặc kệ phe lão có mạnh tới đâu, có trời giúp sức đi chẳng nữa, chúng ta cũng đâu phải vì thế mà hèn nhát bỏ chạy. Chuyển vừa rồi nếu không có hai phe kia can thiệp thì chúng ta đã làm cỏ phe lão rồi, ở đó mà huênh hoang thấy ghét!

Lâm Cát Lang cũng xen lời :

- Lão cũng chẳng cần phải giả nhân giả nghĩa nữa làm gì. Kể anh hùng có gan làm thì có gan nhận, chứ đừng ném đá giấu tay như những phường thích khách nặc danh hèn hạ. Phải chăng cái chết của hai người này đều do bàn tay lông lá của lão nhúng vào!

Sơn Điền Anh Minh lại phải can Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang không cho hai người nổi giận. Trong khi đó, Điền Trung Tấn chỉ phì cười, nói :

- Hai vị tráng sĩ Đức Xuyên và Lâm Cát quả đã quá coi trọng Điền Trung Tấn này rồi.

Với giọng đầy vẻ đắc ý, Điền Trung Tấn nói tiếp :

- Chúng ta đều là những kẻ có địa vị, có tên tuổi trên giang hồ. Mọi chuyện có thể giải quyết được với nhau một cách hợp tình hợp lý mà. Cớ sao Đức Xuyên tráng sĩ cùng Lâm Cát tráng sĩ phải nặng lời như vậy? Dĩ nhiên rồi, Điền Trung Tấn này là người thế nào ai cũng đã biết. Đã có gan làm dĩ nhiên sẽ có gan chịu, cũng như hành động bao giờ cũng đi kèm với lời nói.

Đức Xuyên Thắng gườm, hỏi :

- Như vậy là lão đã thừa nhận đã sát hại hai người kia phải không?

Điền Trung Tấn cười gằn, giọng như thách thức :

- Ta chưa hề nói như vậy bao giờ! Mà giả sử cứ cho là ta làm đi, thử hỏi đã sao nào?

Chưa ai kịp có ý kiến gì hay phản ứng thế nào, Điền Trung Tấn chỉ vào Kiều Bản Dũng nói :

- Quên giới thiệu với chư vị, đây là Kiều Bản Dũng, người anh em mới kết nghĩa với ta cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ. Mong chư vị cũng vì Điền Trung Tấn này mà nể mặt cho đôi chút nhé!

Kiều Bản Dũng đứng dậy cúi đầu chào mọi người rồi lui về đứng đằng sau Điền Trung Tấn. Ai cũng hiểu lời nói của Điền Trung Tấn là để thị oai, có ý đem Kiều Bản Dũng ra để hăm dọa mọi người. Câu “anh em mới kết nghĩa” chẳng qua là nhắc cho mọi người biết họ Kiều Bản thuộc về phe mình, sẽ sẵn sàng ra sức cho y bất cứ lúc nào.

Đức Xuyên Thắng chợt buông tiếng hỏi :

- Nghe nói lão mới chiêu mộ thêm được cả tên Cát Điền Thiên Hương Tử (Yoshida Chikako) nữa mà. Vậy hẳn đâu sao không thấy đến?

Điền Trung Tấn gật đầu, đáp :

- Phải, đó cũng là một người anh em mới kết nghĩa với ta, sở dĩ không đến là vì bận chuyện. Hơn nữa, một mình Kiều Bản Dũng đi với ta cũng quá đủ rồi, cần chi mang theo Cát Điền Thiên Hương Tử.

Đức Xuyên Thắng bĩu môi, giọng khinh khi :

- Người tưởng đem Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử là dọa được chúng ta hả? Chỉ là nằm mơ thôi.

Điền Trung Tấn cười nhạt, nói :

- Ta cũng hiểu là dễ non chẳng bao giờ biết sợ cọp. Nhưng không sao, trước sau gì thì Đức Xuyên Thắng người sẽ được thử qua tài nghệ của hai người anh em kết nghĩa của ta mà. Đến lúc biết sợ thì đã muộn màng quá rồi! Có hối hận thì xuống kêu nài với Diêm Vương thôi.

Thấy Điền Trung Tấn ăn nói có vẻ hợm hình lớn lối, Lâm Cát Lang không sao dần được, lớn tiếng, xen lời :

- Lâm Cát Lang ta đây cũng muốn thử qua cho biết tài nghệ của hai người anh em kết nghĩa của Điền Trung Tấn người!

Điền Trung Tấn cười như nắc nẻ, lần lượt nhìn từng người, nói :

- Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang! Hai người chưa chi đã bại trận thảm thiết rồi. Các người còn quá nóng tánh nên không thể nào đạt được đến mức tối cao của võ đạo cũng như kiếm đạo [2]. Tốt hơn hết là hãy an phận chứ đừng nên bon chen đòi tranh tài mà chuốc vạ vào thân. Các người chưa phải là đối thủ của hai người anh em kết nghĩa của ta đâu. Hãy kêu thêm Sơn Bản Nhất Lang giúp một tay thì may ra còn cầm cự được thêm ít hiệp.

Sơn Bản Nhất Lang chỉ nhếch mép cười trước những lời lẽ của Điền Trung Tấn trong khi Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang lộ khí xung thiên, chỉ chực tuốt kiếm xông tới quyết một phen sinh tử. Sơn Điền Anh Minh bình tĩnh khuyên mọi người nguôi giận rồi cất tiếng hỏi :

- Điền Trung Tấn! Ý ông muốn sao cứ nói thẳng ra thôi, việc gì mà phải dài dòng văn tự cho mất công.

Điền Trung Tấn cười ha hả một tràng, lạnh lùng nói :

- Hình như ta đã nói lâu rồi, và đã nói nhiều lần rồi. Sơn Điền Anh Minh ông cũng đã nghe qua nhiều lần rồi.

Sơn Điền Anh Minh vẫn không nổi nóng, tiếp tục hỏi :

- Vậy phiền ông cứ nói lại thôi chứ ta chẳng nhớ gì cả.

Điền Trung Tấn cười khẩy, đáp gọn :

- Tiên lễ hậu binh! Một núi không thể có hai cọp sống chung được.

Dứt lời, Điền Trung Tấn quay lại nói với đám thuộc hạ :

- Chúng ta về thôi!

Phe Điền Trung Tấn từng người một, do Kim Tử Tân dẫn đầu, lần lượt đứng dậy đi theo hộ tống chủ nhân ra khỏi cửa. Trước khi đi, Kiều Bản Dũng quay lại nhìn Sơn Bản Nhất Lang một cái như muốn nói một điều gì. Sơn Bản Nhất Lang hiểu rất rõ ý Kiều Bản Dũng muốn nói gì. Dưới mắt mọi người thì ai nấy đều cho rằng cái nhìn của Kiều Bản Dũng là lời nhắc nhở có tính cách khiêu chiến, là lời cảnh cáo cho Sơn Bản Nhất Lang, và chẳng bao lâu cơn nguy sẽ đến với chàng.

Đức Xuyên Thắng nhìn theo chân đám người phe Điền Trung Tấn mà nghe lòng hậm hực. Y bỗng quay qua Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Ta với Sơn Bản huynh trước sau cũng phải tỉ thí, xin đừng quên nhé.

Sơn Bản Nhất Lang cảm thấy vừa giận vừa buồn cười. Chàng nghiêm mặt nói như một lời giáo huấn :

- Kẻ địch trước mắt không lo đối đầu lại cứ đòi tỉ thí với ta là sao? Đức Xuyên Thắng người thật là tìm đánh không đúng người, tìm sai mặt trận rồi! Thái độ đó chỉ làm lợi cho Điền Trung Tấn chứ lợi gì cho chúng ta!

Sơn Điền Anh Minh gật đầu phụ họa :

- Sơn Bản Nhất Lang nói rất đúng. Lúc này chúng ta không lo sát cánh với nhau chống lại cường địch thì còn đợi lúc nào nữa? Có hiềm khích cá nhân nào với nhau thì cũng phải dẹp qua một bên thôi.

Thấy Đức Xuyên Thắng tuy không cãi lại nhưng lộ vẻ không vui, Sơn Bản Nhất Lang tìm lời khuyên giải, ôn tồn nói :

- Có phải Đức Xuyên huynh tức khí vì lời nói của Điền Trung Tấn, cho là lão xem trọng ta hơn huynh và Lâm Cát huynh chứ gì? Và đó là lý do khiến cho huynh phải ăn thua đủ với ta cho bằng được để bảo toàn danh dự của “Sơn Điền gia trang Đệ Nhất Kiếm Thủ”? Huynh mà nghe lời lão thì chỉ tạo ra sự chia rẽ nội bộ, và Điền Trung Tấn sẽ ngồi không rung đùi vì “bất chiến tự nhiên thành” [3]. Hơn nữa ta đã lên tiếng chịu thua huynh lâu rồi, hà tất phải tranh chấp với nhau làm gì.

[1] Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân: ở đời không có điều gì tuyệt đối cả; người tài ắt luôn có người tài hơn.

[2] Kiếm đạo: Kendo.

[3] Bất chiến tự nhiên thành: không cần đánh cũng thắng.

11. Chương 11: - Hồi 11

Từ lúc rời phủ Cao Kiều Quang trở về, Sơn Điền Anh Minh luôn đề cao cảnh giác, gia tăng việc canh gác sơn trang cẩn mật tới đa, có thể nói là tới mức “báo động”, thì hành triệt để phương pháp “nội bất xuất, ngoại bất nhập”. Họp cả nhóm “Tam Kiệt” gồm Đức Xuyên Thắng, Mộc Thôn Thanh và Lâm Cát Lang lại, Sơn Điền Anh Minh hỏi :

- Theo ba vị huynh đệ, ai là thủ phạm đã giết chết Thanh Thủy Đô và Cao Kiều Quang, với mục đích gì?

Đức Xuyên Thắng chẳng cần nghĩ ngợi, nói ngay :

- Nếu đúng như lời đồn về Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử ra thì còn ai có bản lãnh đó. Mục đích dĩ nhiên là muốn cô lập Trang chủ vì hai người Thanh Thủy Đô và Cao Kiều Quang từ xưa đến nay vẫn thân với Trang chủ, luôn ủng hộ sát cánh bên Trang chủ.

Lâm Cát Lang gật đầu :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Vào ra những nơi ấy nếu không phải người có bản lãnh phi phàm thì đã chết mất xác rồi còn gì.

Mộc Thôn Thanh nói :

- Ngoài Kiều Bản Dũng và Cát Điền Hương Tử thì còn Sơn Bản Nhất Lang là người có bản lãnh có thể vào ra hai chỗ kia như chỗ không người để hạ sát hai người kia.

Lâm Cát Lang bàn :

- Mộc Thôn huynh nói đúng về điểm bản lãnh của Sơn Bản Nhất Lang. Nhưng nếu Sơn Bản Nhất Lang giết hai người kia tức là thuộc loại người phản chủ rồi còn gì!

Đức Xuyên Thắng nói :

- Nhưng biết đâu...

Nói tới đây Đức Xuyên Thắng lại ấp úng, không biết mình đang nói gì nữa. Sơn Điền Anh Minh cười :

- Dù là thế nào, trước mắt, cái chết của hai người kia thật bất lợi cho chúng ta vô cùng, vì Điền Trung Tấn đỡ được hai cái gai. Tôi thấy rất có thể Điền Trung Tấn sai hai người Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử ra tay hại hai người kia. Mặc dù chưa được biết hai cao thủ trên lợi hại thế nào, nhưng tôi tin

Sơn Bản Nhất Lang không có nhìn sai người, không đánh giá sai cường địch chút nào. Nếu ba vị huynh đệ gặp phải họ thì chớ khinh xuất mà nghênh chiến.

* * * * *

Sơn Bản Nhất Lang vẫn tiếp tục việc dạy dỗ Hải Đầu, nhưng cũng không ngoài việc bảo vệ thằng bé. Thuận Tử luôn ở bên cạnh săn sóc con, cũng như lo việc trà nước cho Sơn Bản Nhất Lang theo chỉ thị của trưởng phu [1] nàng. Nói về việc bảo vệ vợ con, Sơn Điền Anh Minh tin tưởng Sơn Bản Nhất Lang hơn ai hết cho nên ông ta không muốn chàng nhúng tay vào bất cứ việc nào khác.

Hải Đầu vốn thông minh nên học nghệ càng ngày càng tiến bộ. Hai vợ chồng Sơn Điền Anh Minh vui mừng hết sức vì con mình thật gặp đúng danh sư. Hàng ngày như thường lệ, Sơn Điền Anh Minh bề bộn công chuyện thành thử Thuận Tử dành nhiều thì cho con trai và sư phụ của nó hơn. Những khi hai thầy trò nghỉ giải lao sau những lần luyện võ hay học văn..., nàng luôn mang trà nước bánh ngọt tới khoản đãi và trò chuyện với Sơn Bản Nhất Lang một hồi lâu. Hai người nói chuyện rất tâm đầu ý hợp về mọi mặt, luôn cả về quan niệm sống. Về cơm nước, nàng sai gia nhân dọn đủ ba bữa thật tươi mát gồm cả rượu thịt cho Sơn Bản Nhất Lang, lại còn thêm bữa “tiểu dạ” [2] trước khi chàng đi nghỉ mỗi đêm. Có nhiều lúc, đích thân Thuận Tử nấu những món ăn thật ngon hiếm có và sai gia nhân đem đến cho chàng.

Hôm ấy, sau khi dùng điểm tâm xong, Sơn Bản Nhất Lang đến phòng luyện võ với mục đích dạy dỗ Hải Đầu như thường khi. Nhưng lần này Hải Đầu ở đâu không thấy mà chỉ thấy có Thuận Tử. Sơn Bản Nhất Lang cất tiếng hỏi :

- Hải Đầu đâu, thưa nghĩa tẩu?

Thuận Tử ngạc nhiên, nói :

- Ta tưởng nó đang tập võ với đệ. Mới đây vài phút con hầu Thành Mỹ (Masami) vào báo rằng đệ cho gọi Hải Đầu ra hoa viên [3] tập võ nên nó đi theo Thành Mỹ ra đó rồi.

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói hoảng hốt, kêu lên :

- Nguy rồi!

- Chuyện gì mà nguy vậy đệ?

- Đệ phải đi ngay, sẽ thưa lại mọi chuyện cùng nghĩa tẩu sau.

Dứt lời, Sơn Bản Nhất Lang chạy thẳng một mạch, không kịp giải thích với Thuận Tử lời nào, mà chủ tâm cũng không muốn giải thích để Thuận Tử lo lắng. Tới hoa viên, chàng để ý những dấu chân trên mặt đất rồi định hướng phóng đi như bay. Chạy được một khúc, Sơn Bản Nhất Lang nhìn thấy bóng bốn người, hai người đàn ông đang ôm chặt một đứa trẻ kéo đi, bên cạnh là một phụ nữ đi cùng. Nhận ra đứa trẻ là Hải Đầu và người phụ nữ là Thành Mỹ, và một người đàn ông là võ sĩ đạo Kim Tử Tân, Sơn Bản Nhất Lang mừng quá, nhảy tới quát lớn :

- Các người mau buông Hải Đầu ra ngay?

Cả Kim Tử Tân cùng người đàn ông giật mình khi nhìn thấy Sơn Bản Nhất Lang. Kim Tử Tân liền đưa tay để vào chuôi đoản kiếm đeo bên mình toan rút ra, nhưng Sơn Bản Nhất Lang đã nhanh tay hơn, xông tới, để nguyên kiếm trong bao phang cho y một đòn ngay tay. Chỉ kịp la lên một tiếng “ối”, tay Kim Tử Tân buông rời Hải Đầu ra. Không chút chậm trễ, Sơn Bản Nhất Lang cướp ngay lấy người, ôm Hải Đầu, phi thân nhảy qua một bên.

Nhìn thấy Hải Đầu cứng đờ người, Sơn Bản Nhất Lang biết ngay nó bị điểm huyết nên chàng vội vàng tức tốc giải huyết. Để Hải Đầu đứng an toàn sau lưng xong xuôi, chàng mới nhìn Thành Mỹ cùng Kim Tử Tân và người đàn ông lớn tiếng :

- Thành Mỹ! Trang chủ đãi ngươi không bạc, cố sao đem lòng phản bội bắt cóc thiếu chủ nộp cho quân gian? Kim Tử Tân, ngươi đường đường là một võ sĩ đạo cũng có chút tầm tiếng trên giang hồ mà đành dùng thủ đoạn dê hèn bắt cóc con nít là sao? Còn tên kia, ngươi là ai? Ai sai các người đến đây bắt người?

Thành Mỹ run rẩy nói không ra hơi. Kim Tử Tân chưa kịp trả lời thì người đàn ông đi chung với hắn phá lên cười rộ, đáp :

- Ta là Hân Yuki [1] là người của Điền Trung tiên sinh. Thành Mỹ là vị hôn thê của ta dĩ nhiên sớm muộn cũng là người nhà của Điền Trung tiên sinh. Việc đã đến đây ta cũng không cần phải giấu diếm làm gì cả.

Sơn Bản Nhất Lang cười ruồi, nói :

- Thì ra các người đã âm mưu với nhau từ lâu để gây xáo trộn tại Sơn Điền gia trang. Hân Nguyệt Tử trước đây cũng là đồng bọn với các người do Điền Trung Tấn mua chuộc.

Kim Tử Tân lạnh lùng nói :

- Ta chẳng có gì để nói với người cả.

Sơn Bản Nhất Lang cau mặt, lớn tiếng :

- Nếu các người muốn sống thì khôn hồn khai ra tất cả những kẻ nội gian nằm vùng tại Sơn Điền gia trang.

Kim Tử Tân ngược mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Người nghĩ người là ai vậy? Không cần nói nhiều, hãy rút kiếm ra cùng ta sống mái một trận.

Sơn Bản Nhất Lang cười :

- Có giết người thì cũng chỉ như giết một con chó chứ có lợi gì! Mà bản lãnh người được bao nhiêu mà đòi lớn lối như vậy hả?

Kim Tử Tân tuốt trường kiếm ra thủ thế. Sơn Bản Nhất Lang vẫn đứng im mà chưa chịu rút kiếm. Kim Tử Tân đứng gườm một hồi rồi xông tới nhắm bả vai Sơn Bản Nhất Lang chém sả xuống một kiếm. Sơn Bản Nhất Lang cầm thanh kiếm nguyên cả bao khê đưa lên đỡ nhẹ một cái. Tiếng kim loại chạm nhau tạo ra một thứ âm thanh nghe đinh tai nhức óc. Kim Tử Tân cảm thấy cổ tay tê rần lại, cơ hồ muốn rút cả kiếm ra khỏi tay.

Sơn Bản Nhất Lang gần từng tiếng một :

- Người về nói với Điền Trung Tấn rằng Sơn Bản Nhất Lang sẵn sàng đón tiếp bất cứ tuyệt chiêu nào của hắn. Nhưng đã là một lãnh chúa thì cũng nên xử sự cho ra tư cách một lãnh chúa chứ đừng giở những thói côn đồ của đám Yakuza mặt kiếp!

Kim Tử Tân không đáp, chỉ hét lên một tiếng thật lớn rồi hai tay cầm kiếm thật chặt xông tới nhắm đầu Sơn Bản Nhất Lang bổ một kiếm. Sơn Bản Nhất Lang cả giận, hét :

- Quân vô sỉ khôn nạn, không biết tự lượng sức mình. Ta đã tha mạng cho nhà ngươi một phen rồi mà không biết điều. Lần này ta quyết không khách sáo nữa đâu!

Chẳng cần tránh né, Sơn Bản Nhất Lang cầm ngang kiếm đưa lên đón lấy chiêu của Kim Tử Tân rồi chỉ thấy chàng khê rút kiếm ra nửa chừng rồi tra lại vào vỏ, cả thân hình Kim Tử Tân loạng choạng mấy bước rồi ngã đánh sầm xuống đất.

Hạ sát xong Kim Tử Tân, Sơn Bản Nhất Lang nhìn gã đàn ông tên Hân cùng Thành Mỹ, nói :

- Các người muốn được cùng nhau sống yên ổn hạnh phúc thì mau khai ra tất cả sự thật chứ đừng cứng đầu cứng cổ hay buộc ta phải ra tay nữa.

- Bộ người tưởng chúng ta là những kẻ tham sống sợ chết hay sao. Chẳng may âm mưu bại lộ, việc không thành bị người phát hiện thì đành chịu. Giả dụ chúng ta có trở về thì cũng phải nhận lãnh hình phạt tự mổ bụng [5] mà thôi.

Dứt lời Hân rút gươm ra chém Thành Mỹ một kiếm chết không kịp ngáp rồi quay kiếm tự đâm vào mình tự sát. Sơn Bản Nhất Lang thâm kinh hãi, không ngờ hắn lại ra tay giải quyết như vậy khiến chàng không khai thác thêm được điều gì. Quay qua Hải Đầu, chàng nói :

- Chúng ta về thôi!

Hải Đầu “ạ” một tiếng rồi đi theo Sơn Bản Nhất Lang trở về sơn trang...

* * * * *

Mới về gần Sơn Điền gia trang, Sơn Bản Nhất Lang cùng Hải Đầu đã nghe tiếng người xôn xao. Hai thầy trò ai nấy đều lo ngại liền chạy thật lẹ về xem có chuyện gì đã xảy ra. Trước cổng sơn trang, hai người nhìn thấy hai nhóm người đối diện với nhau. Phía nhóm người đối diện sơn trang, có một võ sĩ đạo đang cầm gươm dí ngay sau lưng một người phụ nữ. Sơn Bản Nhất Lang giật mình kinh hãi khi nhận ra người phụ nữ bị dí gươm sau lưng không phải ai xa lạ mà chính là Thuận Tử, Đường chủ Sơn Điền gia trang, nghĩa tẩu của chàng. Mọi người lại càng kinh ngạc hơn khi nhìn thấy võ sĩ đạo cầm gươm dí sau lưng nàng cũng chẳng phải ai khác hơn là Mộc Thôn Thanh, một cây cột trụ của Sơn Điền gia trang. Phía bên kia, Sơn Điền Anh Minh đứng chết lặng cả người. Đứng hai bên cạnh ông ta là Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang đang lớn tiếng mắng chửi, thóa mạ Mộc Thôn Thanh. Nhìn thấy Sơn Bản Nhất Lang và Hải Đầu, Thuận Tử xúc động, giọng nghẹn ngào :

- Đa tạ nghĩa đệ đã cứu được con ta trở về bình an... Hải Đầu, con...

Nàng còn định nói tiếp nhưng Mộc Thôn Thanh đã quát lên :

- Xin Đường chủ đứng yên và im lặng cho!

Thuận Tử nắc lên từng hồi mà không nói thêm được lời nào nữa. Sơn Điền Anh Minh vừa thấy Sơn Bản Nhất Lang liền chạy ngay tới mừng, hỏi thăm :

- Nghĩa đệ đã về bình an đó hả? Ta mừng quá!

Vừa thấy Sơn Điền Anh Minh, Hải Đầu chạy tới lăn sả vào lòng ông ta. Hai cha con mừng mừng, tủi tủi. Mừng cha xong, Hải Đầu nhìn thấy mẹ bị kèm chế bởi Mộc Thôn Thanh thì vừa đau lòng, vừa tức giận, hét lên :

- Mộc Thôn Thanh thúc thúc! Cha mẹ ta xưa nay coi trọng chú, trọng đãi chú mà chú lại phản bội uy hiếp mẹ ta như thế hả? Chú còn chút tín nghĩa hay liêm sỉ hay không? Mau thả mẹ ta ra!

Mộc Thôn Thanh quát lớn :

- Thiếu chủ nếu muốn Đường chủ bình an vô sự thì xin im lặng ngay!

Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang nghe nói càng thêm tức giận, không ngớt buông lời nhục mạ Mộc Thôn Thanh, gươm tuốt sẵn cầm trên tay như sẵn sàng xuất thủ nhưng không dám bước tới gần vì sợ Mộc Thôn Thanh hoảng sợ làm liều thì nguy cho Đường chủ của mình.

Về phần Sơn Bản Nhất Lang, từ lúc mới về thấy cả Trang chủ lẫn Đường chủ đều hỏi thăm mình trước khi hỏi con trai họ, chàng cảm động vô cùng. Chàng vui mừng khi nhìn cảnh hai cha con Sơn Điền Anh Minh đoàn tụ, nhưng vô cùng xót xa khi nhìn thấy Thuận Tử bị Mộc Thôn Thanh uy hiếp. Trước cảnh “liệng chuốt sợ bể đồ”, Sơn Bản Nhất Lang cảm thấy lúng túng, chưa biết tìm cách nào để cứu Thuận Tử.

Sơn Bản Nhất Lang bước ra hướng về phía Mộc Thôn Thanh nói :

- Mộc Thôn Thanh! Ta biết kẻ ngươi muốn giết là ta chứ không phải Đường chủ. Mau thả người ra ngay, có gì ta sẽ tính riêng với ngươi!

Mộc Thôn Thanh cười, nói :

- Chính ta cũng đang muốn nói chuyện với Sơn Bản Nhất Lang đây để cho mọi việc rõ ràng phân minh đâu đó.

[1] Trương phu: chồng.

[2] Tiểu dạ: ăn đêm.

[3] Hoa viên: vườn hoa.

[4] Yuki: Hân, tên Nam, đừng lầm với Yuki (Tuyết) tên Nữ.

[5] Hara-kiri.

12. Chương 12: - Hồi 12

Sơn Điền Anh Minh uất ức nhìn Mộc Thôn Thanh, giọng như nấc lên :

- Mộc Thôn Thanh huynh đệ, tại sao?

Mộc Thôn Thanh cười mỉm, thản nhiên đáp :

- Xin lỗi Trang chủ. Sống trên đời này có nhiều điều chúng ta không muốn làm nhưng gặp tình thế đưa đẩy không thể cưỡng lại được. Những gì Điền Trung Tấn hứa sẽ dành cho tôi khiến tôi chẳng thể nào từ chối được. Vẫn biết Trang chủ không bạc đãi tôi, nhưng vạn bất đắc dĩ, tôi đành phải đắc tội thôi. Vì miếng mồi, nhiều lúc chim có chết cũng phải liều thôi.

Sơn Bản Nhất Lang cười gằn :

- Cái niềm tự hào của một võ sĩ đạo người để đâu? Những lời tuyên thệ khi trở thành một võ sĩ đạo đối với người chỉ là trò đùa thôi hả? Thật người làm bản danh tiếng của võ sĩ đạo không ít. Người còn tệ hơn phường thảo khấu nữa!

Mộc Thôn Thanh quay qua Sơn Bản Nhất Lang, cười nói :

- Vì quyền lợi, vì tương lai, ta có thể quên hết tất cả những lời thề hay những niềm tự hào kia. Ta là võ sĩ đạo cũng được, hay là tên phản bội, phường thảo khấu gì cũng xong.

Ngừng lại vài giây, Mộc Thôn Thanh nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu câu chuyện được rồi. Sơn Bản Nhất Lang, người bắt đầu nghi ngờ ta từ lúc nào?

Chẳng cần suy nghĩ, Sơn Bản Nhất Lang đáp ngay :

- Từ lúc mới đến, khi nghe Đức Xuyên Thắng trách người chuyện không đem quân về bảo vệ Trang chủ, lấy cớ là thi hành nhiệm vụ do Trang chủ giao phó không về kịp để Trang chủ suất phải đơn thân đối phó với bọn Điền Trung Tấn. Nhưng câu Đức Xuyên Thắng nói đúng vô cùng là: “Còn gì quan trọng hơn sự an nguy của Trang chủ?”. Trang chủ quả thật là nhân từ không trách người, nhưng tâm địa người đã hiện ra quá rõ. Tuy nhiên, lúc đó ta mới tới nên chưa nắm vững được tình hình và cũng không muốn mang tiếng là nhiều chuyện. Nhưng sau biến cố xảy ra tại sơn trang khi Hải Đầu suất bị thích khách bắt đi thì ta không còn nghi ngờ điều gì nữa. Nhờ Hải Đầu lanh trí nên thoát hiểm. Hẳn người còn nhớ việc sau đó người từ ngoài xông vào giết chết thích khách chứ? Nhìn sơ thì trông có vẻ như người ra tay vì sơn trang, nhưng kỳ thật là ‘giết người diệt khẩu’.

Thấy Sơn Bản Nhất Lang vạch trần âm mưu của mình, Mộc Thôn Thanh không chút giận dữ, chỉ cười lên một tràng :

- Khá khen cho người thật tài trí hơn người. Thật không sai chút nào.

Sơn Điền Anh Minh như người mới tỉnh mộng. Ông ta lớn tiếng gặng hỏi :

- Vậy thì ra chính người đã ra tay giết chết Nguyệt Tử để thực hiện kế ‘điệu hổ ly sơn’?

Mộc Thôn Thanh phá lên cười :

- Điều này thì Trang chủ đoán sai rồi. Nguyệt Tử là người của tôi thì tại sao tôi phải giết chứ? Chính tôi ngầm ra lệnh cho Nguyệt Tử đi báo tin cho Điền Trung Tấn. Đồng thời tôi cho người khác bắt cóc Thiếu trang chủ để Điền Trung Tấn dễ bề gây áp lực với Trang chủ. Mọi chuyện đang trôi chảy thì thật không may, Nguyệt Tử bị phát giác và rồi bị hạ sát, còn người bắt cóc Thiếu trang chủ cũng chẳng may thất bại.

Nghe đến đây, ai nấy trong đầu đèn tự đặt câu hỏi: “Vậy thì ai đã giết chết Nguyệt Tử?”. Mọi người lại nghe Mộc Thôn Thanh nói tiếp :

- Ta sẽ trở lại chuyện Nguyệt Tử sau. Giờ ta muốn hỏi Sơn Bản Nhất Lang một câu. Chẳng hay ai đã giết Thanh Thủy Đô tiên sinh và quan phủ Cao Kiêu Quang trước ngày phó hội giữa Sơn Điền trang chủ cùng với họ?

Đức Xuyên Thắng chợt xen lời :

- Nếu không phải người thì là Kiêu Bản Dũng hoặc Cát Điền Thiên Hương Tử thôi chứ còn ai nữa mà hỏi!

Mộc Thôn Thanh cười, giọng khinh khi :

- Người chỉ là một kẻ thất phu, hữu dũng vô mưu thì biết cái gì mà chớ mồm vào! Bộ óc thông minh của người so với trâu bò thật chẳng hơn kém nhau bao nhiêu.

Đức Xuyên Thắng nghe nói giận đến mặt đỏ tía tai, đang định lên tiếng chửi lại thì Lâm Cát Lang lên tiếng :

- Theo người nói thì không phải Kiêu Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử giết hai người kia? Dĩ nhiên người không tài nào có bản lĩnh này rồi.

Mộc Thôn Thanh liếc mắt nhìn Sơn Bản Nhất Lang giọng bí hiểm :

- Sơn Bản Nhất Lang! Chắc người biết rõ kẻ giết chết Thanh Thủy Đô và quan phủ Cao Kiêu Quang phải không?

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu, nói :

- Phải! Vì kẻ giết hai mạng đó chính là ta!

Mọi người nghe nói đều giật mình, trợn tròn há hốc.

Sơn Điền Anh Minh cau mày, hỏi :

- Chính đệ đã hạ sát họ ư?

Sơn Bản Nhất Lang lại gật đầu đáp, phân trần :

- Chính là đệ. Hôm nghĩa huynh hẹn phó hội với Cao Kiêu Quang và Thanh Thủy Đô, đệ có chút chuyện riêng phải đi gặp một người. Sau đó chính đệ đã lên vào Cao Kiêu phủ và Thanh Thủy sơn trang để giết chúng. Nghĩa huynh hãy nghe đệ giải thích. Đệ hoàn toàn vì sự an nguy của nghĩa huynh mà thôi. Chúng ngoài mặt thì mời nghĩa huynh đến nói chuyện đứng đắn nhằm mục đích giải hòa với Điền Trung Tấn. Nhưng bọn chúng âm mưu đen tối, dự tính phục đao phủ khắp nơi để hại nghĩa huynh. Vì vậy chính đệ đã ‘tiên hạ thủ vi cường’ ra tay trước. Hẳn nghĩa huynh còn nhớ đệ dặn huynh dừng rồi Đức Xuyên Thắng và Lâm Cát Lang, tức là đệ tin tưởng nghĩa huynh được an toàn vì có hai vị huynh đài này bảo vệ. Sau khi giết chết hai tên vô lại đó, thủ hạ chúng như rắn mất đầu nên mọi dự tính mưu mô phải bỏ hết. Và người giận dữ hơn tất cả chính là kẻ chủ mưu Mộc Thôn Thanh kia, đã bày mưu cho cả bọn!

Sơn Điền Anh Minh cảm động nói :

- Một lần nữa, đệ đã cứu mạng ta. Ôn sâu này không biết bao giờ ta mới có thể trả được!

Mộc Thôn Thanh lạnh lùng, nói :

- Khá khen cho người Sơn Bản Nhất Lang đã năm lần bảy lượt phá vỡ mưu kế của ta. Nhưng còn điều này mong người nói rõ luôn cho thanh minh. Kẻ nào đã giết chết Nguyệt Tử?

Sơn Bản Nhất Lang đáp ngay chẳng chút do dự :

- Là ta! Cô ả định đem mưu kế của người đến báo tin cho Điền Trung Tấn nhưng dĩ nhiên làm sao qua mắt được ta.

Sơn Bản Nhất Lang vừa nói xong thì một tràng cười lạnh lạnh từ đâu vọng tới, rồi một giọng nữ lang thốt lên :

- Sơn Bản Nhất Lang quả nhiên là Sơn Bản Nhất Lang. Người thà mang tiếng sát nhân chứ không chịu tiết lộ tên tuổi cũng như thân phận của ta. Thật đáng cảm kích thay!

Lời nói vừa dứt, một bóng người từ đâu phi thân tới nhanh như điện xẹt đứng cách Sơn Bản Nhất Lang chừng mười thước phía bên trái. Người này trang phục theo lối võ sĩ đạo, sắc diện hết sức ‘tuần tú’, trên đời khó có nam tử nào theo kịp. Vừa nhìn thấy người này, Sơn Bản Nhất Lang vội chấp tay chào hỏi :

- Đảo Tân cô nương.

Bấy giờ mọi người mới nhìn kỹ. Khuôn mặt đẹp như ngọc kia hiển nhiên không thể nào là một nam nhân được cho dù người ấy trang bị bằng y phục của võ sĩ đạo. Hẳn hòi là một người nữ cải nam trang, không ai khác hơn là Đảo Tân Thanh Tử.

Đảo Tân Thanh Tử ngạo nghễ, mắt chẳng thèm nhìn đến một ai ngoài Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Ta rất mừng là Sơn Bản Nhất Lang cũng còn chút tình nghĩa, không đem tên tuổi, thân phận của ta nói cho ai biết cả. Nhưng ta đâu phải hạng co đầu rút cổ để cho ai phải đứng ra nhận hộ ta. Kẻ hạ sát Nguyệt Tử chính là ta đây chứ không phải Sơn Bản Nhất Lang, mong mọi người đừng ai ngộ nhận [1].

Ai nấy lại thêm một phen ngỡ ngàng, không hện mà cùng cất tiếng hỏi :

- Là cô nương?

Đảo Tân Thanh Tử cười ra vẻ đắc ý, nói :

- Không phải ta thì là ai? Chắc ngoài Sơn Bản Nhất Lang ra, không ai có thể ngờ là bản cô nương phải không? Sơn Điền gia trang tuy canh phòng cẩn mật nhưng bản cô nương muốn đến lúc nào là đến, chẳng khác gì chỗ không người. Bất quá chỉ không che mắt được Sơn Bản Nhất Lang thôi.

Sơn Điền Anh Minh nhìn Sơn Bản Nhất Lang như muốn nói điều gì mà chưa mở lời được. Thấy thế, Sơn Bản Nhất Lang liền giải thích :

- Đệ có biết chuyện này. Đảo Tân cô nương quả có đến sơn trang vài lần, và chính đệ đã đối mặt với tiểu thư một lần ngay tại gia trang. Nhưng vì nàng không có ác ý nên đệ thấy không cần phải nói cho nghĩa huynh biết để nghĩa huynh lo lắng thêm. Nàng trước đó có lần nhờ người đem thư lại cho đệ, báo tin cho đệ biết rõ ràng sự phản bội của Mộc Thôn Thanh cũng như việc Thanh Thủy Đô và Cao Kiêu Quang cấu kết với Điền Trung Tấn để loại trừ nghĩa huynh. Chúng định nhờ Đảo Tân Nghĩa Hoảng tướng quân giúp một tay, nhưng Đảo Tân tướng quân từ chối. Trước hôm nghĩa huynh hẹn phó hội với Điền Trung Tấn qua trung gian Thanh Thủy Đô và Cao Kiêu Quang đệ đi gặp Đảo Tân cô nương như lời hẹn, sau đó tìm đến thanh toán hai tên Thanh Thủy Đô và Cao Kiêu Quang.

Mọi người nghe nói đều sững sốt, nhưng ai nấy đều lặng thinh không nói nên lời. Giây lâu, Sơn Điền Anh Minh mới lên tiếng :

- Xin lỗi, cô nương gọi Đảo Tân Nghĩa Hoảng tướng quân là...

Đảo Tân Thanh Tử cười rộ, gật đầu đáp :

- Phải! Đó chính là thân phụ của ta.

Sơn Bản Nhất Lang cũng tiếp lời :

- Nàng chính là ái nữ và cũng là một cánh tay của Đảo Tân tướng quân, chủ cũ của đệ đó nghĩa huynh. Bản lãnh nàng, từ võ nghệ tới mưu trí cũng như hành động xuất quỷ nhập thần, trên đời thật khó ai bì kịp.

Sơn Điền Anh Minh liền chấp tay thi lễ :

- Hân hạnh được biết Đảo Tân cô nương. Sơn Bản Nhất Lang nghĩa đệ đã phục ai thì người đó ắt phải là nhân vật xuất chúng. Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn đến bây giờ mới được gặp cô nương. Từ lâu, Sơn Điền Anh Minh này đã nghe danh của lệnh tôn, hận không có dịp bái kiến. Thật cha nào thì con nấy.

Nhìn Sơn Điền Anh Minh, Đảo Tân Thanh Tử cười, nói giọng như đùa cợt trên người :

- Trang chủ khéo nói lắm! Ta không dám nhận những lời đó đâu. Đây, ta là thủ phạm giết người của Sơn Điền gia trang, vậy Trang chủ có định tính gì với ta chẳng?

Sơn Điền Anh Minh ôn tồn, đáp :

- Đảo Tân cô nương giết kẻ phản bội, cứu sơn trang của tại hạ tránh được tai kiếp, tại hạ chỉ có cảm kích và đội ơn cô nương mà thôi.

Dứt lời, Sơn Điền Anh Minh chấp tay thi lễ. Đảo Tân Thanh Tử xua tay, nói :

- Tính ta vốn ghét những kẻ phản bội ăn cơm chủ mà lại đi bán rẻ chủ nên mới hạ thủ [2] đó thôi chứ có phải vì Trang chủ đâu. Trang chủ bất tất cảm ơn ta làm gì!

Nhìn Mộc Thôn Thanh, Đảo Tân Thanh Tử quay qua Sơn Điền Anh Minh nói :

- Hôm nay tôi lại chứng kiến thêm một màn phản bội đại quy mô, thật là thú vị thay!

Dứt lời, Đảo Tân Thanh Tử tiến bước đến gần Thuận Tử và Mộc Thôn Thanh. Thấy thế, Mộc Thôn Thanh lớn tiếng hét lên :

- Cô nương nếu không dừng bước thì tánh mạng Đường chủ Sơn Điền gia trang ắt không còn!

Đảo Tân Thanh Tử vẫn thản nhiên, dừng dừng nói :

- Cái tên thất phu Mộc Thôn Thanh kia đừng có giả cái trò rung cây nhất quỷ nhất thần! Việc sống chết của người ở Sơn Điền gia trang có ăn nhằm gì tới ta đâu mà ngươi hòng hăm dọa! Ngươi có giết chết Thuận Tử hay ‘Nghịch Tử’ thì đó là chuyện của ngươi.

Không hiểu vì sao Mộc Thôn Thanh bỗng run lên khi nghe những lời của Đảo Tân Thanh Tử. Hắn chưa biết phải làm gì thì lại nghe nàng nói tiếp :

- Hôm nay ta quyết giết chết tên Mộc Thôn Thanh khốn kiếp kia để trên thế gian này bớt đi một kẻ phản bội, và cũng để cứu mạng cho nhiều người khác khỏi chết oan cho dù có phải hy sinh tánh mạng tất cả người của Sơn Điền gia trang.

Sơn Bản Nhất Lang hoảng hốt, giọng như van lơn :

- Tiểu thư, xin thận trọng! Tánh mạng Đường chủ Sơn Điền gia trang đang nằm trong tay hắn, lỡ hắn làm bậy thì nguy!

Đôi mắt Đảo Tân Thanh Tử bỗng long lên sòng sọc, tức giận nói :

- Ngươi chỉ biết lo cho tánh mạng của Đường chủ Sơn Điền gia trang thôi à?

Liếc nhìn Thuận Tử một chặp, nàng cười gằn, mỉa mai nói :

- Kể ra vị Đường chủ quả là xinh đẹp, một đóa hoa hiếm có trên đời, chả trách Sơn Bản Nhất Lang phải động lòng, lo lắng cho người ta đến thế!

Sơn Bản Nhất Lang đỏ mặt, lên tiếng :

- Tiểu thư saoỡ buớng lời như vậy? Nếu tiểu thư có giận gì thì cứ chửi thẳng mặt Sơn Bản Nhất Lang là được chứ đừng làm nhục Đường chủ.

Đức Xuyên Thắng giận dữ nhìn Đảo Tân Thanh Tử quát lớn :

- Con nha đầu kia! Mi đắc tội với ta thì họa may còn tha thứ được chứ nếu đắc tội với Đường chủ của ta thì ta quyết không để cho mi yên đâu!

Đảo Tân Thanh Tử giọng như thách thức :

- Vậy thì ngươi làm gì ta nào? Cả Sơn Điền gia trang định làm gì ta thì cứ thử ra tay thôi!

Nàng vừa dứt lời thì một giọng nói như chuông đồng vang lên ngay sau đó :

- Có tại hạ đây thì không có ai đụng được một ché áo của tiểu thư.

Một bóng xẹt qua, mọi người nhìn kỹ thì thấy một võ sĩ đạo khác mặt đờng đờng sát khí đi tới. Sơn Bản Nhất Lang buột miệng lên tiếng :

- Phúc Điền Chiêu Phu! Người cũng đến nữa à?

Người vừa đến quả nhiên là Phúc Điền Chiêu Phu. Thấy Sơn Bản Nhất Lang, y có vẻ hơn xấu hổ, nhưng sau đó trấn tĩnh được ngay. Tay y nắm chặt chuôi kiếm, cố ý nói lớn tiếng cho tất cả mọi người cùng nghe.

- Dĩ nhiên là ta phải đến rồi. Ta đâu thể để tiểu thư mạo hiểm với đám phàm phu tục tử các người được.

Đảo Tân Thanh Tử bỗng reo lên :

- Phúc Điền Chiêu Phu đã đến rồi! Thật hay quá. Ta nhờ người giúp ta một chuyện được không?

Đôi mắt Phúc Điền Chiêu Phu như sáng rực lên :

- Tiểu thư cần gì cứ sai khiến. Đừng nói là một chuyện, cho dù là nghìn chuyện cũng còn được nữa. Dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, Phúc Điền Chiêu Phu này cũng chẳng từ nan đâu.

Đảo Tân Thanh Tử gật đầu :

- Hay lắm, có nghĩa khí vô cùng.

Đưa tay chỉ về phía Đức Xuyên Thắng, nàng lớn tiếng :

- Cái tên thất phu kia dám buông lời vô lễ thóa mạ bản cô nương. Người hãy vì ta mà dạy cho hắn một bài học nhớ đời đi, để lần sau hắn biết thế nào là lễ độ.

Phúc Điền Chiêu Phu tuốt gươm khỏi vỏ nhìn Đức Xuyên Thắng lớn tiếng :

- Người đắc tội với ai cũng được, thậm chí luôn cả với ta, nhưng không thể đắc tội được với Đảo Tân cô nương đâu. Mau rút kiếm ra để ta khỏi mang tiếng là hiệp đáp kẻ tay không.

‘Soạt’ một tiếng, Đức Xuyên Thắng tuốt gươm khỏi vỏ, gầm lên :

- Người là cái thá gì mà đòi lớn lối như vậy hả? Đừng nói là Đảo Tân cô nương, cho dù Đảo Tân Nghĩa Hoằng có tới đây ta cũng không sợ nữa.

Đảo Tân Thanh Tử nghe nói lửa giận phùng phùng quất lớn như ra lệnh :

- Người dám buông lời xúc phạm phụ thân ta hả? Vốn dĩ ta chỉ muốn dạy người một bài học vừa phải cho biết thôi, nhưng người đã hỗn láo nói động đến cha ta thì ta không thể để cho người sống được. Phúc Điền Chiêu Phu, hãy cắt lưỡi hắn cho ta để ta thấy cho chó ăn rồi sau đó hãy giết hắn chết!

Sơn Bản Nhất Lang vội bước ra nói :

- Tiểu thư xin dẫn cơn thịnh nộ. Tình thế lúc này đang nghiêm ngặt, không phải để chấp nhặt từng lời nói để sinh ra ấu đả. Sơn Bản Nhất Lang thật tình cúi đầu xin tiểu thư.

Đảo Tân Thanh Tử xua tay, quát :

- Sơn Bản Nhất Lang! Người dám dạy đời ta ư? Hãy mau tránh ra ngay! Phúc Điền Chiêu Phu! Người hứa giúp ta thì mau ra tay thôi!

[1] Ngộ nhận: hiểu lầm.

[2] Hạ thủ: xuống tay.

13. Chương 13: - Hồi 13

Phúc Điền Chiêu Phu xông tới tấn công tới tấp, Đức Xuyên Thắng cũng đỡ gạt, phản công dữ dội. Sơn Bản Nhất Lang thầm kêu khổ chưa biết phải làm gì. Sơn Điền Anh Minh mấy lần lên tiếng yêu cầu hai cao thủ ngừng tay nhưng hai người đánh nhau đang hăng nên làm như chẳng nghe thấy. Hai người giao thủ trên hai mươi hiệp vẫn không phân thắng bại.

Đảo Tân Thanh Tử bỗng nhìn Sơn Bản Nhất Lang háy mắt một cái rồi hét lên một tiếng, khẽ xoay người thật lẹ. Một ánh kim loại lóe lên từ tay nàng phóng ra tựa như ám khí nhắm hướng Mộc Thôn Thanh bay tới. Mộc Thôn Thanh hoảng hốt thu nhanh lưỡi kiếm về, khẽ vung lên gạt một cái.

“Keng” một tiếng, một vật nhỏ hình ngôi sao năm cánh bằng thép cắm phập dưới mặt đất. Trong khoảnh khắc đó, thừa lúc Mộc Thôn Thanh bận đỡ gạt ám khí của Đảo Tân Thanh Tử, Sơn Bản Nhất Lang phi thân tới, hét lớn :

- Lâm Cát huynh, mau yểm trợ tôi!

Tay chàng ôm choàng lấy lưng Thuận Tử, dùng cả tấm thân che cho nàng nên toàn bộ lưng để hở. Khi đó, Mộc Thôn Thanh sau khi đỡ được ám khí của Đảo Tân Thanh Tử đã sớm đoán biết Sơn Bản Nhất Lang sẽ thừa cơ hội xông tới cứu người nên sau khi gạt xong ám khí, liền xoay ngược chiều gươm chém thẳng vào lưng Sơn Bản Nhất Lang.

Đang cơn nguy ngập thì Đảo Tân Thanh Tử lại vung tay thêm một lần nữa, và một ám khí hình ngôi sao năm cánh lại nhắm người Mộc Thôn Thanh bay tới. Lần này, Mộc Thôn Thanh không dùng kiếm đỡ ám khí, chỉ lách qua một bên là tránh thoát, đồng thời xoay gươm chém mạnh một chiêu vào lưng Sơn Bản Nhất Lang.

Thời may, Lâm Cát Lang sau khi nghe lời cầu cứu của Sơn Bản Nhất Lang đã lanh trí đoán được sự việc bèn nhảy tới vung kiếm đỡ chiêu của Mộc Thôn Thanh. Nhờ vậy, Sơn Bản Nhất Lang phi thân, cứu được Thuận Tử đem về phía trận bên mình an toàn.

Khi ấy, Đảo Tân Thanh Tử bỗng lớn tiếng :

- Phúc Điền Chiêu Phu, mau đình thủ [1]!

Nghe Đảo Tân Thanh Tử nói, Phúc Điền Chiêu Phu lập tức nhảy qua một bên, dừng tay lui về vị trí đứng cạnh nàng. Phía bên kia, Đức Xuyên Thắng cũng lui về trận, nhưng gươm vẫn thủ thế, cùng với Lâm Cát Lang che chở, bảo vệ cho Thuận Tử, Sơn Điền Anh Minh cũng như Hải Đầu.

Lúc bấy giờ, mọi người mới hiểu ra trước sau, tất cả chỉ là mưu kế của Đảo Tân Thanh Tử nhằm mục đích cứu Thuận Tử dù là mạo hiểm, bảo Phúc Điền Chiêu Phu đấu với Đức Xuyên Thắng để chia trí, đánh lạc hướng Mộc Thôn Thanh. Cũng may là Sơn Bản Nhất Lang hiểu ý nàng, và Lâm Cát Lang cũng nhanh trí, đề cao cảnh giác, ra tay yểm trợ cho Sơn Bản Nhất Lang cho nên mới cứu được Thuận Tử.

Về phía Thuận Tử, từ lúc Sơn Bản Nhất Lang ôm nàng, dùng thân chàng che chở cho nàng, nàng cảm thấy lòng như ấm áp lạ thường, dường như không muốn chàng buông ra nữa. Đang suy tư mơ màng thì tay Sơn Bản Nhất Lang buông lưng nàng ra, và giọng chàng thốt lên :

- Nghĩa tửu, đệ cam thất lễ! [2]

Sơn Điền Anh Minh nhảy đến ôm chặt vợ vào lòng an ủi chẳng cùng. Với thái độ thật tình, ông ta nhìn Đảo Tân Thanh Tử cùng Sơn Bản Nhất Lang, cũng như Lâm Cát Lang và Đức Xuyên Thắng, nói :

- Đa tạ Đảo Tân cô nương cùng tất cả các huynh đệ đã ra tay cứu tiện nội. Ôn sâu này, Sơn Điền Anh Minh nguyện mãi mãi khắc cốt ghi tâm.

Đảo Tân Thanh Tử phá lên cười rộ, nói :

- Trang chủ lại khách khí nữa rồi! Ta đâu có cứu ai đâu mà bảo là ơn sâu với lại không sâu! Như ta đã nói, ta chỉ muốn giết những tên phản chủ, hai lòng mà thôi.

Liền khi đó, một người ăn mặc theo lối võ sĩ đạo, mặt mày hung tợn, bước từ phía sau Mộc Thôn Thanh lên, giọng như cái lệnh võ :

- Các người tưởng đã thoát nạn ư? Lầm!

Tiếng nói vừa dứt, y móc ngay một cái túi, khê phất tay một cái, bụi khói bay mù mịt. Sơn Bản Nhất Lang kinh hãi, la lớn :

- Độc! Tất cả mọi người mau tránh ngay, lập tức lui xuống!

Chẳng ai bảo ai, sau khi nghe Sơn Bản Nhất Lang lên tiếng cảnh giác đều phi thân ra lùi về phía sau càng xa càng tốt để tránh. Sơn Điền Anh Minh đứng xa nhất, ôm vợ nhảy lui trở lại hơn mười bước nên hai người đều bình an vô sự. Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang cũng lẹ chân tránh khỏi nên hai người cũng không bị tổn hại gì. Nhưng Đảo Tân Thanh Tử và Phúc Điền Chiêu Phu né tránh không kịp, trúng phải khói độc, cảm thấy choáng váng mặt mày, ngã lăn xuống đất nằm bất động.

Sơn Bản Nhất Lang quát lên :

- Mi thật là bĩ ỉ, dám dùng độc hại người!

Vừa dứt lời, chàng khê tuốt gươm vung lên một cái. Cả thân hình kẻ phóng độc ngã xuống như cây bị đốn, máu rỉ ra trên trán. Hạ sát xong gã hạ độc thủ, Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu, than :

- Võ nghệ và kiếm thuật tên này cũng tầm thường nhưng tài dùng độc của hắn quả thật lợi hại.

Mộc Thôn Thanh ngược mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Kẻ nào đã trúng độc của Phi Đại (Shouta), đại đệ tử của Cát Điền Thiên Hương Tử rồi thì chỉ còn chờ chết mà thôi.

Nhìn Sơn Bản Nhất Lang, Mộc Thôn Thanh nói như diều cợt :

- Sơn Bản Nhất Lang, không ngờ một đời tung hoành ngang dọc của ngươi nay đành chôn vùi bởi chất độc của Phi Đại. Thật đáng tiếc, đáng tiếc!

Sơn Bản Nhất Lang nhìn Mộc Thôn Thanh cười ruồi, giọng khinh khỉnh :

- Chất độc của tên vô lại đó mà hồng giết nổi ta? Ngươi đừng nằm mơ!

Nhìn Đảo Tân Thanh Tử cùng Phúc Điền Chiêu Phu nằm bất động dưới đất, Sơn Bản Nhất Lang đặt tay lên mũi và ngực hai người khám nghiệm. Thấy hai người còn hơi thở tuy yếu ớt, chàng mừng rỡ, nói :

- Còn cứu được!

Đoạn Sơn Bản Nhất Lang điểm vào huyệt trên mình hai người, lấy trong người ra một lọ thuốc, lấy ra hai viên, nhét vào mồm từng người. Chàng nhìn Sơn Điền Anh Minh như nài nỉ :

- Xin Nghĩa huynh cho gia nhân đem hai người này vào trong điều trị.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu hưởng ứng, sai gia nhân khiêng cả Đảo Tân Thanh Tử cùng Phúc Điền Chiêu Phu vào trong điều trị, chăm sóc. Khi đó, Sơn Bản Nhất Lang mới nhìn Mộc Thôn Thanh gần từng tiếng :

- Bây giờ ta mới tính với ngươi!

Mộc Thôn Thanh lại phá lên cười thêm một hồi nữa, giọng như đắc ý :

- Sơn Bản Nhất Lang! Ngươi đừng đóng kịch nữa. Ngươi bị trúng độc nặng hơn ai hết, chẳng qua nhờ nội công ngươi cao thâm nên còn chịu đựng được thêm ít lâu. Nhưng chẳng bao lâu đâu, chất độc sẽ từ từ thấm, và ngươi sẽ thổ huyết [3] mà chết thôi!

Sơn Bản Nhất Lang thần nhiên nói :

- Chất độc bàng môn tả đạo thì hại ta thế nào được, ngươi đừng hăm dọa nữa, mất công. Mà cứ cho là những gì ngươi nói là sự thật đi, bây giờ ta giết ngươi cũng chưa muộn mà.

Sơn Bản Nhất Lang toan tuốt gươm thì Đức Xuyên Thắng cản lại, nói :

- Sơn Bản đại ca hãy nghỉ ngơi, để tôi thanh toán tên phản bội này được rồi.

Nói dứt lời, Đức Xuyên Thắng tuốt gươm khỏi vỏ chỉ vào mặt Mộc Thôn Thanh nói lớn :

- Mộc Thôn Thanh! Hôm nay Đức Xuyên Thắng ta sẽ thay Trang chủ, cũng như vì tất cả mọi người tại Sơn Điền gia trang mà thanh toán một tên phản chủ làm gương cho hậu thế [4].

Mộc Thôn Thanh bắt đầu cảm thấy run sợ. Vừa toan tìm đường tẩu thoát thì Lâm Cát Lang đã nhảy tới cản đường, nói :

- Định tẩu thoát hả? Đừng có nằm mơ!

Mộc Thôn Thanh càng thêm run sợ. Trước mặt hắn giờ toàn là những cao thủ thượng thặng trên giang hồ, bất luận đụng người nào cũng khó lòng mà thủ thắng. Nếu như tất cả đồng tâm đối phó với mình thì chỉ có một con đường duy nhất là “chết” mà thôi. Vốn là người thông minh, mưu mô có thừa nên thoáng một cái hắn đã nghĩ ngay ra được một kế. Hắn ngửa mặt lên trời cười, nói :

- Nếu Mộc Thôn Thanh này phải chết dưới tay Sơn Bản Nhất Lang, Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang thì thật là một cái chết oanh liệt. Hân hạnh! Hân hạnh!

Đức Xuyên Thắng bĩu môi, nói :

- Người khỏi phải buông lời nói khích. Chỉ một mình Đức Xuyên Thắng ta cũng đủ lấy mạng người rồi.

- Trường hợp người thắng không nổi mà gục dưới ta ta thì sao?

- Thì người có thể tùy tiện rời khỏi nơi này.

Lâm Cát Lang hiểu rõ ý định của Mộc Thôn Thanh, đã định lên tiếng, ngặt nỗi Đức Xuyên Thắng đã ‘nhanh nhẩu đoảng’ lên tiếng trước và trúng kế khích tướng của Mộc Thôn Thanh. Lâm Cát Lang bất bình lên tiếng trách :

- Đức Xuyên Thắng! Anh trúng kế của hắn rồi. Rủi anh không may lỡ tay sênh miếng thì có phải mình làm chuyện quăng cá trong rọ xuống nước hay không? Tới chừng đó muốn bắt lại cũng không phải dễ.

Đức Xuyên Thắng mỉm cười, nói :

- Tôi biết Lâm Cát huynh lo lắng chuyện này. Nhưng đừng lo, Đức Xuyên Thắng này sẽ không cho hắn được toại nguyện đâu.

Xoay qua Sơn Điền Anh Minh, Đức Xuyên Thắng nói bằng giọng cầu khẩn :

- Trang chủ! Nếu chẳng may Đức Xuyên Thắng có gục ngã dưới gươm của Mộc Thôn Thanh thì xin Trang chủ cùng tất cả các huynh đệ ở đây để cho hắn đi khỏi nơi này chứ đừng làm khó dễ gì cả. Xin mọi người hứa toàn thành thỉnh nguyện này của Đức Xuyên Thắng.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu, khẳng khái nói :

- Được, nếu chẳng may Đức Xuyên huynh thất bại, chúng ta sẽ giữ lời hứa mà để cho Mộc Thôn Thanh rời khỏi chỗ này toàn tánh mạng.

Một lời Trang chủ đã hứa đương nhiên chẳng một ai dám có ý kiến gì thêm. Lúc bấy giờ, Đức Xuyên Thắng mới lớn tiếng hét lên :

- Mộc Thôn Thanh, người nghe chưa? Nếu người thắng thì cứ tự nhiên rời khỏi nơi này mà không bị ai cản trở như Trang chủ đã hứa. Mau ra tay đi thôi!

Đức Xuyên Thắng nói xong liền hét lên một tiếng, xông tới chém loạn xạ. Mộc Thôn Thanh cũng đón đỡ, phản công kịch liệt. Hai người cùng nhau giao đấu trên năm mươi hiệp cũng chưa phân thắng bại.

Mộc Thôn Thanh lồng lộn lên như một con mãnh thú bị dồn vào đường cùng, tung ra toàn những chiêu thức chí mạng như liều chết khiến Đức Xuyên Thắng không dám xem thường, phải lo chống trả, đỡ gạt liên miên không kịp ngừng tay.

Lâm Cát Lang lược trận cảm thấy nóng lòng khó chịu vô cùng, chỉ muốn xách kiếm xông vào trợ lực với Đức Xuyên Thắng giết phút kẻ phản bội sớm chừng nào hay chừng đó. Nhưng nếu làm thế thì trái với tinh thần võ sĩ đạo, hơn nữa Trang chủ cũng đã hứa cho hắn một cơ hội công bằng chiến đấu tìm đường sống, cho dù đường sống của kẻ phản bội trả bằng giá sinh mạng của thuộc hạ thân tín của mình...

Sơn Bản Nhất Lang như đọc được ý nghĩ của Lâm Cát Lang. Chàng bèn lên tiếng trấn an :

- Lâm Cát huynh đừng lo. Chỉ trong mười chiêu, trận đấu sẽ được phân biệt hơn thua rõ rệt.

Lúc đó, hình như trận đấu giữa Đức Xuyên Thắng và Mộc Thôn Thanh đã đi đến hồi quyết liệt. Đức Xuyên Thắng hét lên một tiếng, từ thế thủ bỗng chuyển qua thế công, tung ra những chiêu cực kỳ dũng mãnh. Chồng đỡ được thêm vài chiêu, Mộc Thôn Thanh đã bắt đầu cảm thấy mệt, chân tay bủn rủn. Ưu thế đã nghiêng hẳn về phía Đức Xuyên Thắng.

“Keng” một tiếng, thanh trường kiếm trong tay Mộc Thôn Thanh đã rời khỏi tay hắn rơi loảng xoảng trên mặt đất. Mọi người thấy Đức Xuyên Thắng mặt mày tươi tỉnh, kẻ lưỡi gươm ngay cổ Mộc Thôn Thanh nói :

- Giờ ngươi tính sao?

Mộc Thôn Thanh thúc thủ, giọng yếu ớt :

- Còn tính sao nữa! Ta đã thua rồi, ngươi cứ ra tay đi.

Đức Xuyên Thắng bỗng thu kiếm về, nói :

- Ta cho ngươi một cơ hội tự xử lấy. Ngươi tự xử rồi, mọi lỗi lầm của ngươi ta sẽ bỏ qua hết và xin Trang chủ chôn cất người đàng hoàng như người của Sơn Điền gia trang. Còn nếu ngươi để ta phải ra tay thì kẻ như ta giết một kẻ thù, sẽ không có đặc ân như ta vừa nói.

Mộc Thôn Thanh nét mặt buồn rầu, suy nghĩ một hồi. Sau cùng y mới lên tiếng :

- Cảm ơn ngươi. Như thế là ta cũng mãn nguyện lắm rồi.

Quay qua Sơn Điền Anh Minh, Mộc Thôn Thanh cúi xuống lạy, giọng nghẹn ngào như đầy vế ân hận :

- Mộc Thôn Thanh được Trang chủ mang từ bóng tối ra ánh mặt trời, trọng dụng chẳng cùng, hết lòng tin cậy. Thế mà Mộc Thôn Thanh này lại nở phản bội Trang chủ thì thật không bằng giống heo, giống chó. Cho dù là vậy, Trang chủ khoan hồng đại lượng, vẫn chừa cho một con đường sống, cho một cơ hội công bằng chiến đấu với Đức Xuyên Thắng. Chẳng qua là ý trời không dung túng kẻ phản bội đó thôi. Mộc Thôn Thanh đã thua thì chẳng còn lời nào để nói nữa, mà cũng chẳng mong được hưởng đặc ân nào sau khi chết, và cũng không xứng đáng được gọi là người của Sơn Điền gia trang.

Dứt lời, Mộc Thôn Thanh rút thanh đoản kiếm đâm bên mình tự đâm vào bụng một nhát chết ngay tức thì. Mọi người ai nấy đều im lặng, không ai nói được lời nào. Sơn Điền Anh Minh bước tới nhặt thanh trường kiếm của Mộc Thôn Thanh, tháo vỏ kiếm trên người y tra vào, đặt lên thi thể, nói :

- Mộc Thôn Thanh, anh vẫn là người của Sơn Điền gia trang.

Mọi người ai nấy đều cảm động trước nghĩa cử của Sơn Điền Anh Minh, người Trang chủ đầy lòng nhân ái, đức độ. Quay qua đám gia nhân, Sơn Điền Anh Minh ra lệnh :

- Hãy đem thi thể Mộc Thôn tráng sĩ chôn cất đàng hoàng, và phải nhớ cấp dưỡng cho gia đình đều đặn hàng tháng.

Đám gia nhân tuân lệnh, cùng nhau khiêng xác Mộc Thôn Thanh đem đi chôn. Mọi người cùng nhau theo Sơn Điền Anh Minh vào bên trong sơn trang. Ai nấy đồng lòng, nối gót nhau đi thăm Đảo Tân Thanh Tử và Phúc Điền Chiêu Phu. Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Thuốc của đệ khi này chỉ có thể tạm ngăn ngừa chất độc khỏi lan tràn trong cơ thể hai người. Phải có thần dược Lý Ngư Lệ thì mới có thể cải tử hồi sinh cho Đảo Tân tiểu thư cùng Phúc Điền Chiêu Phu được. Nhưng phải mất cả tuần mới tỉnh lại được, và cả tháng mới phục sức lại nổi.

Thuận Tử reo lên, nói :

- Không sao! Chúng ta vốn sẵn có Lý Ngư Lệ mà. Vậy là Đảo Tân cô nương cùng Phúc Điền tráng sĩ được cứu rồi!

Sơn Điền Anh Minh cũng nói thêm :

- Giả dụ không có thì cho dù phải lặn lội tới chân trời góc biển nào, với bất cứ giá nào thì cũng phải tìm mua cho kỳ được.

Sơn Bản Nhất Lang thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười mãn nguyện. Chàng thụp xuống lạy Sơn Điền Anh Minh cùng Thuận Tử, tạ :

- Đa tạ nghĩa huynh cùng nghĩa tẩu. Đệ...

Chưa nói hết câu, Sơn Bản Nhất Lang chợt cảm thấy hoa mắt, mặt mày xay xẩm choáng váng, ngã lộn ra đất. Cả Sơn Điền Anh Minh cùng Thuận Tử kinh hãi, la lên :

- Nghĩa đệ!

Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang cũng hoảng hốt la lên :

- Sơn Bản đại ca!

[1] Đình thủ: ngừng tay

[2] Nam nữ thọ thọ bất thân.

[3] Thổ huyết: học máu.

[4] Hậu thế: đời sau.

14. Chương 14: - Hồi 14

Sơn Điền Anh Minh lắc đầu, nói :

- Mộc Thôn Thanh quả nhiên nói không sai lời chút nào. Nghĩa đệ của ta quả đã trúng kịch độc!

Lâm Cát Lang đưa tay sờ lên mũi Sơn Bản Nhất Lang, sau đó để tay lên lồng ngực chàng khám nghiệm nhịp tim đập. Y thở dài, than :

- Chỉ vì không muốn để ai trúng độc, Sơn Bản đại ca không tiếc tánh mạng, một mình gánh chịu lấy hết...

Dừng lại vài giây, Lâm Cát Lang nói tiếp :

- Tên đồ đệ của Cát Điền Thiên Hương Tử mà đã lợi hại thế rồi thì đủ hiểu y còn lợi hại đến thế nào!

Nghe Lâm Cát Lang than, ai nấy đều lo lắng, vì đã hiểu được thực lực của đối phương, tức phe Điền Trung Tấn. Đức Xuyên Thắng cũng mặt mày nhăn nhó, nghĩ ngợi. Y nhìn Sơn Bản Nhất Lang nằm, tin chắc Sơn Bản Nhất Lang đang bất tỉnh, chắc chắn không nghe được những lời gì, do ai nói.

Đức Xuyên Thắng lẩm bẩm :

- Sơn Bản đại ca! Thật sự thì Đức Xuyên Thắng này đã thua đại ca từ lâu rồi, từ bản lĩnh, võ nghệ, kiếm thuật cho đến đảm lược, đức độ và nhân nghĩa. Đệ không có chút nào sánh nổi với đại ca mà trước nay chẳng biết trời cao gì. Từ nay đệ chỉ xin sống chết với đại ca thôi chứ không bao giờ đề cập tới chuyện so tài nữa.

Lúc đó, Thuận Tử đã đem thần dược Lý Ngư Lệ đến, lấy thuốc định nhét vào miệng Sơn Bản Nhất Lang thì chàng bỗng mở mắt ra, nhìn nàng, thều thào nói :

- Xin nghĩa tử cứu Đảo Tân tiểu thư cùng Phúc Điền Chiêu Phu trước đi. Tình trạng của họ nguy ngập hơn đệ nhiều...

Chỉ nói được đến đây, đầu Sơn Bản Nhất Lang treo qua một bên, máu trong mồm rỉ ra. Thuận Tử xúc động, nói :

- Đến nước này mà nghĩa đệ vẫn không ngừng lo cho người khác ư?

Đức Xuyên Thắng thấy vậy vội lên tiếng :

- Đường chủ hãy cứu hai người kia trước đi, để tôi giúp Sơn Bản đại ca phong tỏa [1] các huyết đạo đã.

Thuận Tử nghe lời, đem Lý Ngư Lệ đến nhét vào mồm Đảo Tân Thanh Tử cùng Phúc Điền Chiêu Phu. Cùng lúc đó, Đức Xuyên Thắng điểm các trọng huyết trên người Sơn Bản Nhất Lang, ngăn cản chất độc loang ra khắp nơi trong cơ thể chàng. Móc trong người Sơn Bản Nhất Lang lọ thuốc khi này, Đức Xuyên Thắng lấy một viên nhét vào miệng chàng. Sau đó Đức Xuyên Thắng mới bế xốc Sơn Bản Nhất Lang đặt lên giường, nói :

- Bây giờ Đường chủ cho Sơn Bản đại ca uống Lý Ngư Lệ được rồi.

Không chút chậm trễ, Thuận Tử làm theo lời Đức Xuyên Thắng. Nàng hết nhìn trượng phu Sơn Điền Anh Minh tới nhìn Đức Xuyên Thắng cùng Lâm Cát Lang, luôn miệng hỏi :

- Liệu nghĩa đệ có sao không?

Hay :

- Liệu Sơn Bản huynh đệ liệu có tỉnh lại không?

Sơn Điền Anh Minh thấy vậy, ôm vợ vào lòng an ủi :

- Nghĩa đệ bản lãnh phi thường, nội công thâm hậu, chuyện phục hồi chỉ trong nay mai thôi em. Với lại, anh tin trời không nỡ hại người trung nghĩa đâu.

Cả Đức Xuyên Thắng với Lâm Cát Lang đều gật đầu, nói :

- Sơn Bản đại ca không phải hạng người chết yếu đâu.

Vừa lúc đó, có người chạy vào báo tin :

- Thưa Trang chủ, có Kiều Bản Dũng phe Điền Trung Tấn rầm rộ kéo quân đến, chỉ có cách sơn trang chúng ta vài dặm thôi!

Sơn Điền Anh Minh nghe tin bỗng giật mình lo sợ. Thuận Tử cũng run rẩy, ôm chặt lấy chồng. Lâm Cát Lang thấy vậy đứng phắt dậy, nói :

- Để Lâm Cát Lang này đem quân đến quyết một trận sống mái với hãn.

Đức Xuyên Thắng cũng hăng hái đứng dậy, giọng quả quyết :

- Để tôi đi chung với anh.

Lâm Cát Lang vỗ vai Đức Xuyên Thắng, nói :

- Đức Xuyên Thắng! Anh phải ở lại bảo vệ Trang chủ, Đường chủ cùng Thiếu chủ cũng như Sơn Bản đại ca cùng Đảo Tân cô nương và toàn thể sơn trang. Giờ chỉ còn anh với tôi là còn đủ sức đối đầu với quân địch, nếu anh đi luôn thì lấy ai bảo vệ sơn trang?

Đức Xuyên Thắng nói :

- Nếu vậy thì anh ở lại mà bảo vệ sơn trang, để tôi liều chết nghênh địch.

Sơn Điền Anh Minh nghiêm nghị, bảo hai người :

- Hai người bắt tất phải tranh giành! Tôi không muốn ai phải liều mạng đi cả. Hãy cùng nhau ở lại sơn trang mà cố thủ. Nếu số mạng Sơn Điền Anh Minh cùng sơn trang này đến lúc tàn thì chẳng thà chúng ta

hãy cùng nhau đồng sinh đồng tử chứ tôi không muốn ai phải liều mạng hết. Mà nếu nhị vị huynh đệ chết thì không lẽ tôi lại yên tâm sống một mình sao?

Lâm Cát Lang mỉm cười, phân trần :

- Tôi hiểu lòng Trang chủ, người lúc nào cũng nghĩ đến sự an nguy của kẻ dưới. Nhưng đây là lúc cho những kẻ dưới vì Trang chủ và sơn trang mà ra sức chứ không được tiếc rẻ sinh mạng. Với tình thế hiện tại, nếu chúng ta ở lại cố thủ thì chỉ là đợi chết mà thôi. Đem quân ngăn chặn dĩ nhiên chưa phải thượng sách, hy vọng thủ thắng không cao lắm nhưng vẫn còn hơn ngồi yên chịu trận, vì nếu làm vậy thì chỉ có chết chắc. Tóm lại, Kiều Bản Dũng có lợi hại đến đâu thì ta cũng phải quyết chiến thôi. Còn về phần tôi và Đức Xuyên Thắng thì nếu xông trận dàn quân, sắp xếp chiến thuật chiến lược tất nhiên Đức Xuyên Thắng không bằng tôi. Còn như ở lại cố thủ sơn trang thì tôi lại thua xa Đức Xuyên Thắng. Vì vậy, xin Trang chủ chấp thuận lời thỉnh cầu của tôi mà ban lệnh xuất sư. Còn Đức Xuyên Thắng thì hãy ở lại cố thủ sơn trang, trách nhiệm này còn quan trọng hơn việc quyết chiến ngăn địch của tôi nhiều.

Cả Sơn Điền Anh Minh cùng Đức Xuyên Thắng đều im lặng vì biết Lâm Cát Lang nói phải, bàn luận chính xác vô cùng. Giây lâu, Sơn Điền Anh Minh mới lên tiếng :

- Lâm Cát huynh đệ, nghe lời ta dặn. Nếu nhắm không cự nổi thì lập tức rút về cố thủ sơn trang chứ đừng liều mạng một cách vô ích. Ta không cần huynh đệ làm anh hùng võ sĩ đạo mà chỉ cần huynh đệ có mạng trở về. Tóm lại ta không muốn Lâm Cát huynh đệ liều mạng hy sinh, càng không muốn huynh đệ tự mổ bụng vì bất cứ lý do nào.

Lâm Cát Lang cười, nói :

- Xin Trang chủ đừng lo, Lâm Cát Lang sẽ tùy cơ ứng biến. Cái chết nhiều lúc nhẹ tựa lông hồng, nhưng cũng có những lúc nặng tựa thái sơn. Cứ thật thà mà nói, cái chết rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn là không còn cơ hội phục vụ dưới trướng của Trang chủ. Chết vì Trang chủ là cái chết vinh hạnh, đáng chết. Từ ngày theo Trang chủ tới nay, Lâm Cát Lang nhận thất Trang chủ đối với kẻ dưới chỉ có thưởng mà không bao giờ có phạt. Cái nhân, cái đức của Trang chủ thật không thể tìm ra người thứ hai dưới vòm trời này.

Sơn Điền Anh Minh nghe nói hết sức cảm động nhưng chẳng biết phải nói làm sao. Đức Xuyên Thắng sau đó lại tiếp lời :

- Những gì Đức Xuyên Thắng này muốn nói thì Lâm Cát huynh đã nói hết rồi. Tôi chỉ là một kẻ vũ phu, nhưng cũng hiểu thế nào là nhân nghĩa, là trung. Nếu không gặp Trang chủ thì chắc chúng tôi đã chết từ lâu rồi, không vì gươm đao thì cũng vì sương gió. Trang chủ đem chúng tôi về, ban cho chốn dung thân, nuôi dưỡng chúng tôi, cho hưởng không thiếu một thứ gì. Nếu phải hy sinh vì Trang chủ thì quả là điều vinh dự. Chết vì Trang chủ vẫn còn hơn sống mà phục vụ cho những kẻ khác, bất luận là ai. Trang chủ tuy không phải là chủ nhân đầu tiên của Đức Xuyên Thắng này, nhưng chắc chắn sẽ là người cuối cùng.

Sơn Điền Anh Minh không còn giấu được sự xúc động nữa. Lệ ông ta từ đầu trào ra, nghẹn lời nói :

- Các vị huynh đệ xin đừng nói nữa. Thật không uống một phen kết giao. Nếu phải làm lại từ đầu thì Sơn Điền Anh Minh này cũng không làm gì khác hơn đâu.

Lâm Cát Lang bỗng xua tay, nghiêm mặt nói :

- Bây giờ tình thế đang nguy ngập, không phải là lúc để chúng ta ngồi kể lể tâm tình với nhau nữa. Tôi phải lên đường xuất trận ngay bây giờ. Đức Xuyên huynh, nếu tôi thất bại, hay vạn bất đắc dĩ có điều gì không may xảy ra, anh đừng liều mạng đi tìm Kiều Bản Dũng quyết đấu hay trả thù. Hãy hộ tống, bảo vệ Trang chủ cùng tất cả mọi người trong sơn trang tìm nơi lánh nạn. Nên nhớ rõ: 'quân tử phục thù, mười năm chưa muộn'.

Dứt lời, Lâm Cát Lang thụp xuống lạy Sơn Điền Anh Minh cùng Thuận Tử, sau đó khẽ cúi đầu chào Đức Xuyên Thắng rồi nói gọn vài câu :

- Đã đến lúc Lâm Cát Lang phải đi rồi! Xin Trang chủ cùng Đường chủ hãy保重. Đức Xuyên huynh xin hãy nhớ lời tôi dặn. Vận mệnh của Sơn Điền gia trang nằm cả trong tay anh đấy, đừng quên nhé!

* * * * *

Thuận Tử một tay chăm sóc cho ba người: Đảo Tân Thanh Tử, Phúc Điền Chiếu Phu cùng Sơn Bản Nhất Lang. Chỉ khi nào cần lắm nàng mới gọi gia nhân nhờ vả giúp một tay. Sơn Điền Anh Minh cũng lo lắng vô cùng, ruột rối như tơ vò nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc hỗ trợ tinh thần cho vợ. Thấy Thuận Tử lo lắng cho Sơn Bản Nhất Lang đến quên ăn quên ngủ, ông ta phải đích thân đi lấy thức ăn thức uống cho vợ. Cầm tay Thuận Tử, ông ta nói :

- Anh biết em rất lo cho nghĩa đệ. Anh cũng vậy, còn lo cho y hơn cả chính bản thân của anh. Nhưng em phải lo ăn uống nghỉ ngơi mới được. Em có sức khỏe thì mới tiếp tục chăm sóc cho mọi người được. Mình chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi. Mọi việc khác chỉ đành phó cho trời định đoạt.

Thuận Tử dựa đầu vào vai chồng, nói không nên lời. Nhìn Sơn Bản Nhất Lang nằm bất động, Sơn Điền Anh Minh cảm khái, nói :

- Ước gì anh có được một phần dũng như nghĩa đệ. Nhiều lúc anh cảm thấy bất lực vô cùng, không quả quyết được như y. Có Sơn Bản Nhất Lang, anh bớt lo vì biết y rất trung nghĩa, rất lo cho em cùng Hải Đầu...

Thuận Tử bỗng bật khóc nức nở. Sơn Điền Anh Minh ôm vợ vào lòng, nói :

- Chuyện gì khiến cho em buồn vậy?

Thuận Tử nức lên từng hồi, giây lâu mới thốt được vài tiếng :

- Trượng phu! Em thật có lỗi với anh. Em thật không xứng đáng là vợ hiền...

Sơn Điền Anh Minh bịt miệng Thuận Tử, nhỏ nhẹ, âu yếm nói :

- Khờ dại quá! Em nào có thiếu bốn phận làm vợ hay làm mẹ bao giờ đâu. Anh cấm không cho em nói những lời như thế nữa nghe chưa!

Thuận Tử lại tiếp tục khóc nức nở. Sơn Điền Anh Minh chỉ có biết tìm lời ngọt ngào để vuốt ve vợ chứ chẳng biết làm gì hơn nữa. Sau bao năm chung sống, ông rất hiểu ý cũng như tâm tình của vợ. Những gì nàng vừa nói khi này ông đã hiểu rõ mồn một nhưng nhất quyết không để cho nàng thốt ra lời.

Lau khô hai giòng lệ trên má cho Thuận Tử, Sơn Điền Anh Minh dịu dàng, nói :

- Anh thật là người có diễm phúc nhất trên thế gian này. Có được vợ đẹp, hiền ngoan và chung thủy, có con ngoan giỏi, có nghĩa đệ trung can nghĩa đảm cùng các huynh đệ nghĩa khí đầy mình. Nếu có phải chết đi, anh cũng vẫn vui.

Vừa lúc đó, bên ngoài có tiếng vó ngựa. Gia nhân chạy vào báo rằng :

- Thưa Trang chủ, có chừng chục người quân ta đang phi ngựa về phía sơn trang, chắc là để báo tin.

Sơn Điền Anh Minh ngửa mặt lên trời, than :

- Thôi rồi! Tánh mạng Lâm Cát huynh đệ hồng rồi!

Không đầy bao lâu sau, một số quân Sơn Điền gia trang hốt ha hốt hải chạy vào ra mắt Sơn Điền Anh Minh báo tin :

- Thưa Trang chủ, quân ta đại bại. Lâm Cát tráng sĩ dẫn chúng tôi quyết chiến với quân Kiều Bản Dũng, nhưng phe chúng đông gấp mấy lần. Giao chiến không bao lâu, quân ta chết gần hết, Lâm Cát tráng sĩ cố mở vòng vây cho chúng tôi, dẫn chúng tôi và một số anh em phải lập tức về ngay sơn trang báo tin cho Trang chủ cùng Đức Xuyên tướng quân phải thi hành gấp rút những lời Lâm Cát tráng sĩ đã dặn trước khi đi.

Sơn Điền Anh Minh cất tiếng hỏi :

- Thế Lâm Cát tráng sĩ đâu rồi?

Đám quân ai nấy nhìn nhau tỏ vẻ buồn rầu, chẳng ai thốt được lời.

Sơn Điền Anh Minh cảm thấy lòng mình như bị muôn ngàn mũi chim châm chích vào. Ông đau khổ, hỏi :

- Có phải Lâm Cát tráng sĩ gặp nguy rồi phải không?

Đám người ai nấy đều gật đầu. Hồi lâu mới có người lên tiếng :

- Sau khi mở đường máu cho chúng tôi và một số anh em, Lâm Cát tráng sĩ vào lại trận chiến giúp các anh em khác. Lúc đó Kiều Bản Dũng tới thách đánh. Lâm Cát tráng sĩ ra tay đánh chưa đầy mấy hiệp đã phải uổng mạng dưới tay tên Kiều Bản Dũng kia!

Một người khác lên tiếng :

- Tên Kiều Bản Dũng thật lợi hại. Suốt bao nhiêu năm trời ra trận, chứng kiến bao nhiêu trận quyết đấu giữa các dũng tướng cũng như các võ sĩ đạo lừng danh, nhưng thú thật, tôi chưa từng thấy ai khủng khiếp như hắn!

Một người khác lên tiếng nạt :

- Im đi! Người sao quá sợ hãi, chỉ đề cao cường địch là nghĩ gì?

- Tôi chỉ nói sự thật...

- Câm đi!

Sơn Điền Anh Minh thất vọng bèn lên tiếng :

- Thôi, các huynh đệ đừng tranh cãi nữa làm gì. Hãy mau huy động toàn thể anh em lại để mà cố thủ sơn trang.

Nghe nói ai nấy đều tuân mệnh lui ra. Chờ mọi người đi ra rồi, Thuận Tử ngậm ngùi ôm chầm lấy Sơn Điền Anh Minh, than :

- Không lẽ lòng trời muốn cho Sơn Điền gia trang bị hủy diệt hay sao đây?

Sơn Điền Anh Minh đang đau đớn vì tin Lâm Cát Lang tử trận, nghe vợ than thế thì càng thêm xót xa. Ông ta chưa biết nói gì thì bỗng Đức Xuyên Thắng đập mạnh tay xuống bàn, hét lên :

- Tôi không thể để Lâm Cát Lang chết oan uổng thế này được. Tôi sẽ phải giết cho được Kiều Bản Dũng để trả thù!

[1] Phong tỏa: ngăn chặn.

15. Chương 15: - Hồi 15

Sơn Điền Anh Minh lộ vẻ không đồng ý, nghiêm trang nói :

- Đức Xuyên Thắng! Tài nghệ huynh tuy vượt bậc, trội hơn mọi người, và quả thật có trội hơn Lâm Cát Lang chút đỉnh. Nhưng cứ theo lẽ mà nói, nếu Lâm Cát Lang chỉ đỡ được Kiều Bản Dũng vài hiệp thì huynh giỏi lắm cũng chỉ đỡ thêm được vài hiệp nữa mà thôi. Huynh không phải đối thủ của hắn đâu. Tôi cấm huynh không được liều mạng đi so tài với Kiều Bản Dũng.

Đức Xuyên Thắng tru tréo :

- Trang chủ đừng quá đề cao cường địch mà làm giảm uy danh của chúng ta. Đức Xuyên Thắng này dù bất tài đi chăng nữa cũng chưa hề biết sợ ai bao giờ. Kiều Bản Dũng bất quá cũng chỉ là một cao thủ võ sĩ đạo chứ có phải thần thánh ba đầu sáu tay gì đâu. Để Đức Xuyên Thắng tôi liều mạng với hắn, nếu chẳng may thiệt mạng dưới kiếm hắn thì xin Trang chủ cùng gia quyền tạm thời tìm nơi lánh nạn, sau này tìm cơ hội trả thù cũng chưa muộn. Vả lại, lúc đó chắc chắn Sơn Bản Nhất Lang cũng dư sức bình phục, sẽ giúp Trang chủ gây dựng lại tất cả không mấy khó khăn.

Sơn Điền Anh Minh giọng như cương quyết :

- Đừng nhiều lời nữa! Tóm lại, tôi không muốn huynh đi tìm Kiều Bản Dũng so tài. Chấm hết.

Mặc cho Đức Xuyên Thắng có thuyết phục thế nào, Sơn Điền Anh Minh vẫn một mực không nghe, bác bỏ mọi đề nghị. Chợt khi đó, gia nhân vào báo :

- Thưa Trang chủ, có hai võ sĩ đạo tự xưng là Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy cầu kiến [1].

Sơn Điền Anh Minh nghĩ thầm: “À, ta nhớ rồi. Tây Thôn Hòa Hy trước đây theo phò Thanh Thủy Đô, còn Cốc Khẩu Quang Hy theo Cao Kiều Quang. Không hiểu họ đến đây với mục đích gì? Cứ để xem họ muốn gì đã”.

Nghĩ vậy, Sơn Điền Anh Minh gật đầu :

- Cứ mời họ vào.

Gia nhân vâng lời, lui ra. Không đầy một phút sau, hai người ăn mặc theo lối võ sĩ đạo bước vào, cùng nhau thụp xuống lạy Sơn Điền Anh Minh, nói :

- Tây Thôn Hòa Hy cùng Cốc Khẩu Quang Hy xin ra mắt Trang chủ. Chúc Trang chủ vạn phúc.

Sơn Điền Anh Minh khẽ cúi đầu đáp lễ :

- Không dám, xin chào nhị vị tráng sĩ. Xin nhị vị đừng khách sáo. Nếu có điều gì dạy bảo xin cứ cho biết, miễn khả năng làm được, Sơn Điền Anh Minh này quyết không để nhị vị thất vọng đâu.

Tây Thôn Hòa Hy khẽ liếc mắt nhìn Cốc Khẩu Quang Hy rồi cả hai người cùng lên tiếng một lượt :

- Chúng tôi hiện tại là hai lãng nhân vô chủ, tứ cố vô thân. Mục đích chúng tôi tới đây là xin được Trang chủ thu nạp, cho phục vụ dưới trướng.

Đức Xuyên Thắng cau mày nghĩ ngợi. Sơn Điền Anh Minh thì lại cười chua chát :

- Nếu là lúc bình thường thì thật là vạn phúc cho Sơn Điền gia trang, một điều cầu mà không được. Nhưng với tình hình hiện tại, Sơn Điền Anh Minh đành phải dắc tội cùng hai vị chứ chẳng thể tuân mệnh được.

Tây Thôn Hòa Hy nhượng mắt hỏi :

- Nghĩa là Trang chủ không dung nạp chúng tôi?

Cốc Khẩu Quang Hy cũng thêm lời :

- Chắc vì chúng tôi là những kẻ bất tài chẳng ra gì cho nên Trang chủ chê có phải không?

Sơn Điền Anh Minh vội vã xua tay, miệng luôn hồi cải chính :

- Không! Không! Xin hai vị chớ có hiểu lầm. Để Sơn Điền Anh Minh nói rõ lý do kéo chư vị lại hồ nghi. Bây giờ là lúc Sơn Điền gia trang đang nguy ngập, không biết bị hủy diệt lúc nào. Nếu vâng mệnh hai vị thì có khác nào mời hai vị đi chết chung!

Tây Thôn Hòa Hy nói :

- Trang chủ đã quá khinh thường anh em chúng tôi rồi. Nguyên vọng của chúng tôi là đi tìm Minh chủ để thờ chứ không phải tìm vinh hoa phú quý hay theo mệnh hiếp yếu. Nếu chúng tôi có ý như thế thì đã sớm về đầu Diên Trung Tấn rồi. Nhưng chúng tôi nhận thấy Diên Trung Tấn chỉ là một bạo chúa không hơn không kém, là kẻ ‘qua cầu rút ván’, không đáng theo phò. Trong tất cả những người chúng tôi được biết hiện tại, không ai bằng Trang chủ. Do đó chúng tôi mới tới đây để xin được ‘núp bóng từ bi’.

Cả Đức Xuyên Thắng và Sơn Điền Anh Minh nghe nói như vậy mới thật sự an tâm vì hai người Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy chỉ có thiện ý với Sơn Điền gia trang chứ hoàn toàn không có ác ý. Suy nghĩ một lúc, Sơn Điền Anh Minh ôn tồn, nói :

- Đa tạ nhị vị đã quá xem trọng Sơn Điền Anh Minh này. Cả hai vị đều là hào kiệt trên đời, được kết giao với hai vị thật là điều hết sức hân hạnh. Nhưng Sơn Điền Anh Minh này không thể để những hào kiệt phải uổng mạng một cách vô lối được. Tôi tuy chẳng ra gì nhưng không ích kỷ, chỉ nghĩ đến lợi cho mình được.

Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy nghe nói đều tỏ vẻ buồn rầu, mặt mày ủ rũ. Tây Thôn Hòa Hy thở dài, nói :

- Trước đây, tôi theo phò Thanh Thủy Đô tiên sinh, tưởng là chọn được Minh chủ, nhưng không ngờ đã theo lầm một kẻ đê hèn, thấy lợi quên nghĩa, ‘mãi hữu cầu vinh’ [2]!

Cốc Khẩu Quang Hy cũng tâm sự :

- Còn tôi theo quan phủ Cao Kiều Quang cũng chỉ là loại cường hào ác bá, theo mạnh hiếp yếu, không đúng với sở nguyện của tôi chút nào.

Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy ngẫm ra hiệu, nói nhỏ với nhau vài lời rồi hướng về phía Sơn Điền Anh Minh nói :

- Được! Cứ coi như số phận của chúng tôi vô duyên, kém may mắn, không được phục vụ dưới cờ của Sơn Điền gia trang. Vậy thì chúng tôi có một yêu cầu khác, xin Trang chủ nhận lời cho.

Sơn Điền Anh Minh ngạc nhiên hỏi :

- Là điều gì? Xin nhị vị cứ nói.

Tây Thôn Hòa Hy nói :

- Như chúng tôi đã trình bày, hiện tại là hai lãnh nhân vô chủ, sống vất vưởng nay đây mai đó. Những tưởng tìm được Minh chủ nơi Trang chủ để theo, nhưng có lẽ ngặt vì tư chất kém cỏi, bản lãnh quá tầm thường, lại thiếu đức độ nên mới không được dung nạp. Điều này chúng tôi chỉ có thể tự trách mà thôi chứ không thể nào trách Trang chủ được. Vậy xin Trang chủ cho chúng tôi mượn Sơn Điền gia trang này làm chỗ tự mổ bụng chết đi để khỏi phải sống lẩn lóc với gió sương cũng như khỏi chịu nhục, để cho đời, cho người khinh rẻ nữa. Sống không được theo Trang chủ, nhưng nếu chết ở bên cạnh Trang chủ thì cũng là điều vinh hạnh.

Nhận thấy Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy quá thật tình và tha thiết, Sơn Điền Anh Minh động lòng. Ông ta nở một nụ cười, chấp tay thi lễ với hai người :

- Thật nhị vị quá thương Sơn Điền Anh Minh này rồi. Nếu tôi còn cố chấp thì chẳng hóa ra phụ lòng quân tử của nhị vị hào kiệt hay sao! Nhưng hãy để cho Sơn Điền Anh Minh kể rõ ràng mọi chuyện để chư vị hiểu rõ tại sao Sơn Điền Anh Minh này lại lưỡng lự.

Cả Tây Thôn Hòa Hy cùng Cốc Khẩu Quang Hy cùng cười, nói :

- Chuyện Sơn Điền gia trang anh em chúng tôi đã sớm biết từ lâu rồi, thưa Trang chủ. Nếu chúng tôi chỉ tìm vinh hoa phú quý, tham danh lợi hay sợ chết thì tới đây lúc này làm gì?

Sơn Điền Anh Minh thở dài, nói :

- Không có hoạn nạn thì khó mà biết rõ lòng người. Bình thường ai cũng có thể nói lời nhân nghĩa trung trực nhưng gặp lúc biến, có mấy ai giữ được lập trường? Ôn của nhị vị tráng sĩ nếu Sơn Điền Anh Minh không trả được trong kiếp này thì xin nguyện làm trâu ngựa để đền đáp lại trong kiếp luân hồi.

Lời nói vừa rồi chứng tỏ Sơn Điền Anh Minh đã chính thức nhìn nhận Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy là người của Sơn Điền gia trang. Hai người mừng rỡ vô cùng, thụp xuống lạy ra mắt vị chủ nhân mới của họ:

- Chúng tôi tuy kém cỏi, tài thường trí mọn, nhưng nguyện cùng Trang chủ đồng sinh đồng tử [3], nếu hai lòng thì xin trời tru đất diệt, bia miệng nguyên rửa ngàn đời.

Sơn Điền Anh Minh đỡ hai người dậy, sai gia nhân đem rượu Saké ra mời mọi người. Đức Xuyên Thắng cũng vui vẻ chúc mừng hai người bạn mới cùng chiến tuyến với mình. Mọi người cùng nhau bàn kế hoạch đối phó với tình trạng gấp rút, hết sức hiểm nghèo của Sơn Điền gia trang.

Đức Xuyên Thắng vừa uống rượu, vừa nói :

- Giờ Trang chủ đã có Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quan Hy bảo vệ, Đức Xuyên Thắng tôi có thể đi tìm Kiều Bản Dũng để quyết đấu trả thù cho Lâm Cát Lang được rồi.

Sơn Điền Anh Minh lắc đầu :

- Không nên! Giờ chúng ta phải cố thủ chứ đừng ham đánh. Hơn nữa, đã biết đi là tìm cái chết thì đi làm gì cho uổng mạng? Tôi không thể đồng ý chuyện này với Đức Xuyên huynh được.

Tây Thôn Hòa Hy bàn :

- Trang chủ nói phải lắm. Cứ theo tôi nghĩ thì cho dù Đức Xuyên huynh, Cốc Khẩu huynh và tôi hợp lực cũng không phải là đối thủ của Kiều Bản Dũng đâu. Tri bỉ tri kỷ, bách chiến bách thắng [4], khi chúng ta đã biết không thể địch nổi cường địch mà còn quyết đấu thì chẳng phải vô ích lắm sao? Chỉ có Sơn Bản đại ca là có hy vọng cự nổi với Kiều Bản Dũng nhưng hiện tại đang trong tình trạng hôn mê, không biết khi nào tỉnh lại chứ chưa nói đến chuyện phục sức.

Cốc Khẩu Quang Hy cũng gật đầu tán thành :

- Tây Thôn huynh nói phải lắm. Chúng ta nên chờ Sơn Bản đại ca phục sức hẳn nói đến chuyện phản công.

Sơn Điền Anh Minh không ngớt khen đề nghị của hai người, nhưng Đức Xuyên Thắng lắc đầu, phản đối :

- Cứ thật tình mà nói đi, biết chừng nào Sơn Bản đại ca mới tỉnh lại, mới phục sức được. Chuyện trước mắt có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nước xa làm sao chữa được lửa gần? Nếu chúng ta cứ tiếp tục ngồi mà đợi địch thì cũng chẳng khác gì ngồi mà đợi chết thôi.

Mọi người đều nhận thấy lời bàn của Đức Xuyên Thắng cũng không phải là vô lý. Ai nấy đều im lặng. Giây lâu, Sơn Điền Anh Minh mới lên tiếng khuyên :

- Đức Xuyên huynh bàn luận thật chính xác. Nhưng nếu muốn ‘tiên hạ thủ vi cường’ thì chúng ta lại thiếu hẳn lực lượng để thi hành. Chúng ta chẳng còn được bao nhiêu người trong sơn trang, không thể khinh xuất mà hy sinh thêm ai được cả. Cứ cố thủ mà chờ Sơn Bản Nhất Lang phục sức rồi tính đường thôi. Tôi sẽ ra lệnh bố trí sơn trang cho thật kiên cố để đủ sức chống lại cường địch. Tóm lại chúng ta tạm thời chỉ nên dùng kế hoãn binh thôi.

Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy tán đồng đề nghị. Đức Xuyên Thắng dù thấy có lý nhưng vẫn hậm hực vì Sơn Điền Anh Minh không chịu theo đề nghị của mình. Y lắc đầu, nói :

- Tôi đồng ý Sơn Bản Nhất Lang sẽ giúp được chúng ta rất nhiều nếu khỏe mạnh. Nhưng nghĩ cho cùng, một Sơn Bản Nhất Lang có khả năng thay đổi được cục diện hay không? Tôi chắc chắn là không rồi. Chúng ta không nên trông chờ, y lại quá nhiều vào một người.

Sơn Điền Anh Minh cười, nói :

- Đức Xuyên huynh lầm rồi. Nhiều lúc chỉ cần một người thôi là cũng có thể xoay ngược cục diện được ngay. Như Sơn Bản huynh đệ chả giết Thanh Thủy Đô và Cao Kiều Quang cứu nguy cho chúng ta là gì. Trường hợp hai người đó không chết thì chắc gì bây giờ chúng ta được ngồi đây đối ẩm bàn luận nữa?

Lý lẽ của Sơn Điền Anh Minh quá rành mạch khiến Đức Xuyên Thắng cũng hòng chẳng nói năng thêm được gì. Thấy cũng không nên làm y mất mặt thêm với Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy, Sơn Điền Anh Minh tươi cười, vui vẻ nói :

- Thôi, chuyện đâu sẽ còn đó. Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau uống cạn mấy chai Saké này rồi cùng nhau đi nghỉ là hơn. Mọi người chắc hẳn ai cũng mệt rồi.

Tự tay Sơn Điền Anh Minh rót đầy ly cho từng người rồi tất cả cùng nhau nâng ly cạn chén. Uống thêm vài tuần nữa, mọi người mới chịu nghe lời Sơn Điền Anh Minh đi nghỉ để dưỡng sức.

Đức Xuyên Thắng về phòng nhưng nằm trần trọc mại, không tài nào ngủ được. Có thể nói trong lòng người võ sĩ đạo này rối rắm hơn bao giờ hết. Nhớ đến mỗi ngày nào đó không xa, Sơn Điền gia trang chẳng khác như chốn địa đàng, mọi người sống vui vẻ hạnh phúc. Đức Xuyên Thắng cùng Mộc Thôn Thanh và Lâm Cát Lang là ba cột trụ của gia trang, được Trang chủ Sơn Điền Anh Minh gọi là ‘Tam Kiệt’. Giờ đây, chỉ còn lại một mình Đức Xuyên Thắng phò Trang chủ trong khi hai người kia không còn nữa. Mộc Thôn Thanh đã phản bội chủ, rốt cuộc chỉ chuốc lấy cái chết bi thảm. Còn Lâm Cát Lang vì chủ ra tay mà phải chết thảm dưới tay cường địch quá lợi hại.

Nghĩ tới nghĩ lui mà không biết phải giải quyết thế nào, Đức Xuyên Thắng ngồi bật dậy, thay đồ, dắt kiếm bên người, một mình đi rón rén ra khỏi phòng. Chợt nghe có tiếng vó ngựa đầu đây, Đức Xuyên Thắng chạy vội ra ngoài thám thính. Dưới ánh trăng mờ, bóng một kỵ sĩ đang phi ngựa tiến dần về phía Sơn Điền gia trang.

Vừa tới cổng sơn trang, kỵ sĩ lập tức nhảy xuống ngựa chạy thẳng một mạch vào. Nhận ra là Thượng Địa Hùng Đại, thám tử của Sơn Điền gia trang, Đức Xuyên Thắng mới yên tâm. Vừa trông thấy Đức Xuyên Thắng, Thượng Địa Hùng Đại chạy hốt ha hốt hã tới, nói không ra hơi :

- Đức Xuyên tráng sĩ, mau báo cho Trang chủ cùng tất cả rằng Kiều Bản Dũng phe Điền Trung Tấn đang kéo quân tới rầm rộ, chúng hô to rằng sẽ quét sạch Sơn Điền gia trang.

[1] Cầu kiến: xin gặp.

[2] Mãi hữu cầu vinh: bán bạn cầu vinh

[3] Đồng sinh đồng tử: cùng nhau sống chết

[4] Tri bỉ tri kỷ bách chiến bách thắng: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

16. Chương 16: - Hồi 16

Đức Xuyên Thắng cùng Thượng Địa Hùng Đại chạy vội vào bên trong sảnh đường báo tin khẩn cấp cho Sơn Điền Anh Minh cùng tất cả mọi người. Sơn Điền Anh Minh hết sức lo lắng nhưng cố điềm tĩnh, nói :

- Đến nước này thì chúng ta chỉ còn cách là một mất một còn với chúng thôi!

Quay qua Thượng Địa Hùng Đại, Sơn Điền Anh Minh hỏi :

- Quân số của chúng nhắm phỏng chừng bao nhiêu?

Thượng Địa Hùng Đại đáp :

- Bao nhiêu thật khó mà biết được, nhưng điều tôi chắc chắn là chúng đông hơn phe ta rất nhiều.

Quay qua Tây Thôn Hòa Hy cùng Cốc Khẩu Quang Hy, Sơn Điền Anh Minh hỏi :

- Nhị vị huynh đệ có ý kiến gì không?

Tây Thôn Hòa Hy bàn :

- Thưa Trang chủ, quân ta ít, vì vậy theo tôi nghĩ, chúng ta chỉ nên tử thủ chứ không thể đối đầu thẳng với chúng được đâu. Với lại, đang đêm tối mà chúng đột xuất tấn công thì hẳn có chuẩn bị chu đáo kỹ càng lắm rồi. Chúng ta nên cẩn thận, nhất là phải đề phòng hỏa công.

Cốc Khẩu Quang Hy gạt đầu, tánh thành :

- Tây Thôn Hòa Hy nói rất đúng, chúng ngang nhiên tấn công vào đêm tối thì có lẽ thế nào cũng dùng đến hỏa công rồi. Xin Trang chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng một toán binh cứu hỏa.

Sơn Điền Anh Minh nghe lời, điểm quân, ra lệnh cố thủ, bố trí xạ thủ cung nỏ cả bốn mặt, đồng thời cất đặt một số người chuẩn bị những thùng nước lớn để sẵn sàng cứu hỏa [1] khi cần. Còn vợ con, Thuận Tử và Hải Đầu thì Sơn Điền Anh Minh dặn ở trong phòng nơi Sơn Bản Nhất Lang cùng Đào Tân Thanh Tử và Phúc Điền Chiêu Phu đang nằm tĩnh dưỡng, dặn không được ra ngoài cho dù là bất cứ lý do gì hay bất cứ chuyện gì có xảy ra ở bên ngoài.

Mọi người đang hì hục chuẩn bị thì đột nhiên trời như từ từ sáng rực hẳn ra. Từng đóm lửa vàng đỏ từ xa làm như đang di chuyển, tiến dần tới như một đàn đom đóm khổng lồ. Rồi muôn ngàn tiếng quân sĩ reo hò vang lên như chủ ý áp đảo tinh thần mọi người.

- Xung phong!

Mọi người ai nấy đều trông thấy rõ rệt hàng ngàn ánh lửa đang di chuyển thật lẹ, tiến dần về phía Sơn Điền gia trang. Tiếng vó ngựa dồn dập trộn lẫn tiếng chân người làm náo nhiệt, chấn động cả một phương trời.

Sơn Điền Anh Minh ra lệnh :

- Tất cả anh em mau lui về thủ vị trí của mình, chuẩn bị nghênh địch.

Kế đó, Sơn Điền Anh Minh cùng với Đức Xuyên Thắng, Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy đứng ra điều động quân sĩ sửa soạn tác chiến. Tiếng la ó càng lúc nghe càng ồn ào, rồi hàng loạt tên lửa bay tới tấp vào Sơn Điền gia trang. Đã được chuẩn bị sẵn, đội binh cứu hỏa của Sơn Điền gia trang lập tức bắt tay ngay vào việc, đem từng thùng nước lớn tới đổ vào những nơi vừa bị bén lửa, cố dập tắt, tránh không để cho lửa khởi loang ra thiêu hủy gia trang.

Tên lửa bắn mỗi lúc mỗi nhiều! Mặc dù đội cứu hỏa đã gắng công hết mình, vẫn không làm sao ngăn nổi sự tàn phá của tên lửa. Những vết cháy bắt đầu từ từ bén tới nhiều chỗ. Nhiều người trong vị trí tác chiến đã phải rời bỏ vị trí của mình để giúp đội cứu hỏa đã quá mệt mỏi, gần như đang bắt đầu kiệt sức vì cố gắng dập tắt từng ngọn lửa.

Khi ấy, từng đám người lúc nhúc, đông như kiến cỏ đã trèo qua cổng tường của Sơn Điền gia trang, tràn xuống như một đàn ong vỡ tổ. Những xạ thủ Sơn Điền gia trang phục sẵn liền buông tên nỏ vào những đám người đang tiến ồ ạt vào trong sơn trang. Nhưng lạ thay, rõ ràng tên bắn trúng đám người này, nhưng sau đó tên lại bật ra, rớt ngay xuống đất chứ không làm tổn hại được họ chút nào cả.

Sơn Điền Anh Minh kinh hãi la lên :

- Anh em cẩn thận, đây là đám thiết kỵ. Chúng mặc giáp sắt nên tên nỏ không làm gì được chúng đâu!

Phe Sơn Điền Anh Minh, từng người một cùng nhau xông lên giáp chiến. Đúng như lời Sơn Điền Anh Minh nói, bọn người toàn thân che giáp sắt nên đao kiếm không tài nào đả thương họ được. Đám thiết kỵ sau đó liền phản công dữ dội. Phe Sơn Điền Anh Minh chống trả càng lúc càng yếu ớt vì vũ khí của họ trở thành vô hiệu đối với giáp sắt của đám thiết kỵ này. Chẳng bao lâu, quân sĩ Sơn Điền gia trang đã vơi đi quá nửa, trong khi đám thiết kỵ càng đánh càng hăng, càng tỏ ra lợi hại.

Chính bản thân Sơn Điền Anh Minh phải rút kiếm đỡ gạt, tự cứu lấy mình nhiều phen. Đức Xuyên Thắng, Tây Thôn Hòa Hy cùng Cốc Khẩu Quang Hy phải xông xáo khắp nơi, mong đẩy lui được đám thiết kỵ để cứu vãn lại tình thế phần nào. Nhưng tình hình không được khả quan gì cho lắm!

Vừa lúc đó, một bóng người phi thân đến, chỉ cách Sơn Điền Anh Minh độ mươi bước, lớn tiếng :

- Sơn Điền trang chủ đến nước này còn chưa chịu hàng, còn đợi đến bao giờ?

Nhận ra Kiều Bần Dững, Sơn Điền Anh Minh giận dữ, quát lớn :

- Quân thổ phỉ, dám tới đánh phá sơn trang của ta rồi còn đòi ta hàng nữa hả? Sĩ khả sát, bất khả nhục, người đừng nằm mơ!

- Tại hạ đang tạo một con đường sống cho Trang chủ cùng mọi người tại Sơn Điền gia trang đây.

- Chúng ta đâu cần tới lòng thương hại của người. Cứ việc ra tay đi!

Kiều Bần Dững cười gằn :

- Nếu Trang chủ cứ ngoan cố thì chỉ còn một con đường chết mà thôi. Tại hạ không khách sáo đâu.

Dứt lời, Kiều Bần Dững rút thanh trường kiếm đang đeo nghe đánh 'soẹt' một tiếng. Sơn Điền Anh Minh thấy vậy liền thủ thế, chuẩn bị ra tay. Đức Xuyên Thắng bỗng từ đâu xông tới, bước tới phía trước che cho Sơn Điền Anh Minh, miện la lóng :

- Trang chủ đừng mạo hiểm mà so gươm với hãn, nguy hiểm lắm! Mau chạy đi, để Đức Xuyên Thắng tôi chặn đường hãn cho.

Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy lúc đó cũng nhảy đến, cầm gươm che chở cho Sơn Điền Anh Minh. Khi ấy, Phe Điền Trung Tấn đã gần như làm chủ được tình hình, đẩy lui, dồn quân Sơn Điền gia trang vào một góc. Phe Sơn Điền Gian Trang giờ như cá nằm trên thớt, chỉ còn đánh cầm chừng chứ không còn sức để công nữa.

Một tiếng nói lạnh lùng sau đó từ phe Điền Trung Tấn thốt lên :

- Các người sao chưa chịu mau mau bỏ khí giới xuống mà đầu hàng. Chẳng lẽ muốn ném chất độc của Cát Điền Thiên Hương Tử chăng?

Nghe xong năm chữ ‘Cát Điền Thiên Hương Tử’, ai nấy đều kinh hãi chẳng cùng, bởi vì mới đây, Phi Đại, đệ tử của y đã khiến cho Sơn Bản Nhất Lang cùng Đảo Tân Thanh Tử và Phúc Điền Chiêu Phu phải dở sống dở chết, đang điều dưỡng, chưa biết số mạng ra sao.

Dù vậy, tất cả mọi người phe Sơn Điền gia trang đồng thanh la lên :

- Chúng ta thà chết vì Trang chủ, hoặc chết với Trang chủ chứ lẽ nào lại đầu hàng quân vô sỉ tàn bạo như các người.

Đức Xuyên Thắng hét lên một tiếng, bắt đầu ra tay tấn công Kiều Bản Dũng không ngừng. Kiều Bản Dũng chống đỡ nhẹ nhàng ung dung như chẳng chút phí sức. Qua mười hiệp, Kiều Bản Dũng bỗng từ thế thủ chuyển qua thế công, chém liên hai nhát thật mạnh khiến Đức Xuyên Thắng buộc lòng phải thoái bộ, lui về thế thủ. Thừa thắng xông lên, Kiều Bản Dũng tung một lúc cả chục chiêu vô cùng hiểm độc, chém trên, đâm dưới, quét ngang... Đức Xuyên Thắng chỉ còn đủ sức đỡ chứ không còn bụng dạ nào nghĩ đến công nữa.

Rồi chỉ nghe Kiều Bản Dũng la lên một tiếng, tung ra một kiếm cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh, thanh gươm trên tay Đức Xuyên Thắng buông rời khỏi tay rơi xuống đất. Và sau đó cả thân hình Đức Xuyên Thắng ngã lăn trên mặt đất nằm im bất động.

- Đức Xuyên huynh đệ!

Sơn Điền Anh Minh bước tới xem xét thì thấy Đức Xuyên Thắng đã tắt thở. Bên xác của người võ sĩ đạo tùy tùng, hai hàng lệ Trang chủ Sơn Điền Anh Minh bắt giác trào ra. Trong những năm qua, Đức Xuyên Thắng luôn tỏ ra là người thẳng thắn, hết lòng phục vụ Trang chủ cũng như gia trang với lòng trung thành tuyệt đối tuy rằng tính tình luôn nóng nảy, nhiều lúc cộc cằn thô lỗ.

Sơn Điền Anh Minh khẽ lắm bầm :

- “Tam kiệt của Sơn Điền gia trang chỉ trong khoảnh khắc đã chết hết, không còn ai!”

Nhớ đến ngày ba người Đức Xuyên Thắng, Mộc Thôn Thanh và Lâm Cát Lang rủ nhau tới Sơn Điền gia trang theo mình, sau đó đã từng vào sinh ra tử với mình, lập rất nhiều công trạng, Sơn Điền Anh Minh bất giác thở dài não nuột, phần đau lòng, phần chán nản.

Cùng lúc đó, Cát Điền Thiên Hương Tử vung tay một cái, mấy người của Sơn Điền gia trang la lên thất thanh, ngã xuống, chết ngay tại chỗ. Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy căm hận, nhìn Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử, giọng rít lên giữa hai hàm răng :

- Quân tàn bạo! Chúng ta quyết liều mạng cùng các người.

Cát Điền Thiên Hương Tử giọng như thách thức :

- Nếu vậy thì các người cứ mau ra tay thôi.

Sơn Điền Anh Minh bỗng đưa tay cản hai người lại, la lớn :

- Nhị vị huynh đệ, xin đừng!

Số là Sơn Điền Anh Minh nhìn thấy Tây Thôn Hòa Hy thương tích đầy mình mà còn định liều mạng vì mình thì thật không nỡ, lại thêm Cát Điền Thiên Hương Tử lắm le định tung thêm độc nữa vào đám tùy tùng của mình thì lòng càng đau như cắt. Nhìn thấy cái bại nắm chắc trong tay, Sơn Điền Anh Minh biết

là không thể kham nổi, nhận thấy nếu còn tiếp tục đánh nữa thì chỉ hy sinh thêm người của sơn trang một cách vô ích thôi chứ chẳng đem lại kết quả gì. Lòng trắc ẩn của người Trang chủ nhân từ nổi lên. Ông ta không đành nhìn thấy cảnh tang thương này tiếp diễn thêm nữa.

Cực chẳng đã, Sơn Điền Anh Minh nhìn Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử lớn tiếng gọi :

- Các người mau kêu tất cả dừng tay! Sơn Điền Anh Minh ta có điều muốn nói!

Kiều Bản Dũng cùng Cát Điền Thiên Hương Tử gơ tay ra hiệu, bảo đám quân ngừng tay. Sơn Điền Anh Minh sau đó đồng dục nói :

- Các người hãy dừng tay, ngừng giết hại người của Sơn Điền gia trang ta. Hai hôm sau, ta nguyện một mình đơn thân độc mã đến tìm các người để thanh toán một lần cho xong. Nếu ta gục ngã, các người có thể theo Điền Trung Tấn đến mà tiếp thu Sơn Điền gia trang một cách danh chánh ngôn thuận mà lại còn được tiếng là mã thượng với thể gian nữa.

Cát Điền Thiên Hương Tử cười khinh khỉnh, nói :

- Sơn Điền trang chủ! Ông còn gì để thương lượng với mặc cả cùng chúng ta hả? Giá mà trước đây ông chịu thương lượng với Điền Trung chủ công của chúng ta thì có lẽ đã không có ngày hôm nay. Hãy nói cho biết, vì sao chúng ta cần gì phải chờ tới hai hôm sau chứ? Ngay bây giờ chúng ta có thể dư sức giết hết người ở đây mà đoạt lấy sơn trang, có gì là khó? Tại sao phải chờ tới hai ngày nữa để giết ông hả? Ta chỉ cần làm xong việc chứ chẳng cần tiếng tốt là mã thượng với không mã thượng.

Sơn Điền Anh Minh ‘hừ’ một tiếng, nói :

- Nếu các người còn chút nhân tính, chút tinh thần võ sĩ đạo thì hãy chấp nhận lời đề nghị của ta. Những người theo ta đều vô tội, các người nếu muốn giết thì chỉ cần giết một mình ta là đủ. Ta bảo đến là sẽ đến chứ chẳng thèm chạy trốn đâu. Ta đem hết danh dự của Trang chủ Sơn Điền gia trang mà bảo đảm chuyện này.

Kiều Bản Dũng cười, nói :

- Được lắm, Sơn Điền trang chủ. Ai cũng biết Trang chủ xưa nay vốn là người thành tín, nhân đức có thừa. Tại hạ hoàn toàn tin lời của ông. Xin hẹn Trang chủ hai ngày sau tại doanh trại của Điền Trung tiên sinh. Tại hạ sẽ dành cho Trang chủ một cơ hội công bằng giao đấu. Nếu Trang chủ hạ gục Kiều Bản Dũng này thì Điền Trung tiên sinh không những không bao giờ dòm ngó đến Sơn Điền gia trang nữa mà còn đền bù lại tất cả những tổn thất thiệt hạ gây ra, cũng như giúp ông tái thiết lại sơn trang. Mong Trang chủ nhớ cho. Nếu chẳng may Trang chủ chết dưới kiếm của tại hạ, Kiều Bản Dũng này nguyện xin Điền Trung tiên sinh chôn cất ông đàng hoàng như một võ sĩ đạo chân chính.

Sơn Điền Anh Minh gật đầu :

- Tốt lắm! Một lời đã định.

Kiều Bản Dũng và Cát Điền Thiên Hương Tử sau đó ra lệnh rút quân. Chỉ trong giây lát, sự yên tĩnh đã trở lại với Sơn Điền gia trang. Nhưng gia trang giờ không còn được như trước nữa. Nhiều chỗ đã bị tàn phá, cháy rụi. Xác người nằm la liệt ngổn ngang khắp nơi, máu tuôn lai láng. Những người may mắn sống sót ít nhiều cũng mang thương tích nặng nhẹ, trông ai nấy đều hết sức tiều tụy, đáng thương.

Trước thảm cảnh của một sơn trang đồ sộ kiên cố phải mất mát bao nhiêu năm gây dựng, Sơn Điền Anh Minh không khỏi ngậm ngùi, cảm khái, lắc đầu, than thầm: “Hắn lòng trời không tựa Sơn Điền gia trang nữa rồi!”

[1] Cứu hỏa: chữa lửa.

17. Chương 17: - Hồi 17

Sơn Điền Anh Minh sắc mặt buồn rầu, nhìn mặt từng người một rồi mới lên tiếng :

- Bao năm qua, Sơn Điền Anh Minh được tất cả mọi người trong sơn trang quá thương, hết lòng phò trợ. Với tư cách Trang chủ, tôi thật không biết phải nói gì hơn là xin tri ân tất cả tận đáy lòng. Nếu kiếp này, gia đình chúng tôi trả không hết thì xin làm trâu làm ngựa để đền bù lại đời đời kiếp kiếp. Thật chẳng may, có lẽ lòng trời đã cố diệt Sơn Điền gia trang, không biết bao nhiêu người đã hy sinh cả tánh mạng để bảo vệ sơn trang. Sơn Điền Anh Minh tôi thật bất lực, không thể làm gì hơn để phát huy, xây dựng cho sơn trang ngày càng tươi đẹp hơn để tất cả chúng ta có thể an cư lạc nghiệp. Hôm nay là ngày tôi hẹn quyết đấu với Kiều Bản Dũng phe Điền Trung Tấn. Chuyến đi này lành ít dữ nhiều, thật khó có hy vọng được trở về. Vậy xin Tây Thôn huynh đệ cùng Cốc Khẩu huynh đệ hãy chịu khó thương Sơn Điền Anh Minh này một lần cuối bằng cách bảo vệ cho tiện nội cùng hài tử. Khi nào Sơn Bản nghĩa đệ bình phục sẽ giúp nhị vị huynh đệ việc này, cũng như sẽ hộ tống Đào Tân cô nương cùng Phúc Điền tráng sĩ về lại cố hương một cách an toàn. Còn những người khác xin về lại cố hương [1] để tạm thời lánh nạn, cố gắng tìm Minh chủ mới tài đức mà thờ. Tôi đã thu xếp mọi chuyện, gom góp tất cả tiền tài của Sơn Điền gia trang lại mà chia đều cho tất cả, gọi là chút lộ phí để tỏ chút lòng biết ơn tri ngộ với tất cả của tôi và gia đình.

Mọi người ai nấy nghe Trang chủ Sơn Điền Anh Minh nói xong đều xúc động, ôm mặt khóc rưng rức. Thuận Tử ôm chặt lấy chồng, nói :

- Trương phu! Xin anh đừng đi quyết đấu với Kiều Bản Dũng. Cho dù anh không vì em thì cũng vì Hải Đầu, con chúng ta. Nó không thể nào trưởng thành thiếu cha được.

Sơn Điền Anh Minh mũi lòng, nắm chặt tay vợ. Giây lâu ông ta mới lên tiếng :

- Nương tử của anh à, không có ai muốn chết cả. Con giun con dế còn khát sống thì nói chi con người. Nhưng nghĩ cho cùng, sống trên đời này, chúng ta mấy khi được như ý? Sinh mạng bao giờ cũng quý, nhưng nhiều lúc mình không được phép tiếc rẻ nó. Anh đã đem hết danh dự của Trang chủ Sơn Điền gia trang mà hứa thì bắt buộc phải giữ lời mà đến thôi.

Mọi người ai nấy đều hiểu rõ sở dĩ Sơn Điền Anh Minh hứa sẽ quyết đấu với Kiều Bản Dũng chẳng qua là không muốn nhìn thêm thuộc hạ của mình phải uống mạng nữa khi đã nhìn thấy rõ cái bại trước mắt. Ai nấy đều ngậm ngùi thương cảm nhưng chẳng biết phải nói làm sao với Trang chủ của họ. Sau cùng, Tây Thôn Hòa Hy phá vỡ bầu không khí im lặng, nói :

- Xin Trang chủ hãy đưa gia quyến đi lánh nạn, chiêu binh mãi mã, chờ cơ hội khôi phục lại Sơn Điền gia trang. Để tôi với Cốc Khẩu Quang Hy đi quyết đấu với Kiều Bản Dũng thì hay hơn. Sơn Điền gia trang không có chúng tôi không sao chứ không thể nào không có Trang chủ được. Quân tử phục thù, mười năm chưa muộn. Trang chủ hà tất phải tuyệt vọng.

Cốc Khẩu Quang Hy gật đầu khen phải, nói :

- Tây Thôn Hòa Hy nói phải lắm. Xin Trang chủ hãy nghe theo kế sách này. Đây chính là thượng sách cho tình cảnh hiện nay. Hãy cho chúng tôi một cơ hội đền lại chút ân tình của Trang chủ.

Sơn Điền Anh Minh xua tay, nói :

- Hảo ý của nhị vị huynh đệ, Sơn Điền Anh Minh này rất cảm kích nhưng không thể tuân mệnh được.

Thuận Tử khóc lớn, nói :

- Trương phu! Sao nỡ để thiếp mất chồng, còn Hải Đầu thì mất cha?

Sơn Điền Anh Minh dịu giọng, an ủi vợ :

- Anh dù chậm chạp, nhiều khi đần độn, nhưng chịu khó suy nghĩ cho kỹ thì cũng nhìn xa được đôi chút. Điều này anh đã nghĩ tới, đã sắp xếp mọi việc xong xuôi, em yên tâm. Nếu vạn nhất có chuyện gì không may xảy ra cho anh, chắc chắn Sơn Bản Nhất Lang nghĩa đệ sẽ thay anh chiếu cố em, cũng như mai sau sẽ thay anh dạy dỗ cho Hải Đầu nên người. Y sẽ làm được nhiều điều cho em và Hải Đầu mà chính anh đây

dù rất muốn làm cũng không thể làm được vì thiếu bản lĩnh. Nói tóm lại, anh rất tin tưởng nơi Sơn Bản nghĩa đệ cũng như anh vẫn tin tưởng nơi em.

Khẽ thở dài một tiếng, Sơn Điền Anh Minh tiếp :

- Có nhiều điều khiến cho anh vô cùng thỏa mãn trong kiếp này. Nhưng đặc ý hơn hết là ba việc sau đây: thứ nhất, lấy được một người vợ như em; thứ hai sinh được một đứa con như Hải Đầu; và thứ ba, được kết nghĩa anh em với Sơn Bản Nhất Lang. Ý làm người trí dũng song toàn, trung nghĩa, tài đức có thừa, sẽ vì nghĩa khí mà không phụ lòng anh đâu. Anh có chết cũng vui lòng, không gì phải hối tiếc.

Thuận Tử nghe nói nấc lên từng hồi, giọng như hờn dỗi :

- Anh đành tâm nói với em những câu như vậy sao hả?

Vừa lúc đó, một giọng nói oang oang từ đâu vang lên :

- Trang chủ đại ca lầm rồi! Chỉ có đại ca mới là người có đủ tư cách lo cho nghĩa tẩu, dạy dỗ cho Hải Đầu nên người mà thôi!

Mọi người trở mắt lên nhìn. Sơn Bản Nhất Lang từ ngoài bước vào, đoản kiếm giắt bên mình, sau lưng đeo trường kiếm trông hình dáng oai nghi vô cùng.

- Nghĩa đệ!

Nhìn Thuận Tử, Sơn Bản Nhất Lang chấp tay, khẽ cúi đầu, nói :

- Đa tạ nghĩa tẩu đã khổ công chăm sóc tận tình cho đệ bấy lâu nay.

Cả Thuận Tử lẫn Sơn Điền Anh Minh chưa biết nói gì thì Sơn Bản Nhất Lang nói tiếp :

- Hải Đầu đã kể hết cho đệ nghe mọi chuyện rồi. Đệ hận mình không phục sức kịp thời để cùng anh em sơn trang ra sức với đám người phe Điền Trung Tấn đêm nọ.

Thuận Tử nhìn Sơn Bản Nhất Lang với ánh mắt trù mến, nói :

- Nghĩa đệ mới tỉnh lại, chắc hẳn còn yếu lắm. Để ta đi nấu ít đồ cho đệ dùng.

Sơn Bản Nhất Lang xua tay, lắc đầu :

- Đệ đã khỏe nhiều, nghĩa tẩu đừng lo.

Quay qua Sơn Điền Anh Minh, Sơn Bản Nhất Lang vỗ vào thanh kiếm đeo trên người, nói :

- Tỉ đao thí kiếm vốn là sở trường của đệ.

Sơn Điền Anh Minh cười nhạt :

- Ta vẫn biết là như vậy. Nhưng việc hôm nay thì là chuyện của ta.

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu, giọng như đánh thếp :

- Chuyện quyết đấu với Kiều Bản Dũng là việc của đệ. Chính hấn và đệ đã từng hẹn ước với nhau quyết đấu. Vì vậy, xin nghĩa huynh cứ để đệ đi là được rồi.

Sơn Điền Anh Minh xua tay, nói :

- Nay đệ đã khỏe thì ta yên tâm rồi. Cuộc ước hẹn kia chính ta phải đi vì chính ta đã mang hết danh dự ra hứa. Ta xin đệ hãy hộ tống Đảo Tân tiểu thư và Phúc Điền tráng sĩ về với Đảo Tân tướng quân bình yên. Sau đó, đệ mau bảo vệ gia quyến ta đi lánh nạn. Ta gửi gắm tiện nội và hài tử cho đệ đó. Mong đệ hãy vì tình tri ngộ mà chiếu cố cho hai người thân nhất trên đời của ta. Có như thế, ta chết cũng không ân hận.

Sơn Bản Nhất Lang cười lớn, lắc đầu :

- Đệ không dám nhận lãnh trách nhiệm quá nặng nề như thế đâu. Trách nhiệm đó, ngoài nghĩa huynh ra, không có ai đủ sức gánh nổi cả. Tóm lại, nghĩa huynh là người duy nhất có trách nhiệm lo cho nghĩa tẩu và Hải Đầu.

Sơn Điền Anh Minh giả lã :

- Ý ta đã quyết, đệ đừng can nữa. Giờ ta phải lên đường. Đệ có thương ta thì hãy nghe theo lời ta dạy mà làm. Ta đi đây.

Sơn Bản Nhất Lang cười, hỏi :

- Nghĩa huynh nghĩ rằng có đủ sức địch nổi Kiều Bản Dũng không?

Sơn Điền Anh Minh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Sơn Bản Nhất Lang, mà hỏi ngược lại :

- Còn đệ có phải đối thủ của hần không?

Sơn Bản Nhất Lang mỉm cười, đáp :

- Nếu địch thủ của mình là Kiều Bản Dũng thì dưới vòm trời này không có ai dám quả quyết sẽ thắng được hần. Đệ thú nhận chưa chắc đã là đối thủ của hần. Nhưng nghĩa huynh thì chắc chắn không phải đối thủ của Kiều Bản Dũng. Nếu so kiếm với Điền Trung Tấn thì họa may nghĩa huynh có thể còn chút hy vọng. Nhưng nếu so kiếm với Kiều Bản Dũng thì nghĩa huynh chắc chắn sẽ thảm bại. Đi là chỉ để nộp mạng mà thôi!

Sơn Điền Anh Minh nói :

- Ta thừa hiểu điều đó. Nhưng ta đã quyết định rồi. Thành bại phải đi chung với danh dự. Ta thà chết chứ không muốn mang tiếng một kẻ tự đem danh dự của mình hủy đi.

Sơn Bản Nhất Lang nghiêm giọng, nói :

- Nghĩa huynh cho rằng nếu chết thì giải quyết được tất cả? Là Điền Trung Tấn sẽ ngừng không truy cứu đến vợ con hay người của Sơn Điền gia trang nữa? Không phải vậy đâu! Cái chết của huynh là sự sụp đổ của Sơn Điền gia trang, là trốn tránh trách nhiệm, làm liên lụy, khổ đến bao nhiêu người. Nếu chết vì quốc gia dân tộc, chết vì nghĩa, thì cái chết đó mới oai hùng, mới có giá trị, mới đáng được tôn vinh. Đàng này chết để kẻ địch chiếm đoạt gia trang của mình, chết để gia đình mình mất đi cột trụ, chết để người thân mình hết nơi nương tựa thì thật là một cái chết vô ích, vô trách nhiệm!

Sơn Điền Anh Minh nóng ruột, lớn tiếng như ra lệnh :

- Đừng nói nhiều nữa! Đệ mau tránh đường ta đi!

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu, ngang nhiên nói :

- Rất tiếc lần này đệ không thể nghe lời Trang chủ đại ca được rồi.

Sơn Điền Anh Minh tức mình rút gươm ra khỏi vỏ quát lớn :

- Đệ mà không tránh đường thì chớ trách ta!

Sơn Bản Nhất Lang giả lã :

- Nếu huynh muốn đi quyết đấu với Kiều Bản Dũng thì hãy bước qua xác đệ trước đã.

- Có thật đệ nhất định cản đường ta đó không?

- Phải!

Sơn Điền Anh Minh múa kiếm như hăm dọa sẽ sẵn sàng đâm, sẵn sàng chém bất cứ một ai cản đường ông ta. Thuận Tử thấy vậy lớn tiếng kêu la:

- Tướng công, xin dừng!

Hải Đầu cũng lớn tiếng kêu van :

- Thân phụ, xin dừng!

Thuận Tử giọng như van nài, tha thiết :

- Tướng công, xin đừng đi! Chúng ta hãy cùng nhau tìm nơi khác mà lập nghiệp. Nơi này thật sự chẳng còn gì để cho mình vương vấn nữa.

Sơn Điền Anh Minh cau mày :

- Hiền thê nói thế thật sự đã dối lòng. Nàng cũng quyến luyến chốn này chẳng kém gì ta.

Thuận Tử lắc đầu :

- Bây giờ thì hết rồi. Với tình thế hiện tại, chúng ta nên đi mà thôi.

Sơn Điền Anh Minh buông tiếng thở dài náo ruột. Tâm tư ông ta thật là rối như tơ vò. Đang nghĩ ngợi bỗng đâu Sơn Bản Nhất Lang đột nhiên xông tới, tung ra một thế “Cầm Nã Thủ”, chụp lấy cổ tay Sơn Điền Anh Minh, tiện tay điểm vào huyệt đạo trên người ông ta. Sơn Điền Anh Minh không gượng được, buông rơi thanh kiếm và ngã người xuống. Sơn Bản Nhất Lang vội đưa tay đỡ lấy ông ta, rồi khẽ từ từ đặt nằm dài dưới thềm đại sảnh.

Nhìn Thuận Tử, Sơn Bản Nhất Lang thở dài nói :

- Đệ xin lỗi nghĩa tẩu. Nhưng đệ không còn cách nào hơn nữa. Chỉ trong một canh giờ, huyệt sẽ tự nhiên được đả thông, nghĩa huynh sẽ không việc gì đâu.

Thuận Tử cũng thở dài, nói :

- Ta hiểu! Đệ bất đắc dĩ mới phải làm thế. Ta biết đệ chủ trương làm vậy sự thật là để cứu mạng tướng công của ta cũng như tất cả những mạng sống của Sơn Điền gia trang này. Không cảm ơn đệ thì thôi, lẽ nào ta lại trách đệ?

Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Như nghĩa huynh đã nói, chuyến này đi lành ít dữ nhiều, khó mà đoán trước được. Nhưng chuyện cần làm thì vẫn phải làm thôi. Mong nghĩa tẩu cứ giữ vững lòng tin nơi đệ.

Sơn Bản Nhất Lang sau đó nhờ gia nhân đem giấy cùng bút lông với nghiên mực ra. Chàng ngồi thảo hai lá thư, sau đó bỏ mỗi lá vào một ống tre trao cho Thuận Tử, nói :

- Xin nghĩa tẩu trao hai lá thư này cho Đảo Tân tiểu thư khi nào nàng tỉnh dậy.

Thuận Tử đưa tay đón lấy hai ống tre, nói :

- Đệ đừng lo, ta sẽ làm theo lời đệ dặn.

- Đa tạ nghĩa tẩu.

Quay qua Tây Thôn Hòa Hy và Cốc Khẩu Quang Hy, Sơn Bản Nhất Lang dặn :

- Xin nhị vị cố sức bảo vệ Trang chủ cùng Đường chủ cũng như Thiếu chủ cùng mọi người trong sơn trang nhé. Muộn lắm là sáng mai, nếu không có tin gì nơi tôi thì hãy hộ tống Đảo Tân cô nương và Phúc Điền Chiếu Phu về doanh trại của Đảo Tân Nghĩa Hoàng tướng quân nhé. Tôi đã viết thư, cầu khẩn tướng quân ra tay giúp đỡ, chiếu cố mọi người ở Sơn Điền gia trang. Ngày sau nếu Sơn Điền gia trang được tái sinh thì cũng là nhờ ở bàn tay hai vị phần lớn đấy nhé.

Tây Thôn Hòa Hy cùng Cốc Khẩu Quang Hy chấp tay, cúi đầu, vâng mệnh những điều Sơn Bản Nhất Lang dặn. Sơn Bản Nhất Lang mỉm cười, cúi đầu chào mọi người rồi thẳng bước ra ngoài. Thuận Tử chạy theo chàng ra ngoài, khẽ nói :

- Ta thừa hiểu đệ thật sự muốn rửa tay gác kiếm...

Sơn Bản Nhất Lang ngắt lời :

- Đệ đã đổi ý!

Thuận Tử bèn lên hỏi :

- Phải chăng đệ ra đi chuyến này là vì ta?

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu, nói :

- Dĩ nhiên là vì nghĩa tẩu rồi. Nhưng ngoài ra, cũng vì nghĩa huynh và Hải Đầu cùng tất cả những người của Sơn Điền gia trang nữa chứ.

Thuận Tử dùng vạt áo chùi những giọt lệ đang trào ra, hỏi :

- Liệu chúng ta còn được dịp tái ngộ nữa không?

Sơn Bản Nhất Lang im lặng một lúc. Giây lâu, chàng mới khẽ lắc đầu, nói :

- Chắc là không. Nghĩa tẩu nhớ phải bảo trọng nhé.

Thuận Tử bỗng nhiên quỳ xuống đất cúi đầu, nức nở :

- Nghĩa đệ! Nếu kiếp này ta không trả ơn được nghĩa đệ thì nguyện xin kiếp sau được đầu thai mà trả nợ cho đệ...

Sơn Bản Nhất Lang cố nén lòng, ngắt lời Thuận Tử, nói :

- Thôi, xin nghĩa tẩu đừng nói nữa. Những ngày Sơn Bản Nhất Lang được sống tại Sơn Điền gia trang này là những ngày vui nhất, hạnh phúc nhất trong đời. Đệ sẽ chẳng bao giờ quên được, và có lẽ cũng sẽ chẳng bao giờ có lại được. Nhưng nếu đệ còn ở đây lâu hơn e sẽ có ngày đắc tội với nghĩa huynh cùng nghĩa tẩu.

- Nghĩa đệ!

- Nghĩa tẩu!

Nhìn trời lơ mơ sáng, Sơn Bản Nhất Lang khẽ hít một hơi thở của không khí bình minh trong lành. Chàng ngó lơ từ già :

- Thôi, đã đến lúc đệ phải lên đường rồi. Nghĩa tẩu hãy bảo trọng, luôn giữ gìn sức khỏe.

Không đợi Thuận Tử trả lời, Sơn Bản Nhất Lang phóng lên lưng ngựa, khẽ rung cương. Con thiên lý mã của Sơn Điền Anh Minh quả là một bảo vật hiếm có. Nó như hiểu rõ ý Sơn Bản Nhất Lang nên bèn hí lên một tiếng rồi tung bốn vó phi thẳng một mạch về hướng Tây.

Thuận Tử đứng nhìn theo người ngựa cho đến khi bóng khuất hẳn nơi cuối chân trời...

[1] Cổ hương: quê cũ.

18. Chương 18: - Hồi 18

Sơn Bản Nhất Lang giục ngựa phi nước đại nên chỉ vài canh giờ đã đến gần địa phận của Điền Trung Tấn. Thấy cũng còn sớm, chàng dừng chân cho ngựa nghỉ dưỡng sức, vào quán nhỏ bên đường tìm chút đồ ăn lót lòng cũng như uống ly trà giải khát. Chàng cũng không quên dặn người đem thóc cho ngựa ăn đầy đủ.

Dùng trà và điểm tâm xong, Sơn Bản Nhất Lang ra quầy móc tiền trả. Nhưng chủ quán cười, xua tay nói :

- Quán này chẳng bao giờ tính tiền người của Sơn Điền gia trang hết.

Sơn Bản Nhất Lang ngạc nhiên, hỏi :

- Vì sao ông biết tôi là người của Sơn Điền gia trang?

Chủ quán cười, đáp :

- Nhìn con ngựa tôi đã biết ngay. Đây là bảo mã [1] của Sơn Điền trang chủ. Theo tôi được biết, ngoài Sơn Bản gia ra, không còn người nào được phép cỡi nó.

Thấy chủ quán còn biết rõ cả danh tánh mình, cùng những chi tiết nhỏ bên lề, Sơn Bản Nhất Lang càng thêm kinh ngạc, cúi đầu tỏ ý bái phục. Chủ quán lại nói tiếp :

- Nhờ Sơn Điền trang chủ tôi mới có được ngày nay. Ông ta cứu tôi từ tay đám thảo khấu, đem về giúp đỡ tận tình, giúp vốn cho tôi mở quán kiếm ăn độ nhật. Cho dầu tôi làm ăn khá giả, ông ta cũng chưa hề đòi hỏi tôi phải trả ơn hay phải đóng hụi chết như đám lãnh chúa bất nhân tại khắp nơi. Mấy lần tôi tìm đến dâng quà, đóng góp chút đỉnh thì ông ta chẳng những không nhận còn tỏ ra không bằng lòng chút nào. Tôi chẳng biết phải làm gì hơn nên chỉ đành dùng chồn này để tiếp đãi người của Sơn Điền gia trang để đền ơn Trang chủ phần nào.

Sơn Bản Nhất Lang buồn bã nói :

- Ông thật là người trung nghĩa, không vong ân bội nghĩa, thật đáng ngưỡng mộ thay. Nhưng ông chưa biết đó thôi, Sơn Điền gia trang vừa mới gặp tai họa khủng khiếp.

Chủ quán tròn tròn đôi mắt, hỏi :

- Sao? Sơn Bản gia nói sao?

Sơn Bản Nhất Lang liền đem chuyện xảy ra những ngày qua của Sơn Điền gia trang thuật lại. Chủ quán nghe xong ôm mặt, lộ vẻ đau đớn, nói:

- Người hiền sao lại bị trời nhấn tâm giáng họa như thế! Tôi hận mình thân trời gà không chặt không thì cũng quyết đi tìm Điền Trung Tấn và đám bộ hạ của hắn trả thù cho Sơn Điền trang chủ. Tôi chắc rồi đây cũng phải liệu đường mà dọn đi nơi khác thôi chứ không thể nào sống dưới nanh vuốt của Điền Trung Tấn được đâu. Vả lại, tôi cũng muốn theo Sơn Điền trang chủ đến cùng. Đây là lúc Trang chủ cần người phò trợ hơn bao giờ hết.

Sơn Bản Nhất Lang ôn tồn nói :

- Việc trả thù đã có tôi lo. Thành hay bại, việc đó do ý trời. Nếu ông có lòng muốn giúp Trang chủ thì có thể giúp tôi một việc được không?

Chủ quán cúi đầu thi lễ, nói :

- Sơn Bản gia vì Sơn Điền gia trang ra tay, thật là hành động của bậc trượng phu. Đừng nói là một việc, mà cho dù là trăm, ngàn việc đi chăng nữa tôi cũng sẽ giúp Sơn Bản gia ngay. Lão nhân gia có cần gì xin cứ dạy bảo thôi.

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu, nói :

- Tốt lắm! Vậy xin ông cho tôi được gửi ngựa tại đây. Nếu chiều nay trước khi mặt trời lặn mà chưa thấy tôi trở lại đây thì lập tức đem ngựa về trả cho Sơn Điền trang chủ, đồng thời khuyên Trang chủ mau lên đường khởi sự tức thì chứ đừng chần chờ nữa. Tôi đã sắp xếp an bài xong mọi chuyện, cần dặn Đường chủ mọi chuyện rồi. Tối đó, ông có thể đi lánh nạn chung với gia đình Trang chủ luôn cũng tiện.

Chủ quán gật đầu :

- Tôi nguyện sẽ làm theo lời Sơn Bản gia đã căn dặn. Cầu chúc Sơn Bản gia được vạn sự cát tường, mã đáo thành công. Tôi sẽ từng giây từng phút chờ đợi tin lành của Sơn Bản gia.

* * * * *

- Đứng lại! Người là ai? Đi đâu?

- Ta Sơn Bản Nhất Lang, cần đi tìm Điền Trung Tấn, chủ nhân các người nói chuyện. Hãy mau tránh đường!

- Hừ, tên tuổi chúa công chúng ta đâu có thể để cho ai muốn tùy tiện xướng lên như vậy chứ!

Nhìn đám võ sĩ đạo hung hăng, xếp hàng theo hình chữ ‘nhất’ [2] đứng chặn đường mình, Sơn Bản Nhất Lang lạnh lùng nói :

- Tất cả những tên nào định cản đường ta đã chết cả rồi. Ta thật tình không muốn giết các người chút nào, nhưng nếu còn đứng đó thì đừng trách ta!

Đám võ sĩ đạo tuốt gươm, quát lớn :

- Quân nông cuồng, không biết trời cao là gì. Mau đi chết đi!

Sơn Bản Nhất Lang chẳng nói chẳng rằng. Chỉ thấy chàng thoát người một cái thật lẹ. Sau đó, ánh kiếm lóe lên, đám võ sĩ đạo chỉ trong nháy mắt, từng tên một gục ngã chết tại chỗ. Tên nào tên nấy sau khi chết mắt đều trợn lên như kinh ngạc, không hiểu vì sao sự việc xảy ra quá mau lẹ như vậy, đến độ chưa tên nào kịp xuất chiêu nào.

Thanh toán xong đám võ sĩ, Sơn Bản Nhất Lang phi thân tới, đi thẳng vào cửa lớn đại sảnh của Điện Trung phủ. Bên trong đại sảnh, Điện Trung Tấn đang ngồi chễm chệ trên chiếc ghế mây bọc bằng da hổ, chung quanh hắn có mười mấy võ sĩ đạo hầu cận. Sơn Bản Nhất Lang nhận ra người ngồi bên tay phải Điện Trung Tấn không ai khác hơn là Kiều Bản Dũng, gã sát thủ có một không hai dưới vòm trời này.

Nhìn Sơn Bản Nhất Lang, Điện Trung Tấn không lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ lạnh lùng hỏi :

- Tại sao người đến lại là ngươi mà không là Sơn Điện Anh Minh?

Sơn Bản Nhất Lang khinh khỉnh, đáp :

- Tại sao không phải là ta chứ? Ta đến đây đại diện, thay thế cho Sơn Điện trang chủ.

Điện Trung Tấn hất hàm, hỏi :

- Ngươi muốn gì?

Sơn Bản Nhất Lang trả lời dừng dưng :

- Ta muốn lấy lại công đạo cho Sơn Điện trang chủ cũng như cho tất cả những người tại Sơn Điện gia trang!

Điện Trung Tấn điềm tĩnh, dừng dưng hỏi tiếp :

- Ý ngươi muốn sao?

Sơn Bản Nhất Lang mặt đằng đằng sát khí, giọng như quả quyết :

- Các ngươi phải đền tội cho những việc làm độc ác vừa qua.

Điện Trung Tấn cười ha hả, nói :

- Mạnh được yếu thua! Đó là quy luật từ xưa đến nay từ thuở khai thiên lập địa. Chẳng có gì gọi là độc ác cả. Với lại ta cũng đã cho Sơn Điện gia trang quá nhiều cơ hội rồi. Nếu Sơn Điện Anh Minh chịu nghe lời ta, chịu theo giải pháp của ta thì chuyện đã không đi đến độ phải như vậy. Chẳng qua là tại hắn cả, không thể trách ta được.

Sơn Bản Nhất Lang chỉ vào mặt Điện Trung Tấn gằn giọng :

- Nếu ai cũng nói chuyện luật rừng như ngươi thì trên đời này làm gì còn công lý công đạo? Và xã hội này làm gì còn tôn ti trật tự? Được, nếu đã là vậy thì hôm nay ta cũng quyết cùng ngươi xử theo lý lẽ 'mạnh được yếu thua'.

Điện Trung Tấn điềm tĩnh nhìn Sơn Bản Nhất Lang, nói :

- Chuyện này không mắc mớ gì đến ngươi nghe Sơn Bản Nhất Lang. Ta không có gì chống đối hay hăm hực với thù hận gì với ngươi cả, mà cũng chẳng muốn ngươi phải uống mạng. Dù sao ta cũng khá khen, cũng thương tiếc ngươi là một hào kiệt trên đời. Ngươi hãy mau rời khỏi nơi đây thì ân oán giữa chúng ta với nhau kể như kết thúc, không ai thiếu nợ ai, và cũng không ai hận ai. Nếu ngươi cần, ta sẽ không hẹp lượng, ít nhiều cấp chút tiền lộ phí cho. Chuyện giữa ta và Sơn Điện Anh Minh hãy để ta với hắn thanh toán với nhau. Ngươi đừng xen vào nữa.

Sơn Bản Nhất Lang nói như trêu ghẹo :

- Vậy chắc Điện Trung Tấn ngươi có ý chiêu mộ ta về làm cánh tay mặt của ngươi phải không?

Điện Trung Tấn cũng cười khinh khỉnh, đáp lời :

- Người hử? Ta chẳng có chân gì cho người ở đây cả. Hãy rời khỏi nơi đây để được toàn tánh mạng. Chống đối với ta không có lợi cho người chút nào cả. Hãy nhìn gương Sơn Điền gia trang mà lấy đó tự răn mình. Và hãy nhìn đám thủ hạ của ta ở đây để tự lượng sức mình. Người ráng mà nặn óc suy nghĩ cho thật kỹ để mà quyết định cho sáng suốt.

Sơn Bản Nhất Lang cười, nói :

- Sơn Điền Anh Minh là nghĩa huynh của ta, là Trang chủ của ta. Nay Sơn Điền gia trang gặp nạn thì ta làm sao mà khoanh tay đứng nhìn cho được. Kẻ nào đối địch với Sơn Điền gia trang tức là kẻ đó đối địch với ta. Người trước sau cũng phải đối đầu với ta thôi, dù muốn dù không.

Điền Trung Tấn cười ha hả, nói :

- Một mình người mà làm được gì hử? Muốn đối địch với người thật có gì khó đâu chứ? Người có ba đầu sáu tay gì khiến cho ta sợ hử?

Sơn Bản Nhất Lang nhếch mép, nói :

- Điền Trung Tấn! Trời dung túng cho người như thế kể ra cũng lâu quá rồi, đủ quá rồi! Người đừng hòng tác oai tác quái nữa. Thời của người đã hết rồi, hãy dẹp bỏ giấc mộng làm lãnh chúa kia đi!

Điền Trung Tấn bình tĩnh nhấp một ngụm trà, nói :

- Ta đã hết thời? Vậy chứ còn người thì sao hử lãng nhân?

Sơn Bản Nhất Lang nhún vai, đứng dưng :

- Ta khác với người ở chỗ là ta biết lúc nào phải kềm hãm, lúc nào phải dừng bước, và biết ăn theo thuở ở theo thời.

Điền Trung Tấn nhìn Sơn Bản Nhất Lang chăm chăm, gần từng tiếng :

- Rất có thể một ngày nào đó ta hết thời. Nhưng chắc chắn không phải là lúc này, và cũng sẽ không phải do bàn tay của người gây ra.

Mặt Sơn Bản Nhất Lang bỗng danh thép lại, nói :

- Ta thay Sơn Điền Anh Minh tới đây, thứ nhất quyết đấu với Kiều Bản Dũng, thứ nhì, rửa hận cho Sơn Điền gia trang.

Điền Trung Tấn bỗng nổi cơn thịnh nộ, nhìn Sơn Bản Nhất Lang dưới cặp mắt đỏ ngầu, nói :

- Sơn Bản Nhất Lang! Ta đã nhân nhượng nhiều lắm rồi. Nếu còn cố chấp không biết điều thì chớ trách ta!

Sơn Bản Nhất Lang tỉnh bơ, nói :

- Ta cần gì phải biết điều với một kẻ không biết lẽ phải.

Thình lình, Sơn Bản Nhất Lang nhìn thẳng vào mặt Kiều Bản Dũng, lớn tiếng :

- Kiều Bản Dũng! Không phải Sơn Điền trang chủ thất hứa với huynh, chỉ vì tôi cần ông ta lại mà đi thay cho ông ta đó thôi. Huynh đã từng nói là rất muốn có cơ hội so tài với tôi. Vậy bây giờ là đúng lúc rồi.

Kiều Bản Dũng với sắc mặt danh thép, cũng nhìn Sơn Bản Nhất Lang chăm chăm, đồng dục lên tiếng :

- Sơn Bản đại ca. Trận đấu giữa chúng ta dĩ nhiên trước sau không tránh được rồi. Cho dù anh không đến tìm tôi thì tôi cũng phải đến tìm anh thôi. Nhưng hình như anh vẫn chưa phục sức đầy đủ đâu. Kiều Bản Dũng này dù sao cũng không muốn chiếm thế thượng phong bằng cách này đâu. Chúng ta có thể hẹn lại khi khác vào một ngày đẹp trời, một dịp tốt hơn khi anh đã hoàn toàn khôi phục sức khỏe, công lực. Như vậy sẽ công bình hơn cho anh.

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu :

- Chuyện đó chẳng có gì quan trọng đáng nói cả. Kiều Bản Dũng, anh cũng biết trong nghề là khi nào có cơ hội tốt thì phải nắm chặt lấy, vì cơ hội chẳng bao giờ đến hai lần đâu. Chúng ta nếu cần quyết đấu thì cứ quyết đấu thôi. Có gì gọi là công bình với bất công chứ!

Kiều Bản Dũng bỗng nghiêm mặt lại, nói :

- Sơn Bản đại ca nói cũng rất phải. Nhưng đại ca cũng biết rõ rằng một khi Kiêu Bản Dũng này đã ra tay thì không cần biết đối phương của mình là ai, bạn hay thù, hay nam, nữ, lão, ấu, hay có bị thương sắp chết cũng không ngoại lệ.

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu :

- Điều đó Sơn Bản Nhất Lang ta đã quá rành về Kiêu Bản Dũng.

Kiều Bản Dũng phá lên cười, nói :

- Sơn Bản Nhất Lang lúc nào cũng là Sơn Bản Nhất Lang.

Sơn Bản Nhất Lang cười nhạt, nói :

- Kiêu Bản huynh cũng đừng quên lưỡi gươm của ta đang mang đầy hận thù. Chưa biết được là điều lợi hay điều hại cho huynh!

Kiều Bản Dũng gật đầu :

- Điều này Sơn Bản đại ca nói cũng rất chí lý.

Cả Sơn Bản Nhất Lang cùng Kiêu Bản Dũng không hẹn mà cùng nhau phá lên cười một tràng. Có lẽ cả đôi bên đều hiểu được ý của nhau quá rõ ràng. Nhìn vào, chắc ai cũng phải nghĩ họ là đôi bạn tri kỷ chứ không phải hai cường địch sắp sửa một sống một chết với nhau.

Điền Trung Tấn cau mày, nhìn Sơn Bản Nhất Lang chăm chăm, hỏi :

- Khoan đã, có điều ta chưa được hiểu. Xưa nay ta chưa hề quen biết ngươi, mà ngươi cũng chưa hề biết ta. Tóm lại, chúng ta chưa hề có ân oán gì với nhau. Tại sao ngươi nhất định phải chống lại ta?

Sơn Bản Nhất Lang cười nhạt, đưa tay với dáng điệu thách thức, nói :

- Hối cũng vô ích lắm, Điền Trung Tấn. Hãy ra tay đi thôi!

Điền Trung Tấn nhìn kẻ tả hữu khê ra dấu. Lập tức, mười hai võ sĩ đạo quanh y đồng loạt đứng lên, xông tới, rút kiếm đứng bủa vây, dồn Sơn Bản Nhất Lang vào giữa.

[1] Bảo mã: ngựa quý.

[2] Xếp hàng thẳng ngang.

19. Chương 19: - Hồi 19

Sơn Bản Nhất Lang chẳng chút khiếp sợ, mà cũng chẳng cần vội vàng. Chàng đưa tay với ra sau lưng từ từ khê tuốt kiếm, nắm chặt trong tay, đưa mắt nhìn thẳng mặt Điền Trung Tấn, khinh khi nói :

- Ngươi thật không xứng đáng là một võ sĩ đạo nữa, nói gì đến lãnh chúa.

Chàng nhìn vào mặt đám võ sĩ đạo từng tên một, nói :

- Các ngươi chắc cũng biết trên đường vào đây đã có không biết bao nhiêu kẻ đã phải uống mạng vì cản đường ta. Các ngươi đừng đại mà chết thế cho Điền Trung Tấn. Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng để thu kiếm mà ra khỏi nơi này.

Đám võ sĩ đạo nhìn thấy sát khí đằng đằng trên mặt của Sơn Bản Nhất Lang cũng không khỏi rùng mình rợn óc. Cố gắng thu hết bình tĩnh, một tên trong đám võ sĩ đạo buông lớn tiếng thóa mạ :

- Người chỉ là một tên lãng nhân, theo Sơn Điền Anh Minh như cô hồn theo quỷ thôi. Có khôn hồn thì buông tay chịu trôi, chúng ta cũng nản nỉ chứa công tha cho cái mạng chó của người!

Sơn Bản Nhất Lang múa kiếm thủ thế, miệng nói :

- Nếu vậy thì ta đành phải tiếp tục khai sát giới mà thôi!

Đám võ sĩ đạo tuy đông nhưng chẳng ai dám khinh xuất ra tay trước, mắt người nào cũng chỉ lăm lăm thanh trường kiếm trong tay mà vờn địch thủ, chờ cơ hội tốt để ra tay. Sơn Bản Nhất Lang thấy vậy la lên một tiếng, chém ngang một kiếm ngược ra đằng sau.

Thật là một chiêu đánh quá bất ngờ ngoài sự tiên liệu của đám võ sĩ đạo. Một tên võ sĩ đạo đứng phía sau lưng Sơn Bản Nhất Lang chỉ kịp la lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất chết ngay. Thừa lúc hai tên đứng bên cạnh còn đang ngơ ngác, Sơn Bản Nhất Lang đâm thẳng một kiếm vào địch nhân bên trái. Tên này liền nhảy qua một bên tránh thoát, nhưng Sơn Bản Nhất Lang đã xoay ngược chiều thanh gươm đâm ngay một kiếm trúng yết hầu địch nhân bên phải ngã nhào xuống đất chết không kịp ngáp. Sau đó, Sơn Bản Nhất Lang liền xoay người như chong chóng, đảo qua đảo lại nhiều vòng. Cứ một lần xoay là một địch nhân lại gục xuống đất. Chẳng bao lâu, cả mười hai tên võ sĩ đạo thân tín của Điền Trung Tấn đã lần lượt gục ngã, chết hết không còn lấy một mống nào.

Điền Trung Tấn thâm kinh hãi trong lòng. Tài nghệ Sơn Bản Nhất Lang thật là vượt ngoài trí tưởng tượng của hắn. Đây là đám võ sĩ đạo ưu hạng do Điền Trung Tấn lựa chọn thật kỹ trước khi trọng dụng với tài nghệ siêu việt, ít ai bì kịp. Những tưởng với số đông, đám võ sĩ đạo kia sẽ lấy mạng Sơn Bản Nhất Lang chẳng mấy khó khăn, nào ngờ kết quả lại đi ngược với ý muốn của mình.

Kiều Bản Dũng cũng khê gật đầu, thán phục bản lĩnh của Sơn Bản Nhất Lang. Y không dám được, cất tiếng trầm trồ khen ngợi :

- Chiêu Anh Đào Kiếm Pháp của Sơn Bản đại ca quả nhiên lợi hại.

Sơn Bản Nhất Lang cầm kiếm trở vào mặt Điền Trung Tấn, nói :

- Nếu người chịu trao hết vàng bạc, tiền tài nơi này ra, bằng lòng rời khỏi nơi này thì ta cũng rộng đức hiếu sinh mà dành cho người một con đường sống.

Điền Trung Tấn vỗ tay mấy cái, mấy gia nhân sau đó liền xuất hiện, ra đứng cúi đầu chờ mệnh lệnh. Điền Trung Tấn nói :

- Các người mau vào kho đem hết tiền ra đây.

Không đầy mấy phút, đám gia nhân khệ nệ khiêng tới một tủ sắt thật lớn đặt bên cạnh Điền Trung Tấn. Chỉ vào tủ sắt, Điền Trung Tấn nhìn Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Tủ tiền đây. Bên trong không thiếu gì vàng bạc và ngân phiếu. Nếu người chịu ngừng tay, bằng lòng đi khỏi chốn này thì không bao giờ trở lại thì ta sẽ cấp cho lộ phí cũng như một số tiền lớn đủ ăn xài suốt cuộc đời.

Sơn Bản Nhất Lang lắc đầu, nói :

- Ta không cần gì cho cá nhân ta cả, chỉ cần cho Sơn Điền gia trang mà thôi.

Điền Trung Tấn cả giận, nói :

- Nếu vậy thì người chỉ có một con đường chết mà thôi!

Cùng lúc đó, một tiếng nói đinh tai nhức óc từ đâu vang lên :

- Khi này được thưởng thức qua Anh Đào Kiếm Pháp thật tuyệt vời! Hảo kiếm pháp! Ta muốn cùng Sơn Bản Nhất Lang tỉ thí một phen cho rõ tài cao thấp.

Điền Trung Tấn nghe thấy bỗng mừng rỡ kêu lên :

- Hay lắm, Cát Điền Thiên Hương Tử cũng đã tới.

Một người mặt mày đầy sát khí, trông hung dữ lạ thường với cặp mắt sáng như điện đang từ từ ngạo nghễ bước tới từ bên ngoài đi vào đại sảnh. Nhìn cặp mắt người này, ai yếu bóng vía chắc phải lên cơn đau tim mà uổng mạng.

Kiều Bản Dũng nhăn mặt, nói :

- Cát Điền Thiên Hương Tử! Ta đã hẹn cùng Sơn Bản Nhất Lang quyết đấu. Người đến sau, phải chờ thôi.

Cát Điền Thiên Hương Tử lắc đầu, nói :

- Không được! Ta phải giết hắn để trả thù cho Phi Đại, đệ tử lớn của ta đã phải chết dưới kiếm hắn. Xin Điền Trung tiên sinh quyết định cho.

Điền Trung Tấn nói :

- Theo ta thấy, cả hai vị huynh đệ cùng ra tay một lượt cho tiện, giết được tên Sơn Bản Nhất Lang này càng sớm chừng nào càng tốt chừng nấy chứ đừng để lâu mà đem dài lắm mòng.

Sơn Bản Nhất Lang phá lên cười lộ vẻ đắc ý, nói :

- Kể ra Điền Trung Tấn cũng xem ta là ác mòng, thật thú vị, thú vị!

Điền Trung Tấn giận tái mặt, mắt lườm lườm như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Sơn Bản Nhất Lang. Kiêu Bản Dũng lên tiếng phản đối :

- Không được! Tôi muốn một mình một tay đấu với Sơn Bản Nhất Lang thôi chứ không cần ai giúp sức, mà cũng chẳng muốn có ai giúp sức hết. Một đấu một mới công bằng, mới là danh dự của kẻ cầm kiếm.

Điền Trung Tấn khề cau mày :

- Đối với người không biết lý lẽ như hắn thì cần gì phải công bằng với không công bằng.

Sơn Bản Nhất Lang nghe nói cười gằn, lớn tiếng :

- Lại lý lẽ nữa! Người còn định nói lý lẽ đến bao giờ đây hả? Vậy chứ ép người ta nhường lại sơn trang, sự nghiệp, người ta không nhường thì tìm đủ mọi thủ đoạn chiếm đoạt, hại chết bao nhiêu người thì thử hỏi đúng hay sai? Nước sông không phạm nước giếng [1], Sơn Điền trang chủ không hề có ý tranh chấp với người sao người chẳng chịu buông tha mà lại ép người tới đường cùng? Cái tài, cái đức của người là thế à? Và định nghĩa hai chữ lý lẽ là thế nào đây? Phải chăng làm theo ý người mới được gọi là lý lẽ? Phải chăng chỉ có kẻ mạnh mới có quyền nói lý lẽ? Ta thật không ngờ Điền Trung Tấn người lại còn dăm dầy mặt mà mở mồm nhai đi nhai lại tiếng ‘lý lẽ’! Thật là chuyện khôi hài kim cổ hãn hữu, nực cười thay!

Sơn Bản Nhất Lang dùng lời lẽ trung trực, pha lẫn vẻ châm biếm nói một hơi khiến Điền Trung Tấn đuối lý, cứng họng, giận dữ vô cùng nhưng chỉ biết ngồi im chứ không biết đường nào trả lời.

Cát Điền Thiên Hương Tử xen lời nói :

- Chẳng cần biết lý lẽ hay không lý lẽ, ta chỉ cần biết cái quy luật muôn đời là ‘mạnh được yếu thua’. Hãy dùng kiếm mà nói lý lẽ chứ đừng dùng lời mất công, vô ích.

Điền Trung Tấn thấy Cát Điền Thiên Hương Tử gỡ gạc được cho mình thì mặt mày hớn hỏ, vỗ tay nói :

- Cát Điền huynh nói không sai chút nào. Kẻ bạc đức kém tài phải nhường cho người tài đức. Giả sử ta mà kém đức ắt đã nhường lại sự nghiệp cho Sơn Điền Anh Minh rồi!

Sơn Bản Nhất Lang nhếch môi cười mỉm nói :

- Nhai đi nhai lại lý lẽ chưa đủ, giờ các người còn nhai thêm cả miếng gỏi rách luật rừng nữa! Nếu nói như vậy thì ta nhận thấy Điền Trung Tấn người là kẻ bất nhân, thất đức vô cùng. Sao còn chưa chịu nhường lại cho người tài đức như Trang chủ Sơn Điền Anh Minh?

Cát Điền Thiên Hương Tử nhìn Điền Trung Tấn nói :

- Điền Trung tiên sinh xin đừng đấu khẩu với tên Sơn Bản Nhất Lang này nữa làm gì. Cứ để một mình tôi ra tay lấy mạng hắn là được rồi, khỏi lời thôi.

Sơn Bản Nhất Lang đưa tay thách thức :

- Này giờ ta toàn nghe người nói thôi. Nếu có gan thì cứ động thủ đi.

Xoay sang Kiều Bản Dũng, Cát Điền Thiên Hương Tử nói :

- Nếu vậy thì người để ta ra tay, ngồi đó uống trà mà nhìn ta giết hắn.

Điền Trung Tấn gật đầu, nói :

- Phải lắm! Kiều Bản huynh nên để cho Cát Điền huynh ra tay thì phải hơn.

Kiều Bản Dũng cười, nói :

- Ông là người bỏ tiền mướn người, ông có quyền quyết định. Tôi dĩ nhiên đứng ngoài lực trận. Nhưng nếu bảo ủng hộ ai thì tôi xin nói rõ là tôi mong Sơn Bản Nhất Lang thắng để còn cơ hội thực hiện tâm nguyện của tôi.

Cát Điền Thiên Hương Tử nguyền Kiều Bản Dũng một cái thật dài, khế cúi đầu bái tạ Điền Trung Tấn rồi từ từ bước vào trận. Nhìn Sơn Bản Nhất Lang, y lớn tiếng quát :

- Sơn Bản Nhất Lang! Cát Điền Thiên Hương Tử ta hôm nay trước là vì Trang chủ, sau là vì đại đệ tử Phi Đại của ta trả thù. Người chuẩn bị cho hậu sự mà thôi.

Sơn Bản Nhất Lang cười lớn :

- Chuyện gì đến sẽ đến, cần gì phải chuẩn bị. Người muốn dùng kiếm để nói lý lẽ thì ta sẵn sàng chiều lòng. Có tuyệt chiêu nào hãy tung hết ra đi chứ nói mồm không thì ai sợ, ai tin cho!

Tuy nói vậy, Sơn Bản Nhất Lang biết đây là cường địch lợi hại, lại giỏi về dùng độc nên chàng không dám khinh thường, vội vàng ra thế thủ cho vững vàng, mắt luôn để ý nhìn vào hai tay đối phương để phòng ngừa chuyện tung độc hại người. Nhưng trái với dự đoán của Sơn Bản Nhất Lang, Cát Điền Thiên Hương Tử chỉ tuốt gươm ra thủ thế chứ không có hành động nào khác thường cả.

Cát Điền Thiên Hương Tử từ từ tiến lên hai bước rồi lại bước ngang bước dọc thêm mấy bước như cốt ý làm rối loạn, đảo lộn tinh thần đối phương. Sơn Bản Nhất Lang không nao núng, nhìn đối thủ nói :

- Cát Điền Thiên Hương Tử! Ta được nghe đại danh người đã lâu.

Cát Điền Thiên Hương Tử kiêu ngạo, hỏi :

- Người nghe thiên hạ đồn về ta thế nào?

Sơn Bản Nhất Lan cười mỉa mai, nói :

- Họ nói là đã nhiều con rắn độc bị chết vì nhiễm độc chỉ vì cần nhằm Cát Điền Thiên Hương Tử.

Cát Điền Thiên Hương Tử cười lớn, ra chiều hãnh diện :

- Thật không ngờ ta được thiên hạ quá coi trọng như vậy.

Sơn Bản Nhất Lang cười khẩy :

- Để hôm nay ta xem thử người độc tới cỡ nào.

Dứt lời, Sơn Bản Nhất Lang rút kiếm ra đứng thủ thế, mắt dán chặt vào từng bộ thế của Cát Điền Thiên Hương Tử. Phía bên kia, Cát Điền Thiên Hương Tử cũng vờn địch như hổ vờn mèo. Cả hai bên đều cầm kiếm bất di bất dịch, nhưng trên thực tế là đang tìm sơ hở của nhau để chực ra tay giành phần thắng lợi. Chỉ một sơ xuất nhỏ là có thể đưa đến cái chết như không.

Cát Điền Thiên Hương Tử đột nhiên xông bừa tới, dùng Liên Hoàn Kiếm tấn công một lượt mười mấy chiêu, nhưng Sơn Bản Nhất Lang đã khéo léo đỡ được tất cả một cách dễ dàng. Bất thành linh, Sơn Bản Nhất Lang chuyển từ thủ sang công, tung những đòn hết sức dũng mãnh. Cát Điền Thiên Hương Tử không dám khinh xuất, cẩn thận đón đỡ từng chiêu, thân pháp luôn chuyển động nhẹ nhàng, khi gặp chiêu nào quá nguy hiểm thì né tránh thay vì đón đỡ.

Hai bên sau đó chẳng ai nhường ai, sẵn vào đánh nhau, giao tay trên một trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Sơn Bản Nhất Lang vừa đánh vừa nghĩ thầm: “Không xong! Tên Cát Điền Thiên Hương Tử này thật quá lợi hại, muốn thắng hắn thật không phải chuyện dễ. Nhưng nếu trận đấu càng kéo dài thì càng bất lợi cho mình. Cho dù có hạ được tên Cát Điền Thiên Hương Tử này nhưng sau đó thì còn sức đâu mà đấu nổi với Kiều Bản Dũng nữa? Khi khỏe mạnh, công lực đầy đủ còn chưa chắc đã nắm được phần thắng với hắn thì khi mệt ắt chỉ có chết chắc mà thôi”.

Nghĩ đoạn, Sơn Bản Nhất Lang liền thay đổi cách đánh, tránh dùng sức nhiều, chỉ dựa theo chiêu thế của địch mà chống đỡ, né tránh, thỉnh thoảng đánh trả lại một vài hư chiêu cho địch thủ không biết đằng nào mà lường.

Đánh thêm độ mười hiệp, Cát Điền Thiên Hương Tử hét lên một tiếng, xoay một vòng, phát tay một cái. Biết đối phương tung độc, Sơn Bản Nhất Lang nhón mình nhảy lên không như một cánh én và sẵn dả theo thân pháp đáp từ từ xuống. Tiện theo đà, chàng nhanh tay bổ xuống một kiếm vào giữa đỉnh đầu Cát Điền Thiên Hương Tử.

Mọi người thấy Sơn Bản Nhất Lang nhảy qua một bên, tra kiếm vào vỏ, mặt lạnh như tiền, còn Cát Điền Thiên Hương Tử đứng yên bất động. Một giòng máu ngay trán y bắt đầu rỉ ra, và sau đó cả thân hình hắn ngã xuống đất như một thân cây vừa bị đốn.

Sự thật là Cát Điền Thiên Hương Tử sau khi đánh với Sơn Bản Nhất Lang trên trăm hiệp, biết không cách nào hạ nổi đối phương nên mới nảy ra ý nghĩ quyết định dùng độc thì mới mong chiếm được phần thắng lợi. Tuy nhiên, Sơn Bản Nhất Lang đã luôn đề phòng nên đoán trước được mọi việc và kịp thời ứng phó. Khi thấy Cát Điền Thiên Hương Tử có hành động khả nghi, chàng cũng đã sớm có một quyết định một đường khá liều lĩnh. Lúc Cát Điền Thiên Hương Tử tung độc, thay vì lùi lại hay nhảy sang một bên né tránh thì Sơn Bản Nhất Lang lại phi thân nhảy lên trên không rồi theo đà nhảy bổ tới, tung ra một chiêu hết sức độc đáo để đối phương không kịp trở tay vì không ngờ tới.

Rốt cuộc, Sơn Bản Nhất Lang đã tính toán đúng, đã thắng canh bạc, kết liễu mạng sống của Cát Điền Thiên Hương Tử, một cao thủ khét tiếng, và cũng là một kẻ đại gian đại ác trong thiên hạ, đã khiến cho bao nhiêu anh hùng hào kiệt phải bỏ mạng dưới tay hắn cũng như bởi chất độc của hắn. Đến lúc chết, Cát Điền Thiên Hương Tử vẫn mở to hai mắt, miệng còn há hốc như vẫn còn thắc mắc, không hiểu lý do hồ đồ nào khiến cho hắn phải bỏ mạng.

Điền Trung Tấn như chết lặng cả người. Hắn không ngờ Sơn Bản Nhất Lang quá lợi hại, không đầy bao lâu đã giết gần hết các vệ sĩ của mình, giờ lại giết thêm Cát Điền Thiên Hương Tử, một tay thủ hạ đắc ý đặc lực của mình. Giờ đây chỉ còn lại hắn cùng với Kiều Bản Dũng cùng hai tên võ sĩ đạo bên cạnh.

Lúc đó, Sơn Bản Nhất Lang mới liếc nhìn Kiều Bản Dũng, nói :

- Mời Kiều Bản huynh ra tay thôi!

[1] Câu ngạn ngữ bất hủ, ý nói không ai đụng ai.

20. Chương 20: - Hồi 20 (hết)

Kiều Bản Dũng liền đứng phắt dậy, từ từ tiến ra. Điền Trung Tấn nghe tim mình đập thình thịch, khẽ lui ra sau vài bước, đứng sau mấy tên võ sĩ đạo. Kiều Bản Dũng từ từ tuốt gươm khỏi vỏ, nói :

- Hôm nay dù thắng hay bại, sống hay chết thì bình sinh Kiều Bản Dũng này đã được mãn nguyện trong lòng.

Sơn Bản Nhất Lang gật đầu :

- Phải! Sơn Bản Nhất Lang này sau cùng cũng đã được toại nguyện.

Điền Trung Tấn nóng ruột, la lớn :

- Kiều Bản Dũng, mau giết phứt hẳn đi chứ đừng nói thêm lời gì cả.

Kiều Bản Dũng cười, nói :

- Dĩ nhiên là tôi phải gắng thực hiện xong hợp đồng cho ông rồi. Đó là danh dự của nghề nghiệp. Nhưng tôi có điều cần phải thanh minh rõ rệt, phải nhắc lại những lời của tôi khi nhận hợp đồng. Nếu giết được Sơn Bản Nhất Lang rồi, tôi lãnh nốt nửa phần thù lao còn lại, sau đó giữa tôi và ông đường ai nấy đi, không còn ai thiếu nợ ai điều gì cả. Ông đã hiểu chưa?

Điền Trung Tấn nhột nhạt, trong lòng không được vui lắm nhưng cũng gật đầu, nói :

- Phải! Ta cũng chỉ cần người phục vụ tới đó thôi.

Kiều Bản Dũng cười nửa miệng, nói bằng giọng mỉa mai :

- Nhưng nếu chẳng may tôi chết dưới kiếm của Sơn Bản Nhất Lang thì khi đó có trời cũng không cứu được ông.

Cả Sơn Bản Nhất Lang cùng Kiều Bản Dũng cùng tuốt kiếm một lượt, nhìn nhau thủ thế. Suốt gần nửa canh giờ không ai ra chiêu, mà cũng chẳng ai nhúc nhích. Ai nấy bên ngoài đều lộ vẻ khó chịu vì chờ đợi quá lâu mà trận đấu vẫn chưa bắt đầu. Nhưng hình như tất cả như bị thôi miên, không ai rời mắt được khỏi được hình ảnh hai cao thủ đang gườm nhau. Thoạt nhìn thì trông có vẻ như trò chơi, trò đùa, nhưng trên thực tế là một thế trận, một cuộc đấu trí cực kỳ nguy hiểm. Chỉ trong đường tơ kẽ tóc, trong một cái chớp mắt là có thể phân biệt rõ ngay thắng bại, sinh tử.

Sơn Bản Nhất Lang khẽ nhích nhẹ trường kiếm, Kiều Bản Dũng theo phản ứng tự nhiên, cũng lập tức đổi ngay thế thủ. Sơn Bản Nhất Lang nhìn Kiều Bản Dũng khẽ mỉm cười. Kiều Bản Dũng cũng khẽ đáp lại bằng nụ cười mỉm chi. Người lược trận ai nấy cau mày, không ai hiểu được hai người định giở trò gì với nhau, hay nói chuyện, ra dấu cho nhau làm sao thế nào.

Thêm nữa canh giờ nữa mà cũng không ai chịu nhúc nhích. Điền Trung Tấn càng xem càng nóng ruột không tả, nhưng không biết làm gì hơn là tiếp tục theo dõi.

Rồi đột nhiên, cả Sơn Bản Nhất Lang và Kiều Bản Dũng không hẹn mà cùng la lên một tiếng thật lớn, sau đó cả hai thân hình tung lên không, và hai ánh kiếm cùng lóe lên một lượt. Chỉ tích tắc một vài giây sau, mọi người ai nấy trông thấy hai người sau khi từ trên không đáp xuống dường như đổi vị trí cho nhau. Sơn Bản Nhất Lang đứng chỗ Kiều Bản Dũng khi nãy, và trái lại, Kiều Bản Dũng đứng chỗ Sơn Bản Nhất Lang.

Mọi người sau đó thấy Sơn Bản Nhất Lang từ từ quỵ xuống đất, tay ráng gượng cổ sức chống kiếm để khỏi phải ngã lăn ra. Nơi bả vai trái chàng, máu tuôn ra đỏ lôm cả phía trước và phía sau áo xuống dưới tận dây lưng. Trong khi đó, Kiều Bản Dũng đứng yên cầm kiếm bất động nhìn Sơn Bản Nhất Lang. Điền Trung Tấn trong bụng đang mừng thầm tin rằng Kiều Bản Dũng đã thành công, hạ sát được Sơn Bản Nhất Lang thì bỗng nghe Kiều Bản Dũng phá lên cười ha hả một tràng, miệng lớn tiếng nói :

- Ha... ha... ha... Sơn Bản Nhất Lang quả nhiên là Sơn Bản Nhất Lang!...

Vừa dứt lời, cả thân Kiều Bản Dũng ngã xuống, nằm ngửa trên mặt đất không động đậy, nhưng đôi mắt vẫn mở thao láo, trợn tròn. Máu ở thái dương Kiều Bản Dũng lúc đó từ từ nhiều ra, chảy xuống gò má.

Sơn Bản Nhất Lang từ từ lết tới bên cạnh Kiều Bản Dũng, đưa tay khẽ vuốt mắt. Đôi mắt Kiều Bản Dũng sau đó từ từ nhắm nghiền lại, miệng như nở một nụ cười thỏa mãn. Nhặt lấy kiếm của Kiều Bản Dũng, Sơn Bản Nhất Lang tìm vỏ tra vào rồi khẽ đặt lên trên người, lẩm bầm :

- Trong suốt cuộc đời làm võ sĩ đạo của Sơn Bản Nhất Lang này, thật chưa thấy ai lợi hại bằng Kiều Bản Dũng các hạ.

Sơn Bản Nhất Lang vừa dứt lời, chợt nghe một giọng quen thuộc vang lên :

- Sư phụ, coi chừng sau lưng!

Nghe hơi gió, Sơn Bản Nhất Lang lách qua một bên, thuận tay đưa ngang một kiếm, một thân hình người gục xuống chết ngay tức thì. Nhìn lại, thì ra chẳng ai khác hơn là Điền Trung Tấn. Sơn Bản Nhất Lang cười khinh bỉ, nói :

- Đường đường tự xưng là một lãnh chúa, lại đi đánh lén người ta!

Sơn Bản Nhất Lang sau đó lớn tiếng gọi :

- Hải Đầu! Con đó hả? Mau ra đây!

Thì ra người cảnh giác, giúp chàng thoát hiểm khỏi bị đánh lén chính là Hải Đầu, con trai của Trang chủ nghĩa huynh Sơn Điền Anh Minh, và cũng là đệ tử của chàng. Nghe sư phụ gọi, Hải Đầu từ từ rời chỗ núp bước tới. Thầy trò gặp nhau mừng mừng tủi tủi, nói không ra lời. Rút kinh nghiệm, Sơn Bản Nhất Lang mắt không ngừng đề phòng hai tên võ sĩ đạo còn sống đang run cầm cập vì sợ hãi. Nhìn chúng, Sơn Bản Nhất Lang nói :

- Các người muốn sống thì mau khôn hồn rời khỏi nơi đây, không thì đừng trách ta.

Hai tên võ sĩ đạo còn lại hình như đã biết người biết ta, nhắm không cự nổi với Sơn Bản Nhất Lang nên vội vàng ba chân bốn cẳng rút khỏi đại sảnh một cách êm xuôi.

Sơn Bản Nhất Lang lúc đó mới yên tâm, trù mèn nhìn Hải Đầu, hỏi :

- Tại sao con lại tới đây? Sư phụ đã dặn nguy hiểm lắm mà.

Hải Đầu khẳng khái trả lời :

- Sư phụ đã vì con, vì cha mẹ con và tất cả mọi người tại sơn trang thì không lẽ con không thể vì sư phụ mạo hiểm chút được sao? Sư phụ cũng từng dạy con rằng thân trọng hơn tiền của, nhưng nghĩa còn trọng hơn thân, và con người sống trên đời luôn luôn phải vì nghĩa. Tóm lại, vì nghĩa mà nhiều lúc chúng ta phải quên đi mạng sống của chính mình, có phải vậy không sư phụ?

Sơn Bản Nhất Lang cảm động, ôm Hải Đầu vào lòng, nói :

- Sư phụ có dạy con như thế thật, nhưng thực hành là hoàn toàn do tâm của con cả, chứ sư phụ tài nào mà dạy được việc đó. Nếu phải làm lại từ đầu, sư phụ cũng sẽ không làm gì khác hơn đâu. Được kết nghĩa với thân phụ và thân mẫu đồ nhi, được có cơ hội thấu nhận đồ nhi, là những điều trân trọng nhất trong cuộc đời của sư phụ.

Đột nhiên, Hải Đầu la lên :

- Sư phụ bị thương rồi! Hãy để con băng bó đỡ cho cầm máu đã.

Không đợi Sơn Bản Nhất Lang có bằng lòng chấp thuận hay không, Hải Đầu xé ngay vạt áo, khê cột chặt chỗ vết thương đang chảy máu nơi bả vai sư phụ nó. Sơn Bản Nhất Lang cũng để yên cho Hải Đầu tự nhiên băng bó, không phản đối...

* * * * *

Bên ngoài quán trà, sau khi tặng chút tiền bạc cho chủ quán, Sơn Bản Nhất Lang cột lại hầu bao chứa đựng nhiều sấp ngân phiếu lẫn vàng bạc bên trong. Chàng cẩn thận buộc kỹ cho chặt chẽ, để vắt ngang trên lưng ngựa. Sau đó chàng dặn Hải Đầu :

- Đồ nhi hãy nhớ đưa vật này cho thân phụ thân mẫu. Đây là chi phí bù lại cho sự thiệt hại, cũng như để tái thiết lại Sơn Điền gia trang.

Nguyên sau khi giết chết Điền Trung Tấn, Sơn Bản Nhất Lang mở tủ sắt đựng tiền bạc, gọi tất cả những người còn lại trong Điền Trung phủ cấp cho mỗi người một ít ngân lượng để làm vốn khi về đến quê nhà. Dĩ nhiên Sơn Bản Nhất Lang chừa lại một số ngân phiếu, cộng thêm một số vàng bạc với mục đích đền bù lại cho Sơn Điền Anh Minh những thiệt hại do Điền Trung Tấn gây nên. Chàng cũng mua lại một con ngựa của chủ quán để cỡi, mục đích hộ tống Hải Đầu về tới Sơn Điền gia trang an toàn.

Hải Đầu một mực vâng dạ. Sơn Bản Nhất Lang sau đó bế Hải Đầu đặt lên lưng bảo mã của Sơn Điền Anh Minh, coi lại yên cương cho cẩn thận, buộc dây cho chắc chắn, an toàn. Chàng gặt đầu, khê nói :

- Trời cũng chẳng còn sớm lắm. Chúng ta lên đường thôi.

Hai ngựa sổng ngang với nhau. Con thần mã của Sơn Điền Anh Minh do Hải Đầu cỡi thật khôn ngoan như hiểu thấu được ý người. Nó chỉ chạy nhanh vừa đủ để ngựa Sơn Bản Nhất Lang theo kịp. Chỉ vài canh giờ, mọi người đã nhìn thấy bóng Sơn Điền gia trang. Sơn Bản Nhất Lang bỗng dừng ngựa lại, trầm tiếng :

- Hải Đầu! Trước khi chia tay, thúc thúc [1] có điều muốn dặn diệt nhi [2].

Tưởng sư phụ sẽ đi chung với mình về gia trang thì đột nhiên sư phụ lại nói lời chia tay, đồng thời thay đổi cách xưng hô, Hải Đầu kinh ngạc chẳng cùng, ấp a ấp úng :

- Sư phụ... Sư phụ...

Sơn Bản Nhất Lang cười, nói :

- Bây giờ thúc thúc dùng tư cách một người em kết nghĩa của cha mẹ diệt nhi mà nói chuyện với cháu. Thúc thúc nghĩ làm chú của diệt nhi có lẽ nói chuyện thân hơn làm sư phụ. Hai chữ ‘sư phụ’ kia, diệt nhi hãy để trong lòng mà thôi. Vì nếu là sư phụ của diệt nhi, thúc thúc sẽ phải ở lại dạy dỗ diệt nhi cho đến khi thành tài thì mới xứng đáng với hai tiếng ‘sư phụ’ kia. Nhưng thúc thúc sắp phải đi xa rồi, chắc không bao giờ trở lại nữa, và cũng chẳng còn cơ hội gặp lại thân phụ thân mẫu diệt nhi và diệt nhi nữa đâu.

Hải Đầu mếu máo, vừa khóc vừa nói :

- Diệt nhi xin thúc thúc hãy ở lại Sơn Điền gia trang với gia đình diệt nhi mà an cư lạc nghiệp đi. Sau đó thúc thúc có dạy dỗ diệt nhi nữa hay không cũng chẳng thành vấn đề mà. Diệt nhi chỉ muốn có thúc thúc mãi mãi ở bên cạnh diệt nhi thôi. Chắc chắn thân phụ thân mẫu diệt nhi cũng muốn có chú bên cạnh ở gia trang. Diệt nhi hứa ngày ngày sẽ bưng trà nước dâng lên hầu hạ thúc thúc. Việc gì thúc thúc phải trở lại cuộc sống giang hồ nay đây mai đó cho vất vả, cho khổ thân thúc thúc?

Sơn Bản Nhất Lang thật không ngờ Hải Đầu nói lên những điều chí tình, lời lẽ thâm thúy như một người đã trưởng thành lâu rồi. Chàng cố nén xúc động trong lòng, vỗ lưng Hải Đầu, nói :

- Hải Đầu cháu ngoan của thúc thúc. Sống trên đời này, một khi đã vướng vào ân oán thì thật là hết đường ra. Thúc thúc đã cố gắng thoát ra khỏi cái vòng ân oán luẩn quẩn kia bằng mọi cách khắp mọi nơi trước khi đến nương thân, nấu ấu tại Sơn Điền gia trang nữa kia! Chú thật sự muốn tránh xa mọi việc, định an cư lạc nghiệp tại Sơn Điền gia trang nhưng rốt cuộc không thể nào thực hiện được. Ân oán cứ tiếp tục theo đuổi thúc thúc hoài thôi, không bằng cách này thì cách khác chứ không để thúc thúc yên bao giờ. Sau này lớn lên, diệt nhi hãy dùng tài sức mà giúp cha mẹ, ráng sống một cuộc sống bình thường, có một mái ấm gia đình cho ổn định, đừng dẫn thân vào cuộc đời võ sĩ đạo làm gì. Điều đơn giản đó chính là chân hạnh phúc ở trên đời. Như thúc thúc đã nói, một khi vướng vào vòng ân oán thì sẽ không có đường ra, không có lối thoát đâu. Làm thân võ sĩ đạo chẳng sung sướng như thế gian lắm tưởng đâu, khó có cơ hội mà rửa tay gác kiếm lắm! Khi gặp thời thì có chút quyền lợi thật, được nể nang đôi chút, nhưng đến lúc sa cơ thất thế thì bị đời rẻ khinh, nhiều khi kiếm nửa bữa cơm không có [3]. Cuối cùng thì rồi cũng đến lúc phải chết mà thôi. Vì bất luận mình cho dù mình có tài giỏi đến đâu, sẽ đến lúc gặp người tài giỏi hơn hạ mình. Mà nếu không bị giết thì rất có thể phải tự mổ bụng, không lý do này thì lý do khác thôi. Những lời tâm huyết này của thúc thúc mong diệt nhi hiểu rõ. Diệt nhi về nói lại với thân phụ thân mẫu cháu rằng mọi chuyện đã êm đẹp, tốt lành, mọi người tại Sơn Điền gia trang có thể an cư lạc nghiệp kể từ đây. Và nhớ cho thúc thúc gửi lời chào hai người nhé. Hãy nói với cha mẹ cháu rằng chú sẽ mãi mãi nhớ ơn tri ngộ, sẽ chẳng bao giờ quên những ngày hạnh phúc nhất trong đời của chú dù thời gian thật ngắn ngủi.

Hải Đầu tiếp tục sụt sùi. Sơn Bản Nhất Lang khê thở dài. Chàng tháo thanh kiếm đang đeo, đồng thời thò tay vào hầu bao lấy ra một cuốn sách, trao cả hai vật cho Hải Đầu nói :

- Thanh kiếm này thúc thúc tặng cho cháu. Sau này diệt nhi mỗi khi nhìn nó cũng như nhìn thấy thúc thúc vậy. Còn cuốn sách này ghi về võ thuật, võ đạo cũng như kiếm thuật, kiếm đạo, tất cả những gì thúc thúc biết được đều ghi lại cả trong đó. Tuy không phải là ‘thiên hạ đệ nhất’, nhưng dù sao cũng là tâm huyết của chú đã để hết tâm trí, dày công khổ luyện rồi ghi chép lại. Cháu về theo đó mà tập luyện, sau này lớn lên có thể bổ túc thêm những gì thiếu sót để truyền lại cho đời sau.

Hải Đầu đón nhận kiếm thư mà trong lòng xiết bao cảm động. Nó chỉ biết nấc lên từng hồi mà không nói

được một câu nào cả. Sơn Bản Nhất Lang chờ Hải Đầu buộc kiếm và cắt sách an toàn xong mới khẽ vỗ lưng nó, dịu giọng :

- Thôi, đừng khóc nữa điệt nhi. Bữa tiệc nào thì cũng phải đến lúc tàn. Con hãy mau trở về gia trang mà báo tin mừng cho thân phụ và thân mẫu đi.

Dứt lời, Sơn Bản Nhất Lang vỗ vào hông con thần mã của Hải Đầu cỡi. Con thần mã như hiểu ý, nó bèn hí lên một tràng, nhìn Sơn Bản Nhất Lang như quyến luyến không nỡ xa rời. Sơn Bản Nhất Lang phải tới vuốt ve nó, vỗ vài cái, nó mới chịu buông vó. Sơn Bản Nhất Lang đứng nhìn theo bóng người ngựa càng lúc càng khuất mờ dần. Từ xa, chàng nghe dư âm vọng lại :

- Sơn Bản thúc thúc!... Sư phụ!...

Sơn Bản Nhất Lang trong lòng cảm thấy nao nao... Chàng cố nhoẻn một nụ cười. Khi bóng người ngựa đã hoàn toàn khuất hẳn dưới lùm cây vườn lê của Sơn Điền gia trang, chàng mới quay đầu ngựa lại. Sơn Bản Nhất Lang khẽ hít vào một hơi thật dài. Khí trời thật là trong lành... Tiết Thu thật khoan khoái dễ chịu...

[1] Thúc thúc: chú

[2] Điệt nhi: cháu nhỏ

[3] Tráng sĩ cùng đồ bán phạn nan.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-hiep-khach>